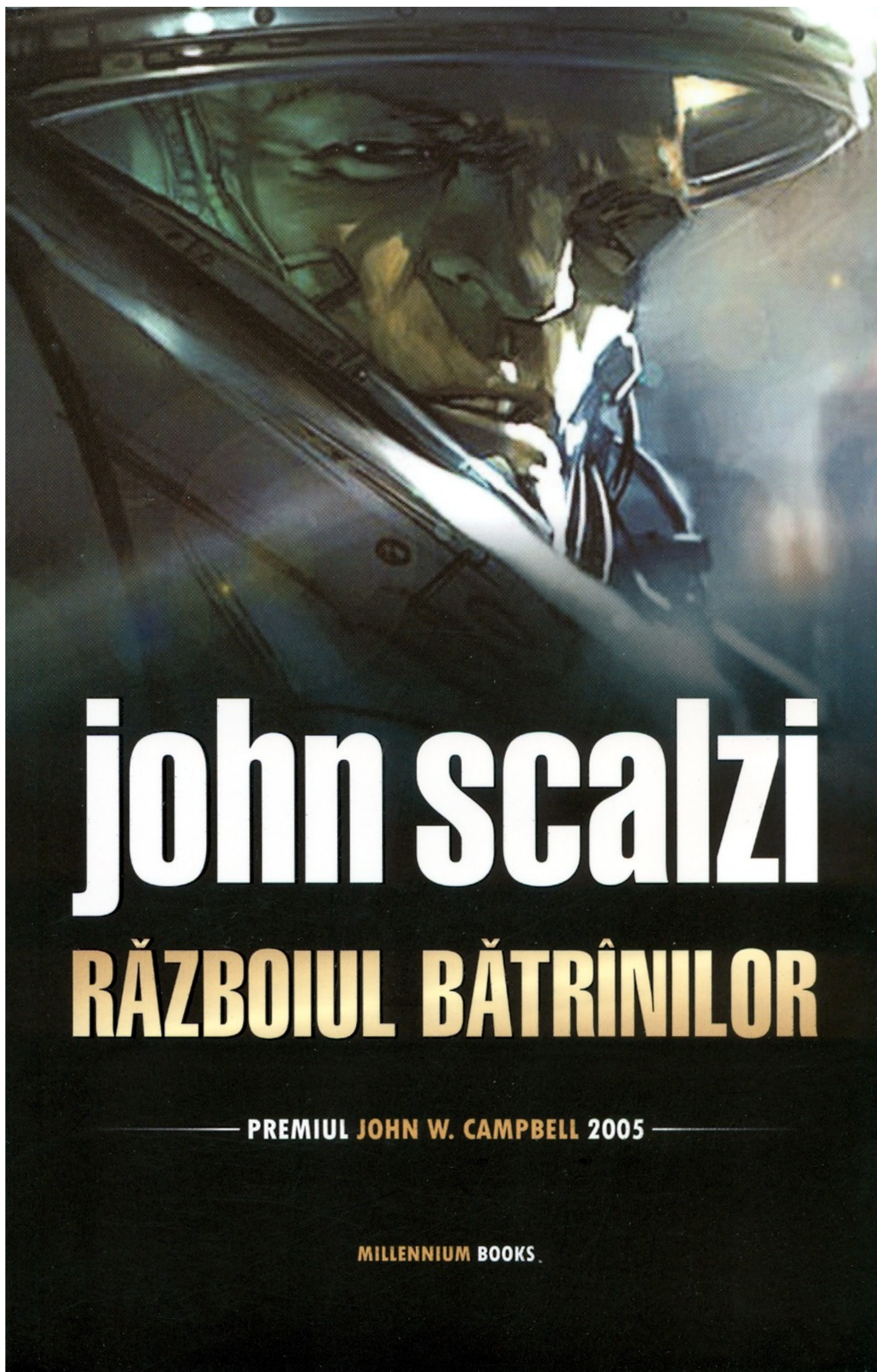

john scalzi
RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR
PREMIUL JOHN W. CAMPBELL 2005
MILLENNIUM BOOKS

John Scalzi

Războiul bătrînilor

Traducere din limba engleză şi note:
MARIAN TRUŢĂ

Cuprins

P A R T E A   Î N T Î I

UNU

Două lucruri am făcut atunci cînd am împlinit şaptezeci şi cinci de ani. Am trecut pe la mormîntul soţiei mele. Apoi m-am înrolat.

Vizita la mormîntul lui Kathy a fost cea mai puţin dramatică.

E înmormîntată în cimitirul Harris Creek, cam la o milă[1] depărtare de casa noastră. Înmormîntarea ei a fost un lucru destul de complicat, mai complicat decît aş fi crezut: nici unul dintre noi nu se aştepta să moară atît de curînd. Prin urmare, nici unul dintre noi nu găsise de cuviinţă să îşi asigure un loc de veci. A fost oarecum umilitor, ca să folosesc un eufemism, să mă cert cu directorul cimitirului, care îmi reproşa faptul că soţia mea nu se ostenise să-şi facă o rezervare pentru un loc de veci. În cele din urmă, cu ajutorul fiului meu Charlie – care se întîmpla să fie chiar primar – am reuşit să rezolvăm această problemă. Calitatea de tată al primarului are avantajele sale.

Aşadar, mormîntul... Simplu şi discret. O simplă tăbliţă în loc de o piatră monumentală. Spre deosebire de mormîntul vecin, cel al Sandrei Cain, care are o piatră uriaşă, din granit negru, pe care se află fixată o fotografie a Sandrei de pe vremea cînd aceasta era la liceu, plus un citat sclifosit din Keats, ceva despre moarte şi tinereţe şi despre frumuseţea care se preface în praf. Sandra era egală cu sine şi după moarte... Kathy s-ar fi amuzat să ştie că alături de ea se afla parcată spre veşnica odihnă Sandra Cain, cu piatra ei de mormînt uriaşă şi melodramatică. În timpul vieţii, Kathy şi Sandra Cain s-au aflat mereu într-o competiţie neobosită, care a pigmentat relaţia dintre ele. Spre exemplu, la o acţiune de caritate, din acelea în care doamnele vînd plăcinte şi prăjiturele pentru a strînge fonduri, Kathy ar fi adus o singură plăcintă. Sandy ar fi adus trei şi ar fi apucat-o dracii dacă a lui Kathy s-ar fi vîndut prima. Kathy ar fi preîntîmpinat această problemă cumpărînd de la bun început una dintre plăcintele Sandrei. Greu de spus dacă Sandra ar fi apreciat acest gest sau dimpotrivă.

Presupun că piatra de pe mormîntul Sandrei reprezenta ultimul răcnet în materie, dar şi ultimul cuvînt al Sandrei în cadrul rivalităţii lor. Ultimul pentru că, la urma urmei, Kathy era moartă şi nu mai putea replica nimic. Pe de altă parte, nu-mi aduc aminte să fi trecut cineva în vizită pe la mormîntul Sandrei Cain. La trei luni după moartea ei, Steve Cain a vîndut casa în care locuiseră împreună şi a şters-o în Arizona, cu un rînjet larg întipărit pe moacă. Ceva mai tîrziu chiar mi-a trimis o vedere cu cîteva rînduri pe spate, din care am aflat că se încurcase cu o femeie de pe acolo, care fusese un star porno în urmă cu vreo cincizeci de ani. Mi s-a părut de prost gust. Copiii şi

---

[1] Autorul foloseşte în acest roman atît sistemul anglo-saxon, cît şi sistemul metric, după cum se va vedea mai departe. O milă = 1609 metri.

nepoţii Sandrei locuiesc în oraşul vecin, dar la fel de bine ar putea fi şi în Arizona, la cît de des îi vizitează mormîntul. Versurile lui Keats de pe monumentul funerar nu au mai fost citite de nimeni după înmormîntarea Sandrei. De nimeni, în afară de mine.

Tăbliţa care marchează mormîntul lui Kathy nu conţine decît numele ei (Katherine Rebecca Perry), data naşterii şi data morţii, precum şi cuvintele: IUBITĂ SOŢIE ŞI MAMĂ. Citesc şi recitesc aceste cuvinte ori de cîte ori vin la mormînt. Patru cuvinte, insuficiente pentru a o descrie pe Kathy, dar care pot descrie perfect o viaţă. Nimic despre cum era Kathy în viaţa de zi cu zi, despre locurile pe care îi plăcea să le viziteze, nimic despre culorile ei preferate sau despre cum îşi aranja părul. Nimic despre preferinţele politice sau dacă avea ori nu simţul umorului. Din cele patru cuvinte nu se poate afla decît faptul că a fost o soţie iubită şi o mamă la fel de iubită. Şi chiar a fost. Ea credea că asta este destul.

Nu-mi făcea mare plăcere să mă duc la mormîntul ei. Nu mă puteam împăca cu gîndul că femeia care-mi fusese soţie vreme de patruzeci şi doi de ani e moartă. Într-o sîmbătă dimineaţă era în bucătărie, făcîndu-şi de lucru pe acolo şi discutînd cu mine despre plictiseala de la şedinţa la care participase cu o seară înainte, împreună cu conducerea bibliotecii. În clipa următoare se afla pe podea, cu chipul din ce în ce mai răvăşit, pe măsură ce sîngele îi invada creierul. Îmi era ciudă că ultimele-i cuvinte fuseseră: „Unde naiba am pus vanilia aia?”

Detestam faptul că devenisem unul dintre acei bătrîni care se duc la cimitir pentru a fi împreună cu soţia. Cînd eram tineri discutam despre vizitele la cimitir şi despre inutilitatea acestora. Un morman de carne în descompunere şi o grămadă de oase care au alcătuit trupul cuiva nu reprezintă acea persoană. Doar carne în descompunere şi oase, atît. Persoana respectivă nu mai este, s-a dus la ceruri sau a coborît în iad, oriunde sau nicăieri. Dar nu mai e acolo. La fel de bine poţi vizita un cotlet. Pe măsură ce îmbătrîneşti îţi dai seama că este perfect adevărat. Dar nu-ţi mai pasă. Asta-i tot.

Dar, pe cît de mult uram să merg la cimitir, mă simţeam confortabil să ştiu că ea este acolo… Îmi e dor de Kathy. Şi îmi este mai uşor să-mi fie dor de ea la cimitir, acolo unde nu a călcat în timpul vieţii, decît să-i simt lipsa prin toate locurile în care a fost cît a trăit.

Nu am stat mult la cimitir. Niciodată nu stăteam mult acolo. Doar atît cît era necesar ca să-mi dau seama că durerea lăsată de plecarea ei era la fel de vie şi de proaspătă ca în urmă cu opt ani. Mi-am dat seama, atunci, că mai aveam şi alte lucruri de făcut decît să stau şi să jelesc prin cimitir, precum un bătrîn scrîntit. Am plecat de acolo şi nu m-am uitat nici măcar o dată peste umăr. A fost ultima oară cînd am vizitat-o pe Kathy. De fapt, a fost ultima oară cînd am intrat într-un

cimitir. Şi nici nu am de gînd să mă străduiesc să-mi mai aduc aminte detaliile de atunci. Aşa cum am spus, locul acela era locul în care ea nu fusese decît moartă, niciodată în viaţă. Nu e un moment demn de ţinut minte.

Pînă la urmă, nici înrolarea mea nu a fost chiar atît de dramatică.

Orăşelul în care locuiam era prea mic pentru a avea propriul birou de recrutare. Am fost nevoit aşadar să mă duc pentru asta tocmai la Greenville. Centrul de recrutare se afla într-un mall părăginit, înghesuit între un magazin de băuturi alcoolice şi un mic atelier în care se făceau tatuaje. Interiorul biroului era mai degrabă anost. Un pupitru dotat cu un calculator şi o imprimantă, dincolo de pupitru o fiinţă umană, două scaune în faţa pupitrului şi alte şase scaune înşirate pe lîngă pereţi. Între scaune se afla o măsuţă pe care zăceau pliante cu informaţii utile despre recrutări şi nişte numere mai vechi din *Time* şi *Newsweek.* Kathy şi cu mine fusesem pe aici în urmă cu mai bine de zece ani şi, din cîte puteam să bag de seamă, nimic nu se schimbase. Chiar şi revistele păreau a fi tot cele de acum zece ani. Doar persoana de la birou părea să fie nouă. Nu-mi aduceam aminte ca vechiul recrutor să fi avut atît de mult păr. Sau sîni.

Femeia părea ocupată cu introducerea unor date în calculator, nici măcar nu s-a deranjat să ridice privirea în clipa în care cînd am intrat în cameră.

– Imediat mă ocup de dumneata, a mormăit ea, probabil ca un reflex pavlovian la deschiderea uşii.

– Nu te grăbi, i-am răspuns. Ştiu că e aglomerat pe aici.

Tentativa mea de a fi ironic a fost ignorată cu desăvîrşire, aşa cum de altfel mi se întîmpla de obicei. M-am aşezat pe unul dintre cele două scaune din faţa pupitrului şi am aşteptat ca recrutoarea să îşi termine treaba.

– Vii sau pleci? m-a întrebat ea, cu nasul în ecran.

– Adică? am replicat, nedumerit.

– Vii sau pleci? a repetat. Vii doar să semnezi Intenţia de Înrolare sau vrei să pleci la treabă?

– A, vreau să trec la acţiune.

Răspunsul meu a determinat-o să ridice privirea şi să mă studieze, mijindu-şi ochii printr-o pereche de ochelari cu lentile groase.

– Eşti John Perry, a rostit ea.

– Eu însumi. Cum de-ai ghicit?

A privit iarăşi în ecranul calculatorului.

– Mulţi oameni au chef de înrolare chiar de ziua lor de naştere, cu toate că trebuie să treacă treizeci de zile pînă să fie consideraţi înscrişi. Astăzi avem doar trei sărbătoriţi: Mary Valory, care a sunat deja să ne anunţe că nu va veni, Cynthia Smith şi cu tine. Nu pari a fi

Cynthia Smith.

– Sînt fericit să aud asta, i-am răspuns.

– Şi, cum nu vii pentru prima dată aici, a continuat ea ignorînd în continuare tentativele mele de a fi amuzant, e rezonabil să îmi imaginez că eşti John Perry.

– Puteam să fiu doar un moşneag care se simte singur, în căutare de puţină conversaţie.

– Nu prea avem parte de aşa ceva. De obicei îi alungă puştii de alături, ăia cu tatuajele lor sataniste.

A dat în sfîrşit tastatura la o parte şi m-a privit direct în ochi.

– Aşadar… să vedem un act de identitate.

– Păi deja ştii cine sînt, i-am amintit.

– Doar ca să fim siguri, a insistat.

Nici măcar umbra unui surîs nu i-a înflorit pe chip, pe cînd rostea aceste cuvinte. Lucrul zi de zi cu bătrîni băşinoşi şi guralivi îşi cerea tributul, desigur.

I-am dat permisul de conducere, certificatul de naştere şi cardul de identitate. Le-a luat şi le-a aşezat pe birou, după care mi-a oferit un scaner pentru amprente. Mi-am aşezat palma peste senzorul scanerului şi am aşteptat să fiu *citit.* Apoi a comparat ce scria pe cardul de identitate cu rezultatele scanării.

– Eşti John Perry, a rostit în cele din urmă.

– Şi uite-aşa am ajuns de unde am pornit, am comentat eu.

M-a ignorat din nou.

– În urmă cu zece ani, în timpul sesiunilor de prezentare legate de Intenţia de Înrolare, ai primit toate informaţiile necesare cu privire la Forţele Coloniale de Apărare precum şi obligaţiile şi îndatoririle pe care trebuie să ţi le asumi de îndată ce te alături FCA, a recitat ea cu o voce care trăda faptul că rostea aceste cuvinte cel puţin o dată pe zi, în fiecare zi, zi de zi…

– În plus, în ultimii ani ţi-au fost expediate o serie de materiale care erau menite să-ţi reîmprospăteze cunoştinţele şi să-ţi aducă aminte care sînt obligaţiile tale şi îndatoririle faţă de FCA…. În acest moment, crezi că ai nevoie să ţi se reamintească în detaliu toate aceste lucruri? Sau declari că ai înţeles pe deplin obligaţiile şi îndatoririle la care vei fi supus? Trebuie să îţi atrag atenţia asupra faptului că nu vei fi pedepsit sub nici o formă dacă doreşti să ţi se reîmprospăteze memoria sau dacă, în acest moment, renunţi să te înrolezi în FCA.

Mi-am adus aminte de şedinţa de prezentare. Prima parte a şedinţei: un grup de oameni în toată firea, adunaţi la Centrul Comunitar din Greenville, stînd pe scaune pliante, sporovăind şi mîncînd alune, bînd cafele şi ascultînd poveştile plicticoase despre istoria colonizării spaţiului cosmic de către oameni, relatate plat şi monoton de către un activist de la FCA. Apoi acesta a scos un teanc

de pliante despre FCA şi despre viaţa în cadrul FCA, pliante care descriau o viaţă cazonă obişnuită. După ce am trecut la discuţii libere, am aflat că funcţionarul acela cenuşiu nici măcar nu era înrolat în FCA. Fusese angajat pur şi simplu să prezinte acele materiale în lungul văii Miami. Apoi, în partea a doua a şedinţei, am fost supus la o examinare medicală sumară. Un medic a venit şi a luat cîteva probe de sînge, a colectat cîteva celule din mucoasa bucală şi mi-a făcut o scanare cerebrală. După toate aparenţele trecusem de examenul medical. Şi am plecat acasă. Din acel moment, o dată pe an primeam prin poştă pliante despre FCA. De fiecare dată, acestea ajungeau la coşul de gunoi.

– Înţeleg pe deplin toate aceste lucruri.

A dat din cap, apoi a cotrobăit într-un sertar al biroului şi a scos o foaie de hîrtie şi un creion. Pe hîrtia aceea erau tipărite cîteva paragrafe, fiecare paragraf fiind urmat de un loc pentru semnătură. Semăna întrucîtva cu hîrtia pe care o semnasem în urmă cu zece ani, prin care arătam că înţelegeam la ce urma să mă supun şi ce urma să mi se întîmple peste un deceniu.

– Am să-ţi citesc fiecare paragraf. La sfîrşitul fiecăruia, dacă înţelegi despre ce este vorba şi dacă accepţi ceea ce este scris acolo, vei semna şi vei pune data pe rîndul imediat următor. Dacă ai eventuale nelămuriri, întreabă-mă la sfîrşitul fiecărui alineat. Dacă este ceva cu care nu eşti de acord sau nu înţelegi, nu semnezi. Limpede?

– Foarte limpede, i-am răspuns.

– Perfect, a continuat ea. Paragraful unu: *Subsemnatul recunosc şi înţeleg faptul că, liber şi nesilit de nimeni, accept să mă înrolez în Forţele Coloniale de Apărare pentru o perioadă de cel puţin doi ani. În plus, înţeleg şi sînt de acord ca perioada iniţială să poată fi mărită unilateral de către Forţele Coloniale de Apărare cu un număr de pînă la opt ani, în caz de război şi de situaţii excepţionale.*

Această clauză de „zece ani în total” nu era un lucru nou pentru mine. Mai citisem din materialele care îmi fuseseră trimise. Mă întrebam, oare cîţi oameni interpretaseră greşit această clauză, iar din cei care o citiseră cu atenţie, oare cîţi înţeleseseră că vor sta toţi cei zece ani în serviciul FCA? Părerea mea era că FCA n-ar fi pomenit de cei zece ani, dacă nu ar fi fost nevoie. Datorită Legii Carantinei, informaţiile legate de războaiele coloniale ajungeau greu sau deloc la urechile oamenilor. Dar se auzea destul ca să ştim că nu prea era vreme de pace prin univers.

Am semnat.

– Paragraful doi: *Înţeleg că prin înrolarea voluntară în Forţele Coloniale de Apărare sînt de acord să port arme şi să le folosesc împotriva inamicilor Uniunii Coloniale, chiar dacă aceştia pot fi alte*

forţe înarmate umane. Nu voi refuza, în timpul serviciului, portul şi folosirea armelor din motive religioase sau morale în scopul de a evita lupta.

Oare cîţi oameni se alătură unei armate şi apoi invocă probleme de conştiinţă? Am semnat.

– Paragraful trei: *Înţeleg şi sînt de acord că voi îndeplini cu credinţă şi în cel mai scurt timp posibil ordinele şi directivele date de către ofiţerii superiori, ordine conforme cu regulamentele şi codurile de conduită ale Forţelor Coloniale de Apărare.*

Am semnat.

– Paragraful patru: *Înţeleg că prin înrolarea voluntară în Forţele Coloniale de Apărare sînt de acord ca prin orice mijloc medical, chirurgical sau terapeutic să mi se aplice acele proceduri sau tratamente prin care forţa mea combativă să fie îmbunătăţită.*

Ajunsesem la partea cea mai interesantă... Iată motivul pentru care eu, acum – şi la fel ca mine, în fiecare an, o mulţime de alţi moşnegi – hotărîsem să mă înrolez în FCA.

I-am spus cîndva bunicului meu că pînă voi fi de vîrsta lui se va descoperi un mijloc prin care durata vieţii oamenilor să fie mult prelungită. Bunicul a rîs şi mi-a spus că exact asta credea şi el cîndva. Cu toate acestea, el îmbătrînise. La fel şi eu. Problema cu vîrsta nu e că ai tot felul de necazuri, unul după altul. Problema e că le ai pe toate în acelaşi timp şi tot timpul. Nu poţi opri procesul de îmbătrînire. Poţi amîna asta prin tratament genetic, prin chirurgie plastică, prin transplanturi de organe. Dar, indiferent ce ai face, bătrîneţea te ajunge din urmă. Îţi pui un plămîn nou... inima ta rupe o valvă. Îţi pui o inimă nouă... şi ficatul tău se umflă precum o piscină gonflabilă. Îţi schimbi ficatul şi ai parte de un infarct. Şi aşa mai departe... Bătrîneţea cîştigă mereu. Deoarece încă nu s-a reuşit înlocuirea creierului.

Speranţa de viaţă ajunsese cu ceva vreme în urmă pe la nouăzeci de ani şi se stabilizase acolo. Cu chiu cu vai, mai întinsesem un pic de aţa vieţii, după care, se pare, Dumnezeu pusese piciorul în prag. Oamenii pot trăi mai mult şi chiar trăiesc mai mult. Dar trăiesc mai mult ca nişte bătrîni. În privinţa asta nu se schimbase mare lucru.

Uită-te la tine... Cînd eşti de douăzeci şi cinci de ani, treizeci şi cinci, patruzeci şi cinci sau chiar cincizeci şi cinci, încă te simţi în stare să iei viaţa în piept. Cînd ai şaizeci şi cinci de ani, iar trupul tău face primii paşi pe drumul care duce către decrepitudine, toate aceste misterioase „tratamente medicale, chirurgicale, terapii şi proceduri” încep să sune interesant. Apoi ajungi la şaptezeci şi cinci de ani. Prietenii ţi-au murit iar tu ţi-ai înlocuit cel puţin un organ vital, trebuie să te duci la baie de cel puţin patru ori pe noapte, abia urci scările gîfîind şi îţi spui că, totuşi, pentru vîrsta ta eşti într-o formă bună.

Să pui toate acestea în balanţă cu un deceniu de viaţă tumultuoasă într-o zonă de luptă seamănă cu un tîrg cu diavolul. Mai ales că, dacă nu o vei face, la vîrsta de optzeci şi cinci de ani, singura diferenţă dintre tine şi o stafidă ar fi aceea că, deşi vei avea aceleaşi riduri şi zbîrcituri şi amîndoi sînteţi fără prostată, ei bine, stafida nu a avut niciodată o prostată de care să scape.

Cum reuşea FCA să inverseze ciclul de îmbătrînire? Nimeni de pe Pămînt nu avea răspunsul. Oamenii de ştiinţă de pe Terra nu pot explica cum Forţele Coloniale de Apărare pot face asta, şi de aceea nu pot obţine rezultate similare, deşi au încercat la greu. FCA nu operează pe Pămînt şi pe nici o altă planetă. Prin urmare nu poţi întreba veteranii FCA, pentru că nu-s de găsit. Oricum, FCA doar face recrutări de pe planetele Uniunii Coloniale. Deci nici coloniştii nu ştiu despre ce este vorba. Orice tratament sau terapie FCA se aplică în afara lumilor, în zonele de autoritate exclusivă FCA, la adăpost de ochii guvernelor planetare sau naţionale. Deci nici un ajutor posibil de la Unchiul Sam sau din altă parte.

Uneori, cîte un guvern sau parlament sau preşedinte sau dictator decide să interzică accesul FCA pe lumea respectivă, pînă cînd aceştia îşi vor fi dezvăluit secretul. FCA nu comentează niciodată, îşi face bagajele şi pleacă. La scurtă vreme, toţi moşnegii peste şaptezeci şi cinci de ani din ţara respectivă pleacă în excursii peste graniţă şi nu se mai întorc niciodată. FCA nu oferă nici o explicaţie, nici un indiciu. Dacă vrei să afli cum întineresc oamenii, trebuie să semnezi.

Am semnat.

– Paragraful cinci: *Înţeleg că prin înrolarea voluntară în Forţele Coloniale de Apărare renunţ la cetăţenia deţinută în entitatea politică proprie, în acest caz Statele Unite ale Americii, precum şi la Dreptul de Rezidenţă care îmi permite să locuiesc pe planeta Pămînt. Înţeleg că cetăţenia mea va fi de acum înainte transferată către Uniunea Colonială în termeni generali şi în mod particular către Forţele Coloniale de Apărare. Recunosc şi înţeleg faptul că prin încetarea cetăţeniei mele actuale precum şi prin renunţarea la Dreptul de Rezidenţă îmi este interzisă întoarcerea pe planeta Pămînt şi, după încetarea serviciului în cadrul Forţelor Coloniale de Apărare, voi fi transferat pe oricare dintre colonii, prin decizia Uniunii Coloniale şi/sau Forţelor Coloniale de Apărare.*

Mai simplu spus: nu te poţi întoarce acasă. Lucrul acesta era, de altfel, subiectul Legilor Carantinei, impuse de către Uniunea Colonială şi de către FCA, oficial pentru protecţia Pămîntului de alte catastrofe xenobiologice, aşa cum fusese accidentul Crimp. Oamenii de pe Pămînt susţinuseră aceste legi la vremea respectivă. Este interesant de observat ce mentalitate izolaţionistă poate căpăta o întreagă planetă după ce o treime din populaţia masculină şi-a pierdut

fertilitatea în decurs de un an. Acum sînt mai puţin entuziasmaţi de Legea Carantinei, s-au plictisit de Pămînt şi ar dori să vadă şi restul universului pentru că au uitat de catastrofă. Dar UC şi FCA sînt singurele entităţi care deţin nave spaţiale dotate cu motoare de salt şi care pot ajunge la stele. Aşa merg lucrurile.

(Colonizarea este la mîna UC, ei decid unde şi cum. Atîta vreme cît numai ei deţin mijloacele de transport interstelar, fiecare colonist se duce acolo unde hotărăşte UC. Iar UC nu-şi lasă navele pe mîna nimănui.)

Un efect secundar al Legilor Carantinei dar şi al monopolului călătoriei interstelare este acela că nu există canale de comunicaţie directă între Pămînt şi colonii (precum nici între colonii). Singurul mod în care se poate obţine un răspuns de la o colonie este de a trimite un mesaj cu o navă dotată cu motoare de salt. FCA duc astfel de mesaje, dar cu mare greutate şi numai pentru guvernele planetare. Ceilalţi, ciocu' mic. Sigur, ai putea să apelezi la o antenă radio şi să culegi semnale de la colonii. Dar cea mai apropiată dintre ele, Alfa, este la optzeci şi trei de ani lumină. Astfel că o simplă trăncăneală între lumi ar fi cam dificilă.

Nu am întrebat dar îmi imaginez că acest paragraf i-a determinat pe mulţi să facă pasul înapoi. Una e să doreşti să fii iarăşi tînăr, şi alta e să întorci spatele la tot ceea ce cunoşti, să laşi în urmă pe toţi prietenii tăi, să renunţi la tot ceea ce ai trăit, la locuri şi amintiri adunate în atîţia ani.

Am semnat.

– Alineatul şase, şi ultimul, a anunţat recrutoarea. *Recunosc şi înţeleg că în termen de şaptezeci şi două de ore de la ultima semnătură sau din momentul părăsirii Pămîntului, indiferent care dintre acestea va surveni mai întîi, din raţiuni juridice voi fi declarat mort. Acest lucru va avea efect pe teritoriul entităţii politice a semnatarului, în acest caz Statul Ohio şi Statele Unite ale Americii. Toate bunurile rămase în urma mea vor fi redistribuite conform legilor. Toate obligaţiile legale şi responsabilităţile care încetează odată cu decesul vor înceta în fapt. Cazierul, precum şi toate datele despre semnatar, în folosul sau în detrimentul său, prin prezenta vor fi lovite de nulitate, precum şi toate datoriile vor fi şterse, conform legii. Recunosc şi înţeleg că dacă încă nu mi-am rezolvat redistribuirea bunurilor mele, atunci Forţele Coloniale de Apărare îmi vor asigura consiliere legală şi financiară pentru rezolvarea acestor probleme în termen de şaptezeci şi două de ore.*

Am semnat. Aveam, din acel moment, şaptezeci şi două de ore în care să trăiesc. Şi să vorbesc.

– Ce se întîmplă dacă nu părăsesc planeta în şaptezeci şi două de ore? am întrebat în vreme ce returnam formularul recrutoarei.

– Nimic, mi-a răspuns ea luînd hîrtiile. Exceptînd faptul că, fiind mort din punct de vedere legal, toate bunurile tale vor fi redistribuite conform testamentului sau conform legii, toate asigurările de viaţă şi de sănătate vor fi anulate, lichidităţile vor fi împărţite între moştenitori. Fiind mort din punct de vedere legal, nu vei fi protejat de nici o lege împotriva oricărei forme de agresiune, inclusiv împotriva crimei.

– Aşadar, oricine mă poate ucide fără să păţească nimic.

– Ei bine, nu, a răspuns ea. Dacă te va ucide cineva în Ohio ar putea fi dat în judecată pentru profanare de cadavre.

– Fascinant, am murmurat.

– Oricum, a continuat ea cu cel mai plat ton, de obicei nu se ajunge atît de departe. Te poţi răzgîndi oricînd pe parcursul celor şaptezeci şi două de ore. În acest caz mă poţi suna la birou. În cazul în care nu sînt aici, apelul tău va fi procesat automat şi, după ce se verifică cererea ta de renunţare, vei fi repus în drepturi şi eliberat de orice alte obligaţii faţă de FCA sau UC. Dar trebuie să ai în vedere că nu vei mai avea posibilitatea de a te înrola din nou. O poţi face o singură dată.

– Am priceput, i-am spus. Trebuie să depun vreun jurămînt?

– Nicidecum. Acum voi procesa cererea ta şi îţi voi da un tichet. S-a întors către calculator, a scris ceva la claviatură preţ de cîteva minute, după care a lovit tasta ENTER.

– Calculatorul îţi va genera tichetul în cîteva clipe.

– În ordine, i-am spus. Pot să te întreb ceva?

– Sînt măritată, mi-a răspuns.

– Nu asta doream să ştiu. Chiar există oameni care să-ţi facă propuneri?

– Tot timpul… A ajuns să fie enervant.

– Îmi pare rău… ce voiam să ştiu este dacă ai întîlnit pe cineva din FCA.

– Altcineva decît cei care se înrolează?

Am dat din cap afirmativ.

– Nu. FCA are o subsidiară aici care se ocupă cu recrutările. Dar, în fapt, nici unul dintre noi nu este membru FCA. Cred că nici directorul nu este membru FCA. Toate materialele şi informaţiile le luăm direct de la ambasada UC. Nici nu cred că există cineva de la FCA pe Pămînt, în acest moment. Şi nici nu a venit vreodată.

– Nu ţi se pare bizar să lucrezi pentru o organizaţie cu care nu te-ai întîlnit niciodată?

– Deloc. Slujba este bună, iar salariul este surprinzător de mare, dacă ai în vedere cîţi bani au băgat în amenajarea acestui birou. Oricum, tu eşti pe punctul de a te alătura unei organizaţii despre care nu ai habar. Nu ţi se pare bizar?

– Nu, am recunoscut. Sînt bătrîn, soţia mea a murit şi nu prea mai

am motive să zăbovesc pe aici… Cînd îţi va veni vremea, ai să te înrolezi?

A dat din umeri.

– Nu mă deranjează că voi îmbătrîni.

– Nici pe mine nu mă deranja gîndul, atunci cînd eram tînăr. Mă deranjează că sînt deja bătrîn.

Cu un oftat, imprimanta a azvîrlit tichetul printr-o fantă. Semăna cu un card bancar. Mi l-a oferit imediat.

– Ăsta-i tichetul. Cu el te identifici ca fiind John Perry, recrut FCA. Să nu-l pierzi. Autobuzul tău va pleca din faţa acestui birou în trei zile de acum înainte şi te va duce la Aeroportul Dayton. Plecarea va fi la ora 08:30. Ca o recomandare, încearcă să fii aici devreme. O să ai voie doar cu o singură geantă cu obiecte personale, aşa că ai grijă ce vei lua cu tine… De la Dayton o sa zbori spre Chicago cu cursa de la ora 11. De acolo vei pleca spre Nairobi cu naveta de la ora 14. Zborul va dura cam nouă ore, aşadar vei ajunge la Nairobi aproape de miezul nopţii. O să fii întîmpinat de un reprezentant al FCA şi vei avea două variante, fie să urci imediat pe vrejul de fasole spre staţia UC, fie să te odihneşti pînă a doua zi şi să urci la ora 9 dimineaţa. De acolo vei fi în mîinile celor de la FCA.

Am luat tichetul.

– Ce se întîmplă dacă apar întîrzieri în timpul zborului?

– De cinci ani lucrez aici şi nu a existat nici o întîrziere, mi-a răspuns.

– Grozav… cred că şi trenurile FCA sînt la fel de precise.

Mi-a aruncat o privire inexpresivă.

– Ştii, am tot căutat să fac poante tot timpul…

– Ştiu, mi-a răspuns. Îmi pare rău. Simţul umorului mi-a fost extirpat pe cale chirurgicală, încă din copilărie.

– Oh…

– Asta a fost o glumă, a adăugat ea după care s-a ridicat în picioare şi mi-a întins mîna.

M-am ridicat şi eu şi ne-am strîns mîinile.

– Felicitări, recrut… Multă baftă şi noroc, acolo, printre stele… Chiar îţi doresc asta.

– Mulţumesc.

S-a aşezat la loc şi şi-a înţepenit privirea în ecranul calculatorului. Am înţeles că îmi dăduse liber.

Afară, am zărit o femeie în vîrstă îndreptîndu-se către biroul de recrutare. I-am tăiat calea.

– Cynthia Smith?

– Da, mi-a răspuns… De unde ştii?

– Voiam doar să-ţi urez la mulţi ani, i-am spus, după care mi-am văzut de drum. Şi poate că o să ne întîlnim pe acolo, pe sus…

După ce i-a picat fisa, a zîmbit. În sfîrşit, reuşisem să determin pe cineva să zîmbească în ziua aceea. Lucrurile păreau a se aşeza în matcă.

DOI

Nairobi s-a răsucit sub noi şi a prins să coboare. Eram într-un ascensor rapid, de fapt asta şi era vrejul de fasole, şi priveam Pămîntul cum se face tot mai mic.

– Parcă ar fi furnici, a cotcodăcit Leon Deak după ce s-a aşezat lîngă mine. Furnici negre!

Am simţit nevoia să sparg fereastra şi să-l azvîrl pe Leon afară. Din păcate nu era nici un mijloc prin care s-o pot sparge. Vrejul de fasole avea drept „fereastră” o suprafaţă de diamant sintetic. De fapt, întreaga platformă era alcătuită din acelaşi material, astfel încît pasagerii puteau privi nestingheriţi în orice direcţie. Oricum, cabina era presurizată iar acest lucru urma să reprezinte un avantaj pentru noi peste cîteva minute, cînd am fi ajuns la o altitudine suficient de mare încît orice fisură a ferestrei să conducă rapid la o explozie a întregii platforme, urmată, firesc, de hipoxie şi moarte.

Prin urmare, Leon nu avea să aibă parte de o revenire rapidă şi neaşteptată pe Pămînt. Cu atît mai rău. Leon se lipise de mine în Chicago precum o căpuşă dolofană, plină de cîrnaţi şi bere. Eram surprins de faptul că, iată, cineva cu sîngele plin de untură de porc, reuşise să ajungă la şaptezeci şi cinci de ani. Cea mai mare parte a zborului spre Nairobi mi-o petrecusem ascultîndu-i teoriile cu privire la compoziţia rasială a coloniilor, teorii marcate în răstimpuri de cîte o băşină. Iar din toate acestea, băşinile erau partea cea mai plăcută.

Nicicînd nu-mi dorisem mai aprig o pereche de căşti la care să ascult programul de divertisment oferit în avion.

Am tras nădejde că voi scăpa de el urcînd primul pe vrej, spre staţia UC. Leon părea genul de individ care are nevoie de odihnă după ce jumătate de zi s-a ostenit să tot slobozească vînturi peste tot. N-am avut asemenea noroc. Ideea că urma să petrec încă şase ore alături de Leon şi de băşinile sale era de nesuportat. Fie îl aruncam peste bord, fie mă aruncam eu. M-am scuzat pretextînd că trebuie să merg să mă uşurez. Leon a mormăit a încuviinţare. Am pornit spre stînga, cap compas spre toalete, dar căutînd cu privirea un loc în care Leon nu ar fi putut să mă găsească.

Nu era tocmai uşor să te ascunzi acolo. Platforma vrejului avea forma unui covrig cu un diametru de vreo sută de picioare[2]. Gaura centrală a torului, adică zona în care platforma glisa în lungul vrejului, avea cam douăzeci de picioare. Vrejul în sine, adică mănunchiul de

[2] Unitate de măsură anglo-saxonă pentru lungime. Un picior = 30,5 centimetri.

cabluri, era ceva mai mic în diametru, cam la optsprezece picioare. Ceea ce nu părea deloc a fi foarte gros pentru un cablu care urcă spre cer cale de cîteva mii de mile. Interiorul torului era plin de cabine confortabile sau de canapele pe care puteai să stai liniştit şi să pălăvrăgeşti în voie. Mai erau şi cîteva locuri în care pasagerii se puteau uita la un film sau puteau mînca sau, pur şi simplu, puteau juca ceva. Şi, bineînţeles, erau sumedenie de ferestre prin care călătorii se puteau zgîi la Pămînt, la celelalte vrejuri din vecinătate sau la staţia de deasupra.

În ansamblu, platforma dădea impresia unui hol de hotel lansat brusc pe o orbită geostaţionară. Singura problemă era că designul deschis nu prea îmi oferea locuri în care să mă ascund. Nici clienţii nu erau prea numeroşi. Nu aveam în jurul meu destui pasageri printre care să mă fac pierdut. M-am hotărît, în cele din urmă, să-mi iau ceva de băut de la un bar aşezat pe centrul platformei, cumva în direcţia opusă locului în care îl lăsasem pe Leon. Avînd în vedere condiţiile, acolo aveam şanse să-l evit cît mai mult timp posibil.

Părăsirea Pămîntului fusese un lucru iritant din punct de vedere fizic şi asta mulţumită lui Leon, dar din punct de vedere emoţional lucrurile fuseseră surprinzător de uşoare. Mă hotărîsem cu un an înainte că mă voi alătura FCA. Aşadar totul se rezumase, în ultimul an, la întîlniri de rămas bun şi la rezolvarea lucrurilor curente. Atunci cînd, în urmă cu un deceniu, eu şi Kathy ne-am hotărît pentru prima dată să ne înrolăm în FCA, am trecut casa şi pe numele fiului nostru, Charlie, astfel încît aceasta să intre în posesia lui fără a mai fi nevoit să îndure alte proceduri legislative. Kathy şi cu mine nu deţineam nimic cu adevărat valoros, doar mărunţişurile pe care un cuplu le poate strînge în decursul vieţii. Majoritatea acestora le răspîndisem în ultimul an, pe la prieteni şi pe la rude. Charlie urma să se ocupe de restul, ceva mai tîrziu.

Să părăseşti oameni nu este chiar atît de greu. Oamenii reacţionează diferit la aflarea veştii că te-ai decis să te alături FCA. Diferite niveluri de surprindere şi de tristeţe, ştiind că nu te vei mai întoarce acasă. Nu este la fel ca şi cum ai fi mort. Ei ştiu că tu, de fapt, eşti în viaţă, undeva printre stele. Şi, la naiba, chiar ei ar putea veni după tine, mai devreme sau mai tîrziu. Semăna puţin cu ceea ce îmi imaginam că se întîmpla în urmă cu cîteva sute de ani, atunci cînd cineva cunoscut se urca într-o căruţă şi pornea prin preerie, către vest. Îl jeleau o vreme, le era dor de el, apoi se întorceau la viaţa lor de zi cu zi.

Oricum, cu un an înainte, anunţasem pe toată lumea că urma să plec. Am avut destul timp să spun ce aveam de spus, să-mi pun în ordine treburile şi să mă împac cu toată lumea. În decursul anului am

avut cîteva întîlniri cu vechi prieteni precum şi cu rude apropiate şi am zgîrmat în răni vechi şi în cenuşa amintirilor. În aproape toate cazurile s-a terminat cu bine. În cîteva rînduri mi-am cerut iertare pentru fapte pe care nu le regretam în mod special, iar o dată m-am trezit în pat cu cineva cu care ar fi fost mai bine să n-o fac. Dar trebuie să faci ceea ce este de făcut ca să oferi oamenilor alinare. Îi face să se simtă mai bine şi, oricum, nu te costă mare lucru. Prefer să-mi cer scuze pentru un lucru pe care nu l-am făcut sau de care nu îmi pasă prea mult şi să las pe cineva în urma mea care să-mi ureze noroc, decît să mă încăpăţînez, iar apoi cineva să se roage ca vreun extraterestru să-mi sugă creierii. Spuneţi-i asigurare karmică.

Charlie fusese preocuparea mea principală. Precum mulţi alţi taţi şi fii, avusesem şi bune şi rele. Nu fusesem un părinte model şi nici el nu fusese vreun fiu prea cuminte, golănind prin viaţă pînă pe la treizeci de ani. În momentul în care aflase că eu împreună cu Kathy doream să ne înrolăm, pur şi simplu a explodat. A ţinut să ne readucă aminte că protestasem cîndva împotriva Războiului Subcontinental. Ne-a reamintit că îl învăţasem că violenţa nu este o soluţie sau un răspuns la problemele lumii. Ne-a reamintit că îl pedepsisem odată să nu iasă din casă o lună întreagă, doar pentru faptul că se dusese să facă tir împreună cu Bill Young, cel despre care aveam amîndoi impresia că, pentru un om de treizeci şi cinci de ani, se prezenta destul de ciudat şi asta nu-l recomanda drept model.

Moartea lui Kathy pusese capăt disputelor noastre, pentru că amîndoi, şi eu, şi el, ne-am dat seama că toate aceste mici certuri chiar nu aveau însemnătate. Eu eram văduv, el era burlac şi, pe moment, nu ne aveam decît pe noi. Unul pentru celălalt. La scurtă vreme după aceea, a cunoscut-o pe Lisa şi s-a căsătorit cu ea. La un an după căsătorie, a devenit la rîndul lui tată şi a fost reales primar, amîndouă evenimentele întîmplîndu-se într-o singură noapte de pomină. Charlie s-a realizat tîrziu, dar a merit aşteptarea. Înainte de plecare am avut o discuţie, în care mi-am cerut scuze (sincer) pentru unele lucruri şi, la fel de sincer, i-am spus cît de mîndru sînt de el pentru ceea ce devenise. Ne-am aşezat apoi pe verandă, fiecare cu cîte o bere în mînă. Mă uitam la nepotul meu, Adam, care se juca cu o minge de baseball în curtea din faţă, şi am vorbit toată seara despre fel de fel de nimicuri. Cînd ne-am despărţit, eram cei mai buni prieteni. Ceea ce se şi presupune că trebuie să se întîmple între taţi şi fii.

Şedeam la barul acela, trăgînd de o sticlă de Coca-Cola şi gîndindu-mă la Charlie şi la familia lui, cînd am auzit vocea lui Leon mormăind ceva, urmată de o altă voce, joasă, precisă şi feminină, răspunzîndu-i. Împotriva voinţei mele, m-am ridicat peste tejgheaua barului. Leon reuşise, aparent, să încolţească o sărmană femeie căreia îi livra, fără

îndoială, o sumă de teorii cretine, secretate de creierul său bovin. Un impuls cavaleresc m-a îndemnat să intervin şi să o scap pe biata femeie, în loc să mă ascund.

– Tot ceea ce vreau să spun, explica Leon, este că nu mi se pare corect ca tu sau eu, sau oricare alt american, să trebuiască să aşteptăm pînă îmbătrînim mai rău decît un căcat uscat, ca să avem şansa să plecăm. În vreme ce toţi hindu ăştia mititei au voie să se care în lumile noi la fel de repede precum se împuiază. Şi se înmulţesc al naibii de repede... Chiar nu este corect. Ţie ţi se pare corect?

– Nu, nu pare tocmai corect, i-a răspuns femeia. Dar cred că nici lor nu li se pare corect faptul că noi am şters New Delhi şi Bombay de pe faţa pămîntului.

– Exact asta spun şi eu! a exclamat Leon. Le-am tras cîteva lovituri nucleare! Am cîştigat războiul! Asta trebuia să însemne ceva. Şi uite ce-a ieşit. Ei au pierdut, dar ei sînt cei care colonizează universul şi singurul mod în care noi putem să plecăm este să ne înrolăm ca să-i protejăm! Iartă-mă, dar nu spune Biblia: „cei blînzi vor moşteni Pămîntul”? Cred că pierzînd un afurisit de război, atunci devii al naibii de blînd.

– Nu cred că citatul acela înseamnă ceea ce crezi tu că înseamnă, Leon, am intervenit apropiindu-mă de cei doi.

– John! Iată pe cineva care ştie despre ce vorbesc, a rînjit Leon.

Femeia s-a întors spre mine.

– Îl cunoşti pe acest om? m-a întrebat ea cu un ton care spunea că, dacă lucrurile stau aşa, atunci ceva este în neregulă cu mine.

– Ne-am cunoscut în drum spre Nairobi, am răspuns ridicînd uşor dintr-o sprînceană ca să-i arat că nu eu îl alesesem drept companion. Sînt John Perry, am adăugat.

– Jesse Gonzales, s-a prezentat ea.

– Încîntat, i-am răspuns şi m-am întors către Leon. Uite, Leon, ai greşit citatul. Acesta este din Predica de pe Munte şi spune astfel: „ferice de cei blînzi, căci ei vor moşteni Pămîntul”. Moştenirea Pămîntului se presupune că ar trebui să fie o răsplată şi nu o pedeapsă.

Leon a clipit şi a strîmbat din nas.

– Chiar şi aşa, i-am învins. Le-am făcut praf găoazele alea mici şi tuciurii. Noi ar trebui să colonizăm universul, nu ei.

Am deschis gura să-i răspund, dar Jesse mi-a dat un ghiont.

– „Ferice de cei oropsiţi, căci a lor va fi împărăţia Cerurilor”, a replicat ea privind spre mine.

Leon a căscat gura la noi preţ de cîteva clipe.

– Nu vorbeşti serios, a grăit în cele din urmă. Nu zice nicăieri în Biblie că noi trebuie să rămînem înţepeniţi pe Pămînt în vreme ce o adunătură de tuciurii, care nici măcar nu cred în Iisus, umple galaxia.

Şi, cu siguranţă, nu scrie nicăieri ca noi să-i protejăm pe aceşti ticăloşi, în vreme ce ei se plimbă printre stele. Cristoase, am avut un fiu în acel război. Unul de-ăla cu zbenghi în frunte l-a împuşcat în coaie. În coaie! Şi-au meritat soarta, curvele dreacu'. Aşa că nu-mi cereţi acum să fiu încîntat că, iată, va trebui să le salvez pieile, acolo, în colonii.

Jesse a clipit spre mine.

– Vrei să continui tu?

– Dacă nu te deranjează, am spus.

– Deloc.

– „Dar Eu vă spun: iubiţi pe vrăjmaşii voştri", am citat. „Binecuvîntaţi pe cei care vă blesteamă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc. Ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi."

Leon se înroşise la chip precum un rac fiert.

– V-aţi pierdut minţile, amîndoi, a rostit el şi a plecat, tropăind îmbufnat, pe cît de repede îi permiteau şuncile.

– Mulţumesc, Iisuse, am murmurat. La propriu.

– Eşti destul de bun la citate din Biblie, a remarcat Jesse. Ai fost vreun pastor într-o viaţă anterioară?

– Nu, i-am răspuns. Am locuit într-un orăşel cu două mii de suflete şi cinşpe biserici. Biblia era ghidul de conversaţie acolo. Plus că nu trebuie să fii o persoană religioasă ca să apreciezi Predica de pe Munte. Dar tu ce scuză ai?

– Orele de religie de la şcoala catolică. În clasa a zecea, am cîştigat şi o cocardă pentru memorat. Uluitor cît de multe lucruri poate păstra creierul, chiar şi după şaizeci de ani. Uluitor, cu atît mai mult cu cît acum nu sînt în stare să-mi aduc aminte unde îmi parchez maşina, atunci cînd mă duc la magazin.

– În fine, îmi cer scuze pentru comportamentul lui Leon. De abia l-am cunoscut, dar mi-a fost destul ca să-mi dau seama că este un idiot.

– „Nu judeca, dacă nu vrei să fii judecat", a dat ea din umeri. Oricum, părerile lui sînt împărtăşite de multă lume. Cred că ideile acestea sînt greşite, stupide, dar asta nu înseamnă că nu înţeleg… Îmi doresc să fi fost şi o altă cale pentru mine ca să văd coloniile decît să aştept o viaţă întreagă, după care să fiu nevoită să mă înrolez pentru a putea ajunge la stele. Dacă aş fi putut fi colonistă în tinereţe, fii sigur că aş fi profitat de ocazie.

– Aşadar nu te-ai înrolat pentru militărie şi aventuri.

– Bineînţeles că nu pentru asta, a pufnit cu un pic de dispreţ. Tu te-ai înrolat pentru că aveai un mare chef să lupţi prin războaiele lor?

– Nu, am recunoscut.

A dat din cap.

– Nici eu. Majoritatea de aici nu pentru asta s-a înrolat. Leon, cu siguranţă, nu de dragul armatei s-a înrolat. El nici măcar nu-i poate suferi pe ăia de trebuie să-i protejăm. Oamenii vin aici pentru nu-s gata să moară şi pentru că nu vor să îmbătrînească. Vin aici pentru că viaţa de pe Pămînt nu mai prezintă nici un interes după o anumită vîrstă. Sau vin doar ca să vadă şi alte locuri, înainte de a muri. Eu, una, pentru asta m-am înrolat. Nu pentru a lupta sau pentru a fi din nou tînără. Vreau să văd cum este în altă lume.

S-a întors să privească pe fereastră.

– Sigur, poate părea ciudat să mă auzi spunînd asta. Ştii că pînă ieri nu am ieşit niciodată din Texas?

– Nu trebuie să-ţi pară rău. Texasul este un stat mare.

A zîmbit.

– Mulţumesc, nu-mi pare rău. Cînd eram mică, îmi plăcea să citesc toate poveştile din Tînărul Colonist şi să le urmăresc spectacolele. Îmi plăcea să visez la cum ar fi să creşti vite pe Arcturus sau cum ar fi să te lupţi cu scîrboşii viermi de pămînt de pe Gamma Prime. Cînd am crescut mi-am dat seama că, de fapt, coloniştii ăia sînt din India şi din Kazahstan şi din Norvegia, de acolo de unde guvernele nu sînt în stare să aibă grijă de toată populaţia, iar faptul că mă născusem în Statele Unite însemna că nu voi pleca niciodată acolo, sus. Şi am mai aflat că nu sînt turme şi cirezi pe Arcturus şi nici viermi de pămînt pe Gamma Prime! Am fost foarte dezamăgită să aud asta. Aveam doar doişpe ani.

A dat din nou din umeri.

– Am crescut în San Antonio, am fost la Universitatea din Texas şi m-am reîntors la San Antonio, unde m-am şi angajat. În cele din urmă m-am măritat, eu şi cu soţul meu ne petreceam vacanţele pe ţărmul Golfului. Cu ocazia aniversării a treizeci de ani de căsătorie, amîndoi am hotărît să mergem în Italia. Nu am plecat niciodată.

– Ce s-a întîmplat?

A prins a rîde.

– *Secretara* lui, asta s-a întîmplat. În cele din urmă ei au plecat în Italia, în luna lor de miere. Eu am rămas acasă. Pe de altă parte, amîndoi au sfîrşit prin a mînca scoici otrăvitoare în Veneţia. Aşa că mai bine că n-am fost. După asta nu mi-am făcut mari griji în ce priveşte plecatul. Ştiam că mă voi înrola imediat ce aş fi putut. Asta am făcut şi iată-mă aici. Deşi, acum îmi doresc să fi călătorit mai mult. Am zburat de la Dallas direct la Nairobi. A fost grozav. Îmi doresc să o fi făcut de mai multe ori decît o singură dată în viaţă. Ca să nu pomenesc de ceea ce se întîmplă acum.

A dat din mînă spre fereastră, spre peisajul de afară şi spre

cablurile vrejului.

– Nu am crezut că voi dori să fac asta vreodată. Vreau să spun, ce anume ţine cablul ăsta în sus?

– Credinţa, am răspuns. Tu crezi că nu va cădea, prin urmare nu cade. Încearcă să nu te gîndeşti prea mult la asta, altfel intrăm cu toţii în bucluc.

– Ce cred eu, a spus Jesse, e că vreau să mănînc ceva. Te tentează?

– Credinţa, a spus Harry Wilson şi a prins a rîde. Într-adevăr, poate credinţa ţine cablul ăsta în sus. Pentru că sînt al naibii de sigur că nu este doar fizica la mijloc.

Harry Wilson se aşezase lîngă noi, la masa la care mîncam.

– Voi doi arătaţi de parcă vă cunoaşteţi şi asta vă deosebeşte de majoritatea celor de aici, ne spusese apropiindu-se.

L-am invitat să stea cu noi şi a acceptat oarecum recunoscător. Fusese profesor de fizică la un liceu din Bloomington, Indiana, vreme de douăzeci de ani, ne-a povestit el, iar vrejul de fasole l-a nedumerit pe toată durata ascensiunii.

– Adică vrei să spui că nu legile fizicii ţin cablul în sus? a întrebat Jesse. Crede-mă, nu este ceea ce vreau să aud acum.

Harry a zîmbit.

– Scuze, am să reformulez. Cu siguranţă, fizica este cea care ţine vrejul de fasole în sus. Dar fizica implicată în asta nu este de un soi obişnuit. Sînt o grămadă de chestii aici care nu au sens la suprafaţa Pămîntului.

– Presimt că urmează o prelegere de fizică, am murmurat.

– Am predat această materie adolescenţilor vreme de douăzeci de ani, a replicat Harry şi a scos din buzunar un carneţel şi un creion. Nu doare, crede-mă. Să vă explic…

Harry a început să deseneze un cerc la marginea de jos a paginii.

– Ăsta e Pămîntul. Iar asta (a desenat un cerc mititel la jumătatea paginii) este Staţia Colonială. Se află pe o orbită geosincronă, asta înseamnă că stă, practic, în acelaşi loc, relativ la suprafaţa Pămîntului. Adică este permanent deasupra lui Nairobi. Limpede pînă acum?

Am dat din cap afirmativ.

– Bun. Acuma, principiul vrejului de fasole este următorul: staţia este legată de Pămînt printr-un mănunchi de cabluri, ca alea de le vedem pe fereastră. Pe vrej stau atîrnate o mulţime de platforme, cum e asta în care sîntem noi, iar aceste platforme pot urca şi coborî în lungul cablurilor.

Harry a desenat între cele două cercuri o linie care reprezenta vrejul, iar pe această linie a desenat apoi un pătrăţel mic, adică platforma.

– Ideea este că un astfel de ascensor nu are nevoie de viteza de evadare pe care o necesită, să spunem, o rachetă obişnuită. Ceea ce este de bine pentru noi, pentru că nu trebuie să zburăm cu o rachetă accelerată şi să stăm înghesuiţi în scaune cu senzaţia că un elefant tocmai şi-a pus piciorul pe pieptul nostru. E destul de simplu… Partea interesantă este că vrejul de fasole nu respectă cerinţele fizicii elementare ale unui cablu clasic întins între Pămînt şi un obiect din spaţiu. Şi asta din pricină că staţia (Harry a desenat o linie în prelungire, dincolo de cerculeţul staţiei, către marginea superioară a foii de hîrtie), aşadar staţia nu trebuie să se afle la capătul vrejului. Din motive legate de echilibrarea maselor precum şi de dinamica orbitală, trebuie să existe un cablu suplimentar care se prelungeşte la zeci de mii de mile dincolo de staţie. Fără această contrabalansare, orice vrej de fasole ar deveni instabil şi periculos.

– Şi vrei să spui că ăsta nu este, am întrebat.

– Nu numai că nu este instabil dar este, probabil, cel mai sigur mijloc de transport imaginat vreodată, a răspuns Harry. Vrejul este în exploatare de mai bine de un secol. Este singurul punct de plecare pentru colonişti. Nu s-a înregistrat niciodată vreun accident din motive de instabilitate sau datorită alterării materialului din care este construit. A existat celebrul bombardament al vrejului, acum patruzeci de ani, dar atunci a fost un atac terorist, fără legătură cu structura fizică a acestuia. Este admirabil de stabil şi aşa a fost de cînd s-a construit. Dar, conform fizicii elementare, nu ar trebui să fie.

– Atunci ce îl ţine în sus? a întrebat Jesse.

Harry a zîmbit din nou.

– Ei bine, asta este întrebarea, nu-i aşa?

– Vrei să spui că nu ştii? a insistat Jesse.

– Eu nu ştiu, a recunoscut Harry. Dar asta nu trebuie să fie motiv de îngrijorare deoarece sînt, sau am fost, doar un profesor de fizică de liceu. Oricum, din cîte ştiu, nimeni altcineva nu are nici un indiciu despre cum funcţionează. Vreau să spun, nimeni de pe Pămînt. Evident, UC ştie mai multe.

– Dar cum se poate ca nimeni de pe Pămînt să nu ştie? am întrebat la rîndul meu. Pentru numele lui Dumnezeu, este aici de mai bine de un secol. Nu şi-a bătut nimeni capul ca să-şi dea seama cum de este posibilă o astfel de construcţie şi cum funcţionează ea?

– Nu am spus asta, a precizat Harry. Sigur că au fost destui care au încercat. Şi nu că ar fi fost vreun secret ascuns. Au existat, pe vremea construcţiei vrejului, numeroase cereri din partea guvernelor sau a presei pentru a se explica modul de funcţionare. Răspunsul UC a fost în mare acesta: „aflaţi singuri”. Asta-i tot. În lumea fizicienilor au fost nenumărate tentative de descifrare a problemei care a căpătat şi un nume: Problema Vrejului de Fasole.

– Nu-i un nume prea original, am observat.

– Mda, fizicienii îşi păstrează imaginaţia pentru alte lucruri. Chestia este că problema nu a fost rezolvată, şi asta din două motive. Primul motiv este extraordinara ei complexitate. V-am amintit de echilibrul de mase, dar mai sînt şi alte amănunte, cum ar fi rezistenţa cablului, oscilaţiile vrejului induse de furtuni sau de alte fenomene atmosferice sau maniera în care grosimea cablului este redusă treptat la altitudini din ce în ce mai mari. Toate acestea dar şi altele sînt greu de rezolvat, fiecare în parte. Dar puse la un loc, problema devine insolvabilă.

– Şi al doilea motiv care ar fi? a întrebat Jesse.

– Al doilea motiv este că nu avem motiv să o facem. Chiar dacă am rezolva problema şi am şti cum să construim aşa ceva, nu ne-am putea permite să o facem.

Harry s-a lăsat pe spate.

– Înainte de a deveni profesor, am fost angajat la General Electric, la departamentul de inginerie civilă. Lucram, pe vreme aceea, la linia de cale ferată subatlantică. Una dintre sarcinile mele era să caut prin vechi proiecte, idei şi tehnologii care ar fi putut fi aplicate la proiectul nostru. Un fel de rugăciune disperată către Fecioara Maria să vedem dacă putem să reducem costurile.

– General Electric a dat faliment cu acest proiect, nu-i aşa? am întrebat.

– Acuma înţelegi de ce doreau să ţină costurile cît mai jos, a spus Harry. Şi de ce am ajuns profesor. General Electric nu şi-a mai permis serviciile mele. Şi pe ale nimănui altcuiva, imediat după ce au dat faliment. În fine, am răsfoit, în vremea aceea, cîteva proiecte vechi şi am avut acces chiar şi la cîteva dosare secretizate. Unul dintre ele era despre un vrej de fasole. General Electric fusese angajată de către guvernul SUA pentru a realiza un studiu de fezabilitate pentru construirea unui vrej în emisfera vestică. Voiau să radă o suprafaţă cam cît Delaware, undeva în Amazonia, şi să înalţe acolo un vrej, chiar pe ecuator. Dar General Electric le-a spus clar să-şi ia gîndul. Chiar şi cu cîteva salturi tehnologice, din care, în treacăt fie spus, cele mai multe nu s-au realizat pînă acum, şi oricum nu se apropiau de tehnologiile necesare pentru un asemenea proiect… Ei bine, chiar şi aşa bugetul ar fi fost mai mare decît PIB-ul pe trei ani al SUA. Şi asta presupunînd că proiectul ar fi mers şnur, fără depăşiri bugetare. Ceea ce, fireşte, nu este cazul în realitate. Lucrurile astea se întîmplau acum douăzeci de ani, iar raportul pe care l-am văzut era vechi de zece ani. Nu cred că, de atunci pînă acum, costurile au scăzut semnificativ. Aşadar, nu a răsărit nici un alt vrej. Sînt mijloace mai ieftine prin care să trimiţi oameni şi marfă pe orbită. Mult mai ieftine.

Harry s-a aplecat în faţă.

– Ceea ce ridică două întrebări evidente: cum a reuşit UC să creeze

această monstruozitate tehnologică şi de ce s-a ostenit să facă acest lucru?

– Este clar că UC are o tehnologie mult mai avansată decît tehnologia terestră, a spus Jesse.

– Categoric, a răspuns Harry. Dar de ce? Coloniştii sînt oameni, la urma urmei. Nu numai atît, dar cei mai mulţi coloni sînt din ţări slab dezvoltate, care au probleme cu suprapopularea. Aşadar, cei mai mulţi dintre ei au o educaţie precară. Şi, odată ajunşi la destinaţie, este de presupus că vor avea mai tot timpul de rezolvat alte probleme în loc să stea şi să-şi spargă creierii cum să ridice un vrej. Iar tehnologia primară, care a permis colonizarea, este reprezentată de motorul de salt, care a fost creat aici, pe Pămînt. Şi care nu a mai cunoscut îmbunătăţiri majore de mai bine de o sută de ani. Aşadar, nu există nici un motiv pentru care coloniştii să fie mai avansaţi din punct de vedere tehnologic decît Pămîntul.

Dintr-odată, ceva a clicăit în mintea mea.

– Doar dacă nu au trişat, m-am trezit rostind.

– Exact! a rînjit Harry. Asta cred şi eu.

Jesse s-a uitat la mine, apoi la Harry.

– Cred că m-aţi pierdut pe drum…

– Trişează, i-am explicat. Uite, pe Pămînt sîntem izolaţi. Învăţăm doar prin noi înşine. Facem descoperiri şi ne rafinăm tehnologiile tot timpul, dar acest proces este lent pentru că tot ceea ce facem, facem prin forţe proprii. Pe cînd… Acolo, sus…

– Acolo, sus, oamenii au întîlnit alte specii inteligente, a adăugat Harry. Au întîlnit pe cineva care, cu siguranţă, are o tehnologie mult mai avansată decît avem noi. Şi am obţinut-o fie la schimb, fie prin inginerie inversă. Este mult mai uşor să ne dăm seama despre cum funcţionează ceva dacă avem la dispoziţie acel ceva, decît să-l inventăm noi, de la zero.

– De aceea am spus că UC trişează. Uniunea s-a folosit de notiţele altcuiva, am conchis eu.

– Bine, dar de ce Uniunea Colonială nu ne împărtăşeşte şi nouă descoperirea lor? a vrut să ştie Jesse. De ce păstrează acest lucru doar pentru ei?

– Probabil se gîndesc să ne protejeze. Ce nu ştim nu ne poate răni, i-am răspuns.

– Sau este vorba despre altceva, a intervenit Harry arătînd spre cablurile vrejului. Această realizare nu se află aici pentru că ar reprezenta calea cea mai ieftină sau uşoară de a ridica oamenii pe Staţia Colonială. Dimpotrivă, se află aici pentru că este unul dintre cele mai dificile mijloace, de fapt este cel mai scump, cel mai complex din punct de vedere tehnologic şi cel mai intimidant sub aspect politic. Prezenţa sa este un memento, pentru ca Pămîntul să nu uite că UC

este la ani lumină distanţă înaintea noastră în ceea ce priveşte dezvoltarea.

– Nu am considerat niciodată vrejul de fasole ca fiind intimidant, a intervenit Jesse. Nici nu m-am gîndit la el prea mult.

– Mesajul acesta nu îţi este adresat ţie, a spus Harry. Dacă ai fi preşedintele SUA, lucrurile ar sta altminteri şi ai gîndi diferit. La urma urmei, UC ne ţine pe toţi aici, pe Pămînt. Nu există călătorii spaţiale în afară de cele permise de UC în scop de colonizare sau înrolare. Liderii politici sînt mereu dispuşi să mituiască UC ca să absoarbă surplusul de populaţie şi să-l distribuie printre stele. Dar vrejul este o aluzie permanentă care spune: pînă nu veţi fi în stare să faceţi una din asta, nici să nu vă treacă prin cap să vă puneţi cu noi. Iar vrejul este singura tehnologie pe care UC a catadicsit să ne-o arate. Gîndeşte-te la toate acele lucruri pe care le au, dar nu ni le-au arătat. Îţi garantez că preşedintele SUA s-a gîndit la asta. Şi asta îl ţine cuminte în front, pe el şi pe oricare altul.

– Asta nu-mi stîrneşte un sentiment de prietenie faţă de UC, a spus Jesse.

– Nu trebuie să fii prăpăstioasă, a replicat Harry. Poate că UC protejează astfel Pămîntul. Universul este un loc vast. Şi poate că nu sîntem într-o vecinătate foarte bună.

– Harry, ai fost mereu aşa, paranoic? am întrebat. Sau asta a venit odată cu vîrsta?

– Cum crezi că am ajuns la şaptezeci şi cinci de ani? a rînjit el. Nu mă deranjează că UC este peste noi sub aspect tehnologic. Important este ca lucrul acesta să fie în folosul meu.

Şi-a ridicat un braţ.

– Uită-te la ăsta… este fleşcăit şi bătrîn şi într-o formă proastă. Într-un fel sau altul, Forţele Coloniale de Apărare vor lua acest braţ precum şi restul din mine şi le vor aranja într-o formă maximă, gata de luptă. Şi ştii cum?

– Nu, am răspuns eu în vreme ce Jesse dădea din cap negativ.

– Nici eu, a rostit Harry lăsîndu-şi braţul să cadă pe masă cu un pocnet uşor. Nu ştiu şi nici măcar nu-mi pot imagina cum vor reuşi. Dacă sîntem de acord că am fost ţinuţi într-o stare de infantilism tehnologic de către UC, atunci încercarea de a mi se explica procedeul prin care vom întineri este echivalentă cu a încerca să explici principiul de funcţionare al vrejului cuiva care nu a văzut alt mijloc de transport în afară de cal şi teleguţă. Dar cu siguranţă că ei ştiu cum să facă asta. Altminteri de ce ar recruta bătrîni de şaptezeci şi cinci de ani? Universul nu este un loc pe care să-l cucereşti cu legiuni geriatrice… N-am vrut să vă insult, a adăugat el rapid.

– Nu ne-am supărat, a zîmbit Jesse.

– Doamnă şi domnule, a continuat Harry privindu-ne pe rînd,

putem crede că avem idee în ce ne-am băgat, dar părerea mea este că nu avem nici cel mai mic indiciu. Acest vrej de fasole există ca să ne spună exact ce ne spune, nimic mai mult. Este mai mare şi mai ciudat decît ne putem imagina. Şi este doar primul pas al acestei călătorii. Ce va urma trebuie să fie şi mai mare şi mai ciudat. Pregătiţi-vă pe cît puteţi.

– Cam dramatic, a rostit Jesse cu o voce uscată. Nu prea ştiu cum să mă pregătesc după tot ce ne-ai spus…

– Eu ştiu, am spus căutînd din priviri ieşirea din cabina în care stătusem. Mă duc să mă piş. Dacă universul este mai mare şi mai ciudat decît îmi pot imagina, atunci cel mai bine ar fi să-l întîlnesc cu vezica goală.

– Ai vorbit ca un cercetaş adevărat, a zîmbit Harry.

– Un cercetaş adevărat nu merge la budă atît de des ca mine, am remarcat.

– Sigur că merge… lasă-l doar vreo şaizeci de ani…

TREI

– Nu ştiu ce părere aveţi voi doi, dar, pînă acum, nimic de aici nu seamănă cu ceea ce îmi imaginam eu despre armată, ne-a spus Jesse.

– Nu-i chiar atît de rău, am răspuns. Uite, mai ia o gogoaşă.

– Nu-mi trebuie altă gogoaşă, a refuzat Jesse împingînd farfuria deoparte. Ceea ce am nevoie acum este un somn bun.

Ştiam ce vrea să spună. Trecuseră mai bine de optsprezece ore de cînd plecasem de acasă şi în tot acest timp fusesem numai pe drumuri. Eram de acord cu un pui de somn. Dar în loc să dorm, şedeam în mijlocul unei cantine uriaşe, în burta unui crucişător interstelar, înfulecînd gogoşi şi bînd cafea, laolaltă cu alţi o mie de recruţi, aşteptînd să apară cineva şi să ne spună ce urma să facem mai departe. Cel puţin partea asta semăna binişor cu ceea ce credeam eu că este armata.

Balamucul începuse de cum am ajuns. Imediat ce am coborît de pe platforma vrejului de fasole am fost întîmpinaţi de către doi funcţionari ai Uniunii Coloniale. Ne-au adus la cunoştinţă că eram ultimul transport de recruţi destinat îmbarcării pe o navă care urma să decoleze curînd, aşa că ne-au rugat să-i urmăm degrabă astfel încît graficul să nu fie dat peste cap. Unul dintre ei a preluat conducerea, iar celălalt s-a dus în spatele coloanei, după care ne-au mînat ca pe o turmă prin toată staţia către nava noastră: NFCA[3] *Henry Hudson.*

Jesse şi Harry erau vizibil dezamăgiţi de toată acea grabă, ca şi mine de altfel. Staţia Colonială era uriaşă, avea cam o milă în diametru (mai precis 1800 de metri şi, cu ocazia asta, mi-am dat

---

[3] NFCA – Nava Forţelor Coloniale de Apărare.

seama că va trebui curînd, după şaptezeci şi cinci de ani de viaţă, să mă pun la punct cu sistemul metric) şi servea ca port de îmbarcare atît pentru recruţi, cît şi pentru colonişti deopotrivă. Faptul că eram mînaţi de la spate ca o cireadă, fără posibilitatea să ne oprim şi să căscăm gura la ceea ce era de jur-împrejur, mă făcea să mă simt ca un copil de cinci ani, purtat la trap de nişte părinţi nerăbdători printr-un magazin de jucării, în ajunul Crăciunului. Îmi venea să mă trîntesc la podea şi să încep să zbier ca un puşti răzgîiat, pînă aş fi obţinut un pic de răgaz. Eram, din păcate, prea bătrîn (sau altfel spus, nu eram suficient de bătrîn) ca să obţin ceva cu un comportament de acest gen.

Ce vedeam în trecerea noastră rapidă era doar un aperitiv care ne stîrnea şi mai mult. În vreme ce funcţionarii UC ne îngrămădeau şi ne împingeau înainte, am traversat o hală de tranzit uriaşă, plină ochi cu nişte unii care aduceau a pakistanezi sau a indieni musulmani. Cei mai mulţi aşteptau răbdători să le vină rîndul la îmbarcarea într-o navă de transport imensă, care se vedea plutind la o oarecare distanţă, dincolo de ferestre. Alţii discutau aprins cu oficialii de la UC, într-o engleză aproximativă sau căutau să-şi liniştească plozii care dădeau semne de plictiseală, iar alţii cotrobăiau prin bagaje căutînd ceva de mîncare. Într-un colţ, mai mulţi bărbaţi şedeau îngenunchiaţi pe nişte covoare şi se rugau. M-am întrebat cum de au reuşit să determine în ce direcţie se afla Mecca, de la înălţimea aceea de douăzeci şi trei de mii de mile. Apoi am fost împinşi mai departe şi i-am pierdut din vedere.

Jesse m-a tras de mînecă şi mi-a arătat ceva, spre dreapta noastră. Într-o sală de mese, am zărit cu coada ochiului o chestie tentaculară şi albastră care îşi făcea de lucru cu un martini. I-am atras atenţia lui Harry. Era atît de intrigat încît s-a întors din drum spre exasperarea însoţitorilor noştri. Cu o privire acră, a fost uşuit la loc în grămadă. Harry avea un rînjet prostesc pe chip:

– Un Gehaar. Mînca un pui fript dres cu un sos de chilli şi cu niscaiva brînză albastră. Dezgustător!

Apoi a început să rîdă în hohote. Gehaarii erau prima specie extraterestră inteligentă pe care oamenii o întîlniseră, înainte ca UC să instituie monopolul asupra călătoriilor spaţiale. O rasă destul de simpatică, dar aveau obiceiul să injecteze hrana cu acidul secretat de tentaculele lor subţiri iar apoi să soarbă zgomotos pasta astfel obţinută. Scîrbos.

Lui Harry nu-i păsa. Văzuse pentru prima dată un extraterestru viu.

Traseul nostru întortocheat s-a sfîrşit într-o hală de tranzit la intrarea căreia, pe un ecran, scria cu litere strălucitoare: *Henry Hudson – Recruţi FCA.* Ne-am aşezat uşuraţi, care pe unde am apucat, în vreme ce funcţionarii noştri s-au dus să discute cu alţi colonişti, ce

aşteptau la poarta de îmbarcare pentru navete. Harry, care manifesta tot timpul o curiozitate crescută, s-a îndreptat către una dintre ferestrele halei, încercînd să desluşească, printre siluetele gigantice de afară, unde era nava noastră. Cu ajutorul unui monitor pentru informaţii, instalat lîngă fereastră, am reuşit să o localizăm. Evident că *Henry Hudson* nu era ancorată de Staţia Colonială. E greu să manevrezi delicat o navă interstelară de o sută de mii de tone şi să o sincronizezi perfect cu o staţie geostaţionară. Transportatoarele pentru colonii se ţineau la o distanţă respectuoasă de staţie, în vreme ce grupurile de pasageri, proviziile, echipajele navelor, erau duse sau aduse cu ajutorul navetelor şi al barjelor. *Hudson,* la rîndu-i, era staţionat la cîteva mile deasupra staţiei. Nu era masivă, nu avea forma inestetică dar funcţională a transportoarelor de colonişti. Era în schimb lustruită bine, nu era deloc cilindrică şi nu avea sectoare circulare în rotaţie. I-am atras atenţia lui Harry asupra acestui aspect.

– Gravitaţie artificială non-stop... şi stabilă pe o rază mare. Impresionant.

– Credeam că am folosit gravitaţia artificială la urcare, a spus Jesse.

– Am folosit-o, i-a răspuns Harry. Pe măsură ce urcam, generatoarele gravitaţionale ale platformei îşi sporeau puterea pentru a compensa diminuarea cîmpului gravitaţional al Pămîntului.

– Atunci ce este atît de diferit la o navă spaţială?

– Este extrem de dificil, i-a explicat Harry. Este necesară o cantitate enormă de energie pentru a crea un cîmp gravitaţional, iar această cantitate de energie creşte exponenţial cu raza cîmpului. Aici probabil că au trişat creînd cîmpuri multiple, dar de dimensiuni mai mici, în loc de unul mare. Dar chiar şi aşa, numai cîmpul gravitaţional al platformei consumă, probabil, mai multă energie decît foloseşte oraşul tău la iluminat timp de o lună întreagă.

– Nu ştiu ce să zic, a spus Jesse. Eu sînt din San Antonio.

– Bine, atunci oraşul lui John.

Harry s-a întors spre mine, aţintindu-mă cu degetul, apoi a continuat:

– Fapt este că aceasta reprezintă o risipă incredibilă de energie. În majoritatea cazurilor în care este necesară gravitaţia artificială, este mult mai ieftin şi mai simplu să foloseşti un tor, să îl învîrţi şi să laşi oamenii să stea în interior. Odată pornită mişcarea de rotaţie, nu ai nevoie să pompezi în sistem decît energii suplimentare minime, pentru a contracara pierderile datorate frecării. Spre deosebire de un cîmp gravitaţional artificial, care necesită un consum constant şi masiv de energie...

A îndreptat degetul către *Henry Hudson.*

– Iată, chiar lîngă *Hudson* se află o navetă. Să vedem... prin

comparaţie la scară, estimez că *Hudson* are cam 800 de picioare lungime, 200 în lăţime şi 150 înălţime. Crearea unui singur cîmp gravitaţional în jurul acestui bebeluş dolofan ar face luminile să pîlpîie în San Antonio. Chiar şi folosind cîmpuri multiple, ar avea un consum uluitor. Aşa că fie au o sursă de energie capabilă să susţină cîmpul gravitaţional, başca restul sistemelor navei, cum ar fi propulsia sau sistemele de menţinere a vieţii, fie au descoperit un nou mijloc de creare a gravitaţiei care presupune un consum foarte redus de energie.

– Probabil că nu este ieftin, am observat arătîndu-le un transportor pentru coloni. Ăştia au un tor. Chiar şi Staţia Colonială se roteşte.

– Coloniile păstrează ce au mai bun pentru armată, a comentat Jesse. Şi asta este doar o navă care a venit să culeagă nişte recruţi. Cred că ai dreptate, Harry. Nu avem nici cea mai mică idee în ce ne-am băgat.

Harry a zîmbit şi s-a întors către fereastră, apoi şi-a aţintit privirea către *Henry Hudson* care părea că se roteşte în cercuri leneşe, datorită mişcării staţiei.

– Ador momentele cînd oamenii ajung să gîndească la fel ca mine.

*

În scurt timp, funcţionarii noştri ne-au strîns din nou pe toţi şi ne-au aliniat în vederea îmbarcării pe o navetă. Am prezentat cardurile de identitate oficialului UC de la poarta de îmbarcare, iar acesta ne-a trecut pe o listă, în vreme ce altul ne-a oferit cîte un PDA[4].

– Mulţumim că aţi fost pe Pămînt. Iată un minunat cadou la plecare, i-am spus acestuia dar nu a dat semn că m-a înţeles.

Navetele nu aveau gravitaţie artificială. Însoţitorii noştri ne-au înhămat de scaune cu un set de chingi şi ne-au avertizat ca în nici un caz să nu ne treacă prin minte să încercăm să desfacem legăturile. De altfel ni s-a spus că, oricum, cataramele hamurilor nu erau sub controlul nostru pe durata zborului, datorită eventualilor claustrofobici de la bord. Persoanele cu plete au primit plase pentru păr. În lipsa gravitaţiei, părul lung are tendinţa de a se răsfira peste tot.

În cazul în care cineva ar fi avut rău de mişcare, ni s-a recomandat să folosim pungile speciale care se găseau în buzunarele scaunelor. Ne-au subliniat faptul că este foarte important să nu se aştepte pînă în ultima clipă folosirea acelor pungi. În gravitaţie redusă sau zero, voma se poate împrăştia pretutindeni, iar acest lucru îl va face foarte nepopular printre ceilalţi pe nefericitul care a cauzat incidentul. Ceea ce i-ar putea afecta viitoarea carieră militară.

Toate acestea au avut ca rezultat un foşnet general, pe măsură ce fiecare îşi pregătea punga cu pricina. Femeia de lîngă mine strîngea

[4] PDA = Personal Digital Assistant.

cu putere propria ei pungă, aşa că m-am pregătit mental pentru tot ce putea fi mai rău.

Din fericire, nu a vomitat nimeni şi trecerea spre *Henry Hudson* a fost destul de lină. După prima impresie de cădere liberă, lucrurile s-au liniştit. Aveam senzaţia că mă aflu într-un roller-coaster uriaş şi lent. Am ajuns la navă în cinci minute, procedurile de andocare au mai necesitat alte două minute, apoi o poartă ca un iris s-a deschis şi naveta a pătruns într-unul din docurile lui *Henry Hudson.* Au urmat cîteva minute în care aerul a fost pompat în doc, după care am simţit din nou greutatea trupurilor. Gravitaţia artificială era de-acum în funcţiune.

Uşa navetei s-a deschis şi în cadrul ei a apărut o femeie.

– Bine aţi venit la bordul NFCA *Henry Hudson,* ne-a urat ea. Vă rog să vă desfaceţi legăturile, să vă luaţi efectele personale şi să urmaţi traseul marcat cu lumini ca să ieşiţi din doc. Aerul de aici va fi evacuat în fix şapte minute pentru a se permite navetei să plece şi pentru a primi alt transport. Aşa că vă rog să vă grăbiţi.

Cu toţii am fost surprinzător de sprinteni. Apoi am fost conduşi într-o cantină uriaşă unde ni s-au oferit gogoşi şi cafele şi unde trebuia să apară un oficial pentru a ne explica unele lucruri. În vreme ce aşteptam, în sala de mese au pătruns alţi recruţi care, probabil, ajunseseră aici înaintea noastră. După o oră, sala era plină de cîteva sute de indivizi care se învîrteau de colo-colo. În viaţa mea nu mai văzusem atîţia bătrîni la un loc. Nici Harry.

– Parcă este o zi de reduceri la cel mai mare magazin Denny[5] din lume, a comentat el după care şi-a mai umplut o ceaşcă cu cafea.

Şi, în clipa în care vezica mea tocmai mă anunţa că am cam exagerat cu cafeaua, în sala de mese a intrat un domn distins în costumul albastru al colonialilor, care şi-a croit drum spre capătul camerei. Gălăgia din sală s-a redus treptat, oamenii păreau uşuraţi că, în sfîrşit, cineva le va explica ce naiba urma să se întîmple cu ei pe mai departe.

Omul a stat acolo cîteva minute, pînă cînd în sală s-a făcut linişte pe deplin.

– Salutare! a spus el şi am tresărit cu toţii.

Mai mult ca sigur că avea un microfon implantat, pentru că vocea lui se revărsa din difuzoarele încastrate în pereţi.

– Sînt Sam Campbell, adjunct pentru Forţele Coloniale de Apărare din partea Uniunii Coloniale. Deşi, tehnic vorbind, nu sînt membru al FCA, am fost împuternicit de acestea ca să vă îndrum primii paşi. Aşadar, în următoarele zile mă puteţi considera ca fiind ofiţerul vostru superior. Ştiu că unii dintre voi tocmai ce au sosit cu ultima navetă şi

---

[5] Lanţ de magazine în SUA.

sînt nerăbdători să se odihnească. Alţii sînt la bordul navei de aproape o zi şi sînt nerăbdători să afle ce urmează. Pentru liniştea tuturor, voi fi foarte scurt... În aproximativ o oră, *Henry Hudson* va ieşi de pe orbită şi se va pregăti de primul salt, către sistemul Phoenix. Acolo vom face o escală pentru aprovizionare, după care vom porni către Beta Pyxis III, locul în care se va desfăşura instrucţia voastră. Nu vă impacientaţi, nu mă aştept ca toate acestea să însemne mare lucru pentru voi. Ce trebuie să ştiţi acum este faptul că vom avea nevoie de mai mult de două zile pentru a ajunge la destinaţie şi în acest timp veţi fi supuşi, de către personalul meu, la o serie de evaluări medicale şi psihologice. Programările individuale sînt în curs de descărcare pe PDA-urile voastre. Vă rog să le consultaţi cînd doriţi. PDA-urile pot de asemenea să vă ghideze oriunde pe această navă, aşa că nu trebuie să vă fie teamă că vă veţi rătăci. Cei care abia au sosit vor putea afla cu ajutorul PDA-ului ce cabină le-a fost repartizată. Aşadar, în afară de a vă găsi cabinele, nu mai aveţi nimic de făcut în această seară. Mulţi au avut parte de un drum lung pînă aici şi de aceea dorim să fiţi odihniţi pentru evaluările de mîine. Şi, cu ocazia asta, cred că ar fi momentul să vă acomodaţi cu timpul navei care este Timpul Standard Universal Colonial. Adică (s-a uitat la ceas) este fix 2138. PDA-ul este setat pentru acest timp. Ziua voastră de mîine va începe cu un mic dejun între orele 0600 şi 0730, după care vor urma evaluările medicale şi eventualele tratamente. Micul dejun nu este obligatoriu, încă nu sînteţi supuşi regimului cazon, dar ziua de mîine se anunţă foarte lungă aşa că vă recomand cu tărie să nu-l săriţi... Dacă aveţi unele întrebări, PDA-ul vă poate conecta la sistemele de informaţii ale navei, iar o interfaţă IA[6] vă va ghida în căutările voastre. Este suficient să folosiţi stylusul ataşat PDA-ului ca să vă scrieţi întrebările sau, dacă doriţi, puteţi vorbi în microfonul PDA-ului. Plus că veţi întîlni la tot pasul membri ai personalului UC, pe care îi puteţi aborda în orice problemă. Pe baza informaţiilor despre voi, personalul medical este pregătit deja să vină în întîmpinarea problemelor voastre, şi este posibil să se fi programat vizite medicale încă din această seară, în cabinele voastre. Verificaţi-vă PDA-urile. Puteţi vizita infirmeria oricînd. Sala de mese este deschisă tot timpul, dar va deveni operaţională de mîine dimineaţă. Verificaţi-vă PDA-urile pentru orare şi programări. În fine, de mîine veţi purta cu toţii uniformele de recruţi FCA. Acestea v-au fost deja livrate în camere.

Campbell s-a oprit pentru cîteva momente şi ne-a aruncat o privire pe care el o dorea cît mai expresivă.

– În numele Uniunii Coloniale şi al Forţelor Defensive de Apărare, vă urez bun venit ca noi cetăţeni, dar şi ca noi apărători. Dumnezeu

---

[6] IA = Inteligenţă Artificială.

să vă binecuvînteze pe toţi şi să vă aibă în paza Sa în tot ceea ce va veni de acum înainte... Dacă, întîmplător, doriţi să vedeţi manevrele de ieşire de pe orbită, vom transmite imagini pe un ecran aflat pe puntea de observaţie. Locul are forma unui amfiteatru şi e suficient de mare ca să-i cuprindă pe toţi, aşa că nu va îngrijoraţi cu privire la locurile libere. *Henry Hudson* poate dezvolta o viteză apreciabilă, aşa că pînă mîine dimineaţă, Pămîntul va arăta ca un disc foarte mic iar pînă la cină nu va fi mai mare decît un punct strălucitor pe cer. Aceasta va fi, probabil, ultima voastră şansă să vă vedeţi lumea natală. Dacă acest lucru are vreo semnificaţie pentru voi, vă sugerez să treceţi pe acolo.

– Aşadar, cum este colegul tău de cameră? m-a întrebat Harry aşezîndu-se lîngă mine, pe puntea de observaţie.

– Chiar nu vreau să vorbesc despre asta, i-am răspuns.

Îmi folosisem PDA-ul ca să ajung la cabina mea, unde am descoperit că viitorul meu coleg de cameră îşi aranjase deja lucrurile personale. Leon Deak. Mi-a aruncat o privire scurtă şi mi-a spus:

– Ia te uită... ciudatul cu Biblia.

După care m-a ignorat deliberat, arătîndu-se teribil de preocupat într-o cameră de doi pe doi. Leon preluase cuşeta de jos, lucru de dorit pentru nişte genunchi de şaptezeci şi cinci de ani. Mi-am aruncat sacul pe cuşeta de sus, mi-am luat PDA-ul şi m-am dus direct la Jesse, care se afla cazată pe aceeaşi punte. Colega ei de cabină, o doamnă simpatică, pe nume Maggie, a plecat repede să observe ieşirea lui *Henry Hudson* de pe orbită. I-am spus lui Jesse pe cine aveam coleg de cameră, iar ea a început să rîdă. A rîs din nou atunci cînd i-a povestit lui Harry, iar acesta mă bătea pe umăr, plin de compasiune.

– Nu o lua în tragic, situaţia asta va dura doar pînă ajungem pe Beta Pyxis.

– Unde o mai fi şi asta, am mormăit eu. Dar colegul tău cum este?

– Habar n-am, mi-a răspuns Harry. Dormea cînd am ajuns în cabină. Şi a luat cuşeta de jos, ticălosul.

– Colega mea a fost de-a dreptul încîntătoare. Mi-a oferit o prăjitură de casă cînd am întîlnit-o. Zicea că o făcuse strănepoata ei, cadou de despărţire.

– Mie nu mi-a oferit nici o prăjitură, colega ta, i-am spus.

– Nu trebuie să trăiască alături de tine, nu-i aşa?

– Cum a fost prăjitura? a vrut Harry să ştie.

– A fost ca o piatră făcută din făină de ovăz. Dar nu asta este ideea. Ci faptul că am cel mai bun companion dintre noi trei. Sînt o persoană specială... Uite, acolo, se vede Pămîntul.

Privirea ei se aţintise pe ecranul uriaş, care tocmai prindea viaţă. Pămîntul atîrna undeva pe cer şi era redat cu o fidelitate uluitoare.

Cine construise ecranul acela făcuse o treabă pe cinste.

– Mi-ar fi plăcut să am acest ecran acasă, în sufragerie, a oftat Harry. La mine se strîngea lumea din tot cartierul pentru Super Bowl.

– Uită-te la el… Toate vieţile noastre, toate locurile pe care le ştim, toţi cei pe care i-am iubit şi cunoscut, au fost de acolo. Asta nu vă face să simţiţi ceva special?

– Sînt emoţionată. Şi tristă, dar nu foarte tare, a răspuns Jesse.

– Cu siguranţă nu simt tristeţe, a spus Harry. Nu-mi mai rămăsese nimic de făcut acolo decît să îmbătrînesc şi mai mult şi să mor.

– Încă mai poţi muri, ştii? Eşti în armată, am observat.

– Da, dar măcar nu voi muri bătrîn. Am de gînd să-mi ofer o a doua şansă de a muri tînăr şi să las în urmă un cadavru arătos. Mă voi revanşa astfel pentru că nu am avut un corp minunat în fosta mea viaţă.

– Ce romantic mod de a te revanşa, zise Jesse.

– La naiba, aşa-i!

– Ascultaţi, am început să ne mişcăm, le-am atras atenţia.

Difuzoarele de pe punte transmiteau dialogurile dintre *Henry Hudson* şi Staţia Colonială. Apoi a urmat un zgomot ca de tobă, dar foarte jos ca frecvenţă, şi o vibraţie abia perceptibilă prin scaunele în care şedeam.

– Motoarele, a şoptit Harry.

Jesse şi cu mine am dat din cap, fără să spunem nimic.

Şi Pămîntul a prins a se micşora încet. Încă era masiv, încă era strălucitor, albastru şi alb, dar fără îndoială, inexorabil, începuse să ocupe o suprafaţă mai mică din ecran. L-am privit cum se micşorează, în tăcere, alături de ceilalţi cîteva sute de recruţi care veniseră pe punte. M-am întors spre Harry. În ciuda bravadei de mai devreme, acum era tăcut şi avea un aer meditativ. Jesse avea lacrimi în ochi.

– Hei, i-am şoptit şi am strîns-o uşor de mînă. Nu prea tristă, aşa am vorbit.

Mi-a zîmbit şi mi-a întors strîngerea de mîna:

– Nu, a rostit ea cu glas răguşit. Nu prea tristă… Dar chiar şi aşa… chiar şi aşa…

Am mai stat pe acolo o vreme şi am privit cum tot ceea ce cunoşteam se micşora.

Mi-am programat PDA-ul să mă trezească la 0600, ceea ce a şi făcut, cu semnal melodios, abia insinuat prin difuzoarele minuscule, dar care a crescut treptat în intensitate pînă cînd l-am oprit. M-am dat jos din cuşetă, căutînd să nu fac un zgomot prea puternic, după care am căutat un prosop în dulap, aprinzînd lumina dinăuntru pentru a vedea ce fac. În dulap stăteau, atîrnate pe umeraşe, două uniforme de recrut: a mea şi a lui Leon. Fiecare uniformă conţinea două seturi de

flanele de un albastru palid, precum şi două perechi de pantaloni din acelaşi material. Două tricouri, colorate la fel în albastru palid, două perechi de izmene albastre, două perechi de ciorapi albi şi două perechi de chiloţi, precum şi o pereche de tenişi albaştri. După cum se părea, din acel moment pînă cînd urma să ajungem pe Beta Pyxis, nu aveam nevoie de o ţinută formală. Am tras pe mine o pereche de pantaloni şi un tricou, am înhăţat un prosop şi am pornit spre duş.

Cînd m-am întors, lămpile străluceau din plin – probabil se aprinseseră automat – dar Leon zăcea în continuare în cuşeta lui. Mi-am tras peste tricou flanela albastră şi am adăugat la întregul ansamblu o pereche de ciorapi şi tenişii. Eram gata de ţopăială sau, mă rog, de ceea ce urma să fac în ziua aceea. Spre exemplu, eram gata pentru micul dejun. Înainte să ies i-am dat un ghiont uşor lui Leon. Era el un găozar, dar chiar şi găozarii ar trebui să mănînce în loc să doarmă. L-am întrebat dacă vrea să meargă la masă.

– Ce? a spus el ameţit. Nu vreau, lasă-mă în pace.

– Eşti sigur, Leon? am insistat eu. Ştii că ni s-a recomandat să nu sărim peste micul dejun. Ni s-a spus că este cea mai importantă masă a zilei şi toate alea. Haide, ai nevoie de energie.

– Maică-mea e moartă de treij'de ani şi din cîte ştiu nu s-a reîncarnat în tine. Aşa că du-te dreacu' de aici şi lasă-mă să dorm.

A fost plăcut să observ că Leon nu se înmuiase deloc în ceea ce mă privea.

– Cum doreşti, am spus. Mă întorc după micul dejun.

A mormăit ceva, după care s-a sucit cu faţa la perete. Am plecat.

Micul dejun a fost grozav. Şi o spune unul care a fost căsătorit cu o femeie al cărei talent culinar l-ar fi determinat pînă şi pe Gandhi să iasă din greva foamei. Mi-am luat două waffe belgiene, aurii, crocante şi subţiri, tăvălite prin zahăr pudră şi prin sirop de arţar care jurai că este făcut în Vermont (iar dacă nu poţi recunoaşte siropul de arţar din Vermont, înseamnă că nu mai e nici o speranţă pentru tine). Pe waffe, un cub de unt de casă se topise artistic, umplînd pătrăţelele acestora. Am adăugat la acestea două ouă ochiuri moi, patru felii de şuncă drese din belşug cu zahăr brut, un pahar de suc de portocale proaspăt stors, plus o cană mare, plină cu o cafea despre care puteai să zici că tocmai fusese descărcată din desagii vreunei caravane arăbeşti.

Aveam impresia că murisem şi eram în ceruri. Avînd în vedere că pe Pămînt fusesem declarat mort din punct de vedere legal iar acum mă aflam într-o navă care zbura prin sistemul solar, nu eram prea departe de adevăr.

– Vai de mine! a exclamat, după ce am pus tava pe masă, individul lîngă care mă aşezasem. Ce de grăsimi pe tava ta! Cauţi cu lumînarea un infarct. Sînt medic şi ştiu ce spun.

– Aha..., i-am răspuns uitîndu-mă în tava lui. Iar asta cu care te

lupţi seamănă a omletă făcută din patru ouă. Şi la fiecare ou, adăugate cîte o juma’ de kil de şuncă şi brînză.

– Să faci cum spune medicul, nu ce face el. Ăsta a fost crezul meu cîtă vreme am practicat medicina, mi-a replicat. Dacă pacienţii mei m-ar fi ascultat în loc să-mi urmeze exemplul, mulţi dintre ei ar mai trăi şi acum. O lecţie pentru noi toţi… Thomas Jane este numele meu.

– John Perry, m-am prezentat, şi ne-am strîns mîinile.

– Îmi pare bine de cunoştinţă. Deşi sînt şi întristat… ştiind că vei muri de inimă peste o oră. Asta dacă mănînci toate chestiile alea.

– Nu-l lua în seamă, John, a intervenit o femeie care şedea la aceeaşi masă, dar în faţa noastră, şi a cărei tavă conţinea cîteva firimituri de la un cozonac şi cîteva capete de cîrnat. Tom încearcă să te determine să-i dai ceva de la tine ca să nu se mai aşeze la coadă încă o dată. În felul acesta am pierdut eu jumătate din cîrnaţii pe care mi i-am luat…

– Această acuzaţie este pe atît de irelevantă, pe cît de adevărată, s-a indignat Thomas. Recunosc faptul că rîvnesc la waffele lui. Nu neg asta. Dar dacă sacrificarea propriilor mele artere va prelungi viaţa lui John, atunci merită să procedez astfel. Consideră gestul meu ca un echivalent culinar pentru gestul cuiva care se aruncă peste o grenadă ca să-şi salveze camarazii.

– Cele mai multe grenade nu-s umplute cu sirop, a observat ea.

– Poate că ar trebui să fie, nu s-a lăsat Thomas. În felul acesta am vedea mai multe acte de eroism.

– Uite, i-am răspuns rupînd o jumătate de waffă. Aruncă-te peste asta.

– Mai întîi am să mă pun cu gura pe ea, a promis Thomas.

– Ne-am liniştit pe deplin, am spus.

Femeia s-a prezentat ca fiind Susan Reardon, „răposată” în Bellevue, Washington.

– Ce părere ai despre mica noastră aventură spaţială de pînă acum? m-a întrebat.

– Dacă ştiam că bucătăria este atît de bine pusă la punct, aş fi găsit o cale să mă înrolez mai devreme. Cine ar fi crezut că mîncarea în armată este atît de bună?

– Nu cred că sîntem chiar în armată. *Încă…* a comentat Thomas cu gura plină de waffe. Cred că ne aflăm în antecamera FCA, înţelegeţi? Sînt convins că mîncarea armatei va fi mai pe sponci. Ca să nu mai pomenesc de faptul că am dubii că am putea ajunge prea departe, aşa împiedicaţi cum sîntem în tenişii ăştia.

– Vrei să spui că ne-au dat pe loc repaus? l-am întrebat.

– Chiar aşa. Pe nava asta sînt o mie de indivizi care nu se cunosc. Şi toţi sînt fără cămin, fără familie şi fără slujbă. Asta poate fi un şoc mental al naibii de puternic. Tot ceea ce pot face ei pentru noi este să

ne îndoape cu mese incredibile, astfel încît să nu ne gîndim la ce am lăsat în urmă.

– John!

Era Harry care tocmai se apropia cu o tavă plină în braţe, însoţit de un alt individ. Le-am făcut semn să se aşeze lîngă noi.

– El este colegul meu de cameră, Alan Rosenthal, ne-a spus făcîndu-şi loc la masă, în loc de prezentare.

– Cunoscut şi sub numele de „Frumoasa Adormită”, am spus.

– Cel puţin jumătate din descriere este corectă, s-a grăbit Alan să precizeze. De fapt sînt devastator de frumos.

Le-am făcut cunoştinţă cu Susan şi Thomas. Acesta din urmă nu s-a putut abţine să nu observe tăvile încărcate cu bunătăţi:

– Încă două atacuri vasculare iminente.

– Mai bine îi arunci vreo două costiţe lui Tom, i-am recomandat lui Harry. Altminteri vom fi obligaţi să auzim iarăşi poveştile lui.

– Resping cu indignare aluzia că aş putea fi mituit cu mîncare!

– Nu a fost nici o aluzie, a intervenit Susan. A fost o afirmaţie cît se poate de clară în acest sens.

– Ştiu că „loteria” colegilor de cameră nu ţi-a fost prielnică, mi s-a adresat Harry, oferindu-i în acelaşi timp două costiţe rumene lui Thomas.

Acesta le-a acceptat cu un aer demn şi preocupat.

– Colegul meu de cameră e un tip ca lumea, a continuat el. Alan este fizician teoretician. Are o minte ascuţită ca un brici.

– Şi devastator de frumos, a plusat Susan.

– Mulţumesc pentru că ai adus aminte de acest detaliu, a zîmbit Alan.

Harry şi-a dres vocea, după care a întrebat:

– Arătăm cu toţii ca nişte adulţi inteligenţi… la modul rezonabil… Ce credeţi că ne aşteaptă astăzi?

– Am un control medical la 0800, i-am răspuns. Cred că toată lumea va trece prin aşa ceva.

– Mda. Voiam să spun: ce semnificaţie credeţi că au toate acestea. Credeţi că de astăzi începe procesul de întinerire? Este ziua de astăzi ziua în care vom începe să nu mai fim bătrîni?

– Nu ştim dacă vom înceta a fi bătrîni, a spus Thomas. Noi doar bănuim asta, deoarece ne imaginăm faptul că soldaţii ar trebui să fie tineri. Dar… Nici unul dintre noi nu a văzut vreodată un soldat FCA. Prin urmare presupunerea noastră că soldaţii trebuie să fie tineri… poate fi greşită.

– Dar ce valoare poate avea un soldat bătrîn? a întrebat Alan. Dacă m-ar trimite, aşa cum sînt acum, pe cîmpul de luptă, habar nu am la ce aş putea să fiu bun. Mă supără spinarea. Mersul pe jos, de ieri, de la platformă pînă la poarta de îmbarcare, aproape că m-a omorît. Nu

mă văd în stare să mărşăluiesc douăzeci de mile cu raniţa în spate şi cu arma în braţe.

– Cu siguranţă că ne vor aduce unele îmbunătăţiri, a continuat Thomas. Dar asta nu înseamnă că vom fi tineri din nou. Sînt medic şi ştiu unele lucruri legate de organismul uman. Corpul omenesc poate fi făcut să lucreze mai bine sau să i se îmbunătăţească anumite funcţii, la orice vîrstă. Dar fiecare vîrstă are nişte limite clare, distincte, dincolo de care abilităţile unui organism nu mai pot fi crescute. Un corp la şaptezeci şi cinci de ani este mai puţin rapid, mai puţin flexibil sau se reface mai greu decît la o vîrstă mai mică. Încă mai pot face o serie de lucruri uluitoare. Nu vreau să mă laud, dar acasă, pe Pămînt, alergam cu regularitate în cursele de zece mii. Ultima a fost cu mai puţin de o lună în urmă. Şi am avut un timp mai bun ca la cincizeci şi cinci de ani.

– Cum arătai la cincizeci şi cinci de ani? l-am întrebat.

– Aici e clenciul... Eram ca o balenă puturoasă şi îngălată. A fost nevoie de un transplant de inimă ca să încep să am ceva mai multă grijă de mine. Ce vreau să spun este că un organism de şaptezeci şi cinci de ani poate face încă multe lucruri remarcabile fără a fi nevoie să îl întinereşti, dar numai dacă este bine îngrijit şi ţinut în formă maximă. Şi poate că asta este tot ceea ce se cere de la noi. Poate că toate celelalte forme de viaţă din univers sînt nişte slăbături. În acest fel are sens să aduci bătrîni la oaste. Tinerii sînt mult mai utili în comunităţile lor. Tinerii au toată viaţa înainte, în vreme ce noi sîntem elemente dispensabile, care ne-am cam încheiat ciclul de viaţă.

– Aşadar, vom fi bătrîni pe mai departe, dar vom fi foarte, foarte sănătoşi, a conchis Harry.

– Exact asta am şi spus.

– Atunci nu mai spune aşa ceva. Mă deprimă, a continuat Harry.

– Am să tac dacă îmi dai fructele de pe tava ta...

– Chiar dacă ne aduc la forma maximă pentru şaptezeci şi cinci de ani, noi vom îmbătrîni în continuare, a intervenit Susan. Peste cinci ani, vom avea optzeci. Cred că există o anumită limită dincolo de care nu am mai fi în stare să fim folositori ca soldaţi.

– Am semnat pentru doi ani, a dat Thomas din umeri. Poate că nu au nevoie de noi pentru o perioadă mai lungă. Diferenţa dintre un om de şaptezeci şi cinci şi unul de şaptezeci şi şapte nu este atît de mare pe cît ar fi diferenţa dintre unul de şaptezeci şi cinci şi unul de optzeci. Sute de mii de bătrîni semnează în fiecare an. Peste doi ani ne vor înlocui cu „recruţi” proaspeţi.

– Dar termenul se poate prelungi la zece ani, i-am adus aminte. Era scris în contract cu litere mărunte. Iar asta ar putea fi un argument în sprijinul ipotezei că deţin o tehnologie care să ne facă funcţionali pînă la vîrsta de optzeci şi cinci de ani.

– Şi ne-au luat şi probe ADN, a adăugat Harry. Poate că ne vor clona şi transplanta organele, sau ceva de felul acesta.

– Adevărat, a admis Thomas. Dar e prea mare bătaia de cap cu transplanturile de la o clonă la noi. Fiecare organ în parte, fiecare os, fiecare muşchi, fiecare nerv. În plus, creierul nu poate fi transplantat.

Thomas a aruncat o privire peste întreaga masă şi şi-a dat seama, în cele din urmă, că ideile lui ne deprimaseră pe toţi.

– Nu spun că nu vom fi întineriţi, a continuat el. Ce am văzut pe nava asta m-a convins că UC deţine o tehnologie la care nici nu visam pe Pămînt. Dar ca medic... îmi este greu să cred că au vreun mijloc prin care să inverseze îmbătrînirea, aşa cum noi credem cu toţii că o vor face.

– Entropia este o mare curvă, a intervenit Alan. Dar avem teorii care descriu procese prin care entropia poate fi inversată.

– Există indicii care sugerează că ne vor îmbunătăţi cumva, într-un fel sau altul, am spus.

– Care ar fi acelea? a întrebat Harry. Spune-mi repede, pentru că teoriile lui Tom despre Armata Galactică de Moşnegi mi-au tăiat pofta de mîncare.

– Le aveţi în faţa voastră. Dacă nu ne-ar putea repara, atunci nu ne-ar da să mîncăm toate aceste lucruri pline de grăsimi şi care ne-ar doborî pe majoritatea dintre noi în mai puţin de o lună.

– Foarte adevărat, a zîmbit Susan. O observaţie excelentă, John. Deja mă simt mai bine.

– Mulţumesc. Şi, pe baza acestui indiciu, am atîta încredere că FCA or să mă scape de toate bolile, încît mai fac un tur pe la bufet.

– Adu-mi cîteva brioşe, a strigat Thomas în urma mea.

– Leon! Scoală, timpul pentru somn s-a terminat. Ai o întîlnire la ora opt.

Leon zăcea grămadă pe patul lui. Am încercat să-i dau un ghiont mai zdravăn şi am observat că buzele lui erau vinete.

La naiba, mi-am spus, şi l-am zgîlţîit de cîteva ori. Nimic. L-am apucat de haine şi l-am dat jos, pe podea. Era complet inert.

Mi-am luat PDA-ul şi am chemat ajutoare. Apoi am îngenuncheat lîngă el şi i-am făcut respiraţie artificială, pînă cînd o echipă medicală a intrat în cabină şi m-a dat deoparte. Dincolo de uşă deja se strînseseră cîţiva curioşi. Am zărit-o pe Jesse şi am chemat-o înăuntru. L-a privit pe Leon şi şi-a dus mîna la gură.

– Care-i starea lui? am întrebat pe unul dintre medicii care cercetau PDA-ul lui Leon.

– E mort, mi-a răspuns acesta. A murit cam acum o oră. Pare a fi un infarct.

A lăsat PDA-ul deoparte şi s-a ridicat.

– Amărîtul de el… A bătut atîta cale, ca să-i plesnească pompa tocmai acum!

– Încă un voluntar pentru Brigăzile Fantomă, i-a răspuns celălalt medic.

M-am încruntat spre el. În acele momente, gluma lui nu avea nici un haz.

PATRU

– În ordine, ia să vedem… a spus medicul, cînd am intrat în cabinet, cu privirea în ecranul unui PDA mare. Eşti John Perry, corect?

– Aşa este.

– Sînt doctorul Russell, mi-a zis privindu-mă. Arăţi de parcă tocmai ţi-ar fi murit cîinele.

– De fapt, mi-a murit colegul de cameră.

– A, da – a aruncat o privire către ecranul PDA-ului. Leon Deak. Ar fi trebuit să-l consult imediat după tine. O programare nefericită pentru el… În fine, să revenim la ale noastre.

A tastat ceva pe ecran, preţ de cîteva secunde, zîmbind tot timpul. Compasiunea lui Russell cam lăsa de dorit.

– Acum, – a spus el întorcîndu-şi din nou privirea spre mine – să ne ocupăm de tine.

Cabinetul conţinea pe doctorul Russell, pe mine, o măsuţă, un scaun pentru doctor şi două cuve, asemănătoare cu nişte incubatoare mari. Acestea din urmă aveau în interior un contur care sugera o siluetă umană. În plus aveau un capac transparent şi curbat spre exterior. Fiecare cuvă avea la capăt un aparat dotat cu un braţ care se termina cu un dispozitiv concav. Iar „cupa” aceasta s-ar fi potrivit perfect pe un cap de om. Şi asta, sincer să fiu, îmi cam dădea fiori.

– Intră aici, a spus Russell, deschizînd capacul incubatorului de lîngă mine. Fă-te comod şi vom începe imediat.

– Trebuie să mă dezbrac? am întrebat, gîndindu-mă că o examinare medicală înseamnă, printre altele, şi o examinare fizică.

– Nu. Dar dacă te face să te simţi mai bine, n-ai decît.

– De fapt, se dezbracă cineva chiar dacă nu este necesar?

– De bună seamă. Dacă ţi s-a spus, multă vreme, să faci ceva într-un anumit fel, este greu să renunţi brusc la vechile obiceiuri.

Mi-am păstrat hainele. Am lăsat PDA-ul pe măsuţă, am intrat în cuvă şi m-am întins pe spate. Russell a închis capacul şi s-a dat deoparte.

– Ai răbdare cîteva secunde pînă ajustez aparatele, mi-a spus în vreme ce tasta de zor pe ecranul PDA-ului.

Am simţit cum materialul din care era alcătuit interiorul cuvei începe să se muleze pe formele şi dimensiunile mele.

– A fost cam ciudat, am comentat.

Dr. Russell s-a mărginit să zîmbească.

– Vei sesiza o serie de vibraţii, m-a avertizat şi a avut dreptate.

– Spune-mi, l-am întrebat în vreme ce cuva zumzăia sub mine, cei care au intrat înaintea mea… Unde s-au dus de aici?

– Pe uşa aia, din spate, a dat el din mînă fără să-şi ridice privirea de pe ecranul PDA-ului. Acolo este zona de recuperare.

– Zona de *recuperare?*

– Nu te îngrijora, mi-a spus. Examinarea medicală nu e pe atît de rea pe cît te-am făcut eu să crezi. De fapt, sîntem aproape de final cu scanarea.

A tastat de cîteva ori pe ecran şi zumzetul s-a oprit.

– Acum ce trebuie să fac? am întrebat.

– Stai liniştit. Mai avem doar un pic, după care putem să luăm rezultatele examinării.

– Vrei să spui că este gata?

– Medicina modernă este minunată, nu-i aşa? a zîmbit după care mi-a arătat ecranul PDA-ului care tocmai descărca datele scanării. Şi nici nu a trebuit să scoţi limba şi să spui *Aaaaaaa.*

– Mda, dar cît de detaliată poate fi această examinare? am întrebat neîncrezător.

– Suficient… Domnule Perry, cînd ai avut ultimul examen medical?

– Acum şase luni.

– Şi care a fost prognosticul medicului tău?

– Spunea că sînt într-o formă destul de bună, dar că am ceva probleme legate de tensiunea arterială, în sensul că este puţin cam mare. De ce?

– În principiu, avea dreptate. Totuşi, am impresia că nu a observat cancerul testicular.

– Pardon?!

Dr. Russell a întors din nou ecranul către mine. Organele mele genitale erau redate într-un amestec de culori, era pentru prima dată cînd… mi le vedeam din faţă.

– Uite aici, mi-a arătat un punct negru pe testiculul stîng. Acesta este nodulul. Destul de măricel… E cancer, cu siguranţă.

M-am holbat la el.

– Ştii, doctore, majoritatea medicilor ar fi găsit o cale mai delicată ca să anunţe aşa ceva…

– Îmi pare rău, domnule Perry, nu am vrut să par indiferent sau lipsit de tact. Dar chiar nu este nici o problemă. Pînă şi pe Pămînt, cancerul de testicul se tratează uşor, mai ales în fazele incipiente, cum este cazul de faţă. Alternativa cea mai sumbră ar fi fost ca dumneata să fi pierdut un testicul. Dar lucrul ăsta nu este un sfîrşit de lume.

– Doar dacă eşti deţinătorul acelui testicul, am mîrîit.

– Asta este mai degrabă o problemă de psihologie. Nu doresc în

nici un fel să-ţi creez o stare de nelinişte. Nu vreau să te mai gîndeşti la asta. În cîteva zile vei trece printr-un proces de examinare fizică amănunţită, cînd ne vom ocupa şi de această problemă. Pînă atunci nu vei avea nici un neajuns. Cancerul este localizat, nu a dat metastaze la plămîni sau la ganglionii limfatici. Cu alte cuvinte, eşti în ordine.

– Am să-mi pierd coiul?

Russell a zîmbit:

– Cred că, deocamdată, îl poţi păstra. Dacă îl vei pierde vreodată sau nu, ar trebui să fie ultima ta grijă. Aşadar, în afară de cancer, care, fie vorba între noi, nu este îngrijorător, eşti într-o formă fizică bună. Asta este vestea cea bună. În perioada următoare nu va trebui să intervenim cu nimic asupra stării tale de sănătate.

– Dar ce aţi fi făcut dacă se descoperea ceva cu adevărat grav? am întrebat. Vreau să spun, dacă aveam cancer în stadiu terminal.

– „Terminal” este un termen cam imprecis, domnule Perry. Cu toţii sîntem cazuri „terminale” pe termen lung. Noi nu dorim aici, cu această examinare, decît să menţinem starea de sănătate a fiecăruia şi intervenim doar în cazurile în care viaţa recruţilor este cu adevărat în primejdie. Astfel încît toată lumea să fie în viaţă în zilele următoare. Cazul nefericit al colegului tău de cameră, Leon Deak, nu este tocmai neobişnuit. Am mai avut cazuri cu recruţi care au murit înainte de examenul medical. Iar asta nu este în beneficiul nici uneia dintre părţi.

Russell a consultat din nou PDA-ul şi a continuat:

– Bun, în cazul lui Leon Deak, care a murit din pricina unui infarct, am fi intervenit astfel încît să înlăturăm colesterolul de pe vasele de sînge, în paralel cu un tratament de întărire a arterelor şi venelor. Ăsta este, de altfel, tratamentul cel mai des întîlnit aici. Majoritatea arterelor de şaptezeci şi cinci de ani necesită un astfel de tratament. În cazul tău, dacă ar fi fost un cancer avansat, am fi redus tumorile şi am fi izolat regiunile afectate, astfel încît să nu ai nici un fel de problemă de sănătate în următoarele zile.

– Dar de ce nu-l trataţi? am întrebat. Dacă puteţi să-l „izolaţi”, înseamnă că puteţi şi să-l eliminaţi. Dacă se doreşte asta.

– Putem face aşa ceva. Dar nu este necesar, a răspuns doctorul. În zilele următoare vei trece printr-un proces medical foarte amănunţit. Noi trebuie doar să te ţinem în viaţă pînă atunci.

– Oricum, ce înseamnă acest „proces de examinare amănunţită”?

– Înseamnă că, după ce vei trece de acest proces, ai să rîzi de cît de îngrijorat ai fost pentru un cancer la testicule. Îţi garantez.... Acuma, mai avem doar un singur lucru de făcut aici. Apleacă puţin capul, te rog.

L-am ascultat. Doctorul Russell s-a ridicat şi a început să manevreze braţul acela sinistru, chiar deasupra capului meu.

– În următoarele două zile, este extrem de important pentru noi să avem o imagine cît mai completă şi exactă a activităţii tale cerebrale, a spus el mişcîndu-se înapoi. Ca să facem asta, va trebui să-ţi implantez o matrice de senzori în craniu.

– Şi cum se realizează asta? am întrebat cuprins de nelinişte.

– Vei simţi, chiar acum, un mic şoc în craniu şi în lungul gîtului.

L-am simţit.

– Aceştia sînt injectorii care se poziţionează singuri. Injectorii sînt un fel de seringi hipodermice şi prin intermediul lor se injectează senzorii. Aceştia, la rîndul lor, sînt foarte mici. Dar numeroşi. Cam douăzeci de mii. Nu te teme, sînt sterilizaţi.

– Va durea?

– Nu atît de tare, mi-a răspuns, şi a apăsat o zonă a ecranului PDA-ului.

Douăzeci de mii de microsenzori s-au aruncat în craniul meu şi am simţit ca şi cum patru lame de secure încearcă să-mi secţioneze capul.

– La dracu'!

Am încercat să-mi prind capul cu mîinile. Tot ce am reuşit a fost să mă lovesc de capacul cuvei.

– Morţii mă-tii! am zbierat. Ai spus că nu va durea!

– Am spus că nu va durea „aşa de tare”, mi-a răspuns Russell.

– Aşa de tare, faţă de ce? Faţă de călcătura unui elefant pe creştetul capului?

– Nu aşa de tare ca atunci cînd se conectează senzorii între ei. Vestea bună este că în momentul în care se conectează, durerea încetează. Stai liniştit, nu durează mai mult de un minut.

A tastat iarăşi ceva la PDA. Zeci de mii de ace au început să foreze în craniul meu în toate direcţiile. Niciodată nu mi-am dorit mai mult să caftesc un doctor ca în acel moment.

– Nu ştiu ce să zic, a spus Harry. Cred că avem cu toţii un look interesant.

Spunînd acestea îşi trecea mîna peste cap. Cu toţii aveam capetele pline de minuscule pete cenuşii în locurile în care douăzeci de mii de senzori subcutanaţi se aşezaseră ca să măsoare activitatea cerebrală.

Grupul de dimineaţă, de la micul dejun, s-a reunit din nou, la prînz. De data aceasta acompaniaţi şi de Jesse împreună cu colega ei de cameră, Maggie. Harry proclamase că de acum sîntem constituiţi oficial într-o gaşcă denumită „Bătrînii Băşinoşi” şi a cerut să declanşăm o caftească cu mîncare cu cei de la masa vecină. Propunerea a picat la vot, mai ales datorită lui Thomas, care a argumentat că, odată azvîrlită, mîncarea nu mai poate fi mîncată. Iar prînzul se anunţa chiar mai bun decît micul dejun. Dacă se poate

imagina aşa ceva.

– Şi încă un lucru, a adăugat Thomas. După injecţia asta pe care ne-au făcut-o în creier de dimineaţă, am fost aproape pe punctul de a nu mai mînca nimic.

– Nu pot să cred una ca asta, a comentat Susan.

– Am spus aproape, a precizat Thomas. În fine, mi-ar fi plăcut să am o cuvă din astea acasă. Ar fi redus timpul alocat unei consultaţii cu optzeci la sută. Adică, mai mult timp pentru golf.

– Grija ta faţă de pacienţi este copleşitoare, a intervenit Jesse.

– Ba! Am jucat golf cu majoritatea dintre ei. Toţi şi-ar fi dorit o astfel de invenţie. Şi, oricît de mult mă doare să o spun, l-a ajutat pe medicul care m-a consultat să pună un diagnostic pe care eu n-aş fi fost în stare să-l pun niciodată. Chestia asta este visul oricărui diagnostician. A descoperit o tumoare mititică pe pancreasul meu. Nu aş fi reuşit să detectez tumoarea acasă decît după ce ar fi crescut mult mai mult sau după ce ar fi început să se facă simţită prin simptome specifice. A mai avut careva dintre voi vreo surpriză asemănătoare?

– Cancer pulmonar, a mărturisit Harry. Cîteva puncte pe plămîni.

– Chisturi ovariene, a adăugat Jesse secondată de Maggie.

– Artrită reumatoidă în stadiu incipient, a spus Alan.

– Cancer testicular, am recunoscut eu.

Toţi bărbaţii de la masă s-au strîmbat.

– Au! a exclamat Thomas.

– Mi-au spus că voi supravieţui, am adăugat.

– Vei avea un mers descentrat, mi-a atras atenţia Susan.

– Gata cu asta! am exclamat.

– Ceea ce nu înţeleg este de ce nu s-au străduit să ne vindece, a rostit încet Jesse. Medicul meu mi-a arătat un chist de mărimea unei pastile de gumă de mestecat, dar mi-a spus să nu-mi fac probleme din pricina asta. Nu cred că pot fi atît de detaşată, încît să nu mă îngrijoreze aşa ceva.

– Thomas, se presupune că eşti medic. Ce sînt drăcoveniile astea mici? De ce nu s-au rezumat doar la o scanare a creierului? a întrebat Susan, lovindu-se uşor cu degetele peste fruntea plină de puncte cenuşii.

– Dacă ar fi să ghicesc, şi asta şi fac de fapt, pentru că nu am nici un indiciu… aş spune că doresc să ne vadă creierul în funcţiune în fiecare clipă, atunci cînd ne învîrtim pe aici sau cînd sîntem la instrucţie. Şi cum nu pot face asta dacă am fi legaţi de aparate, ne-au vîrît aparatele în creier.

– Mulţumesc pentru explicaţia asta convingătoare pe care deja mi-o dădusem şi singură, a continuat Susan. Eu întrebasem, de fapt, la ce au nevoie de aşa ceva.

– Habar n-am, a răspuns Thomas. Poate că, în cele din urmă, ne pregătesc nişte creiere noi. Sau poate că explorează posibilitatea de a adăuga ţesut cerebral şi au nevoie să ştie care parte a creierului are nevoie de îmbunătăţiri. Tot ce nădăjduiesc este să nu mai fie nevoie să ne introducă încă un set de astfel de porcării. Cele pe care mi le-au băgat aproape că m-au omorît de durere.

– Că veni vorba despre asta, am auzit că ţi-ai pierdut colegul de cabină azi dimineaţă, a spus Alan întorcîndu-se spre mine. E totul în ordine cu tine?

– Nu-i nici o problemă, am răspuns. Totuşi este deprimant. Medicul meu mi-a spus că dacă ar fi reuşit să ajungă la consultaţie după cum fusese programat, ar fi putut să-l salveze. I-ar fi dat ceva care să-i înlăture colesterolul sau ceva de genul ăsta. Cred că ar fi trebuit să trag de el mai mult ca să ajungă la micul dejun. În felul acesta, poate că ar fi ajuns la medic.

– Nu te învinovăţi, m-a consolat Thomas. Nu aveai de unde să ştii. Oamenii mai şi mor.

– Desigur. Dar nu la o aruncătură de băţ de „revizia generală”, aşa cum a numit-o medicul meu.

Harry a intervenit pe un ton aprins:

– Fără să par mitocan, legat de ce s-a întîmplat…

– Ştii doar că asta poate avea urmări grave, a rostit repede Susan.

– … Cînd eram la liceu, a continuat Harry aruncînd cu un colţ de pîine spre Susan – dacă se întîmpla să-ţi moară colegul de cameră, ţi se permitea să sari peste examenele de la sfîrşitul semestrului. Ştiţi şi voi, din pricina traumei generate de un asemenea eveniment…

– Destul de ciudat, şi colegului de cameră i se permitea să sară peste examene, cam din aceleaşi motive, a adăugat Susan.

– Nu mi-am pus niciodată problema astfel. Oricum, te-ai gîndit că s-ar putea să te lase în pace pentru restul zilei? a încheiat Harry.

– Mă îndoiesc, am răspuns. Chiar dacă m-ar lăsa de capul meu, n-aş accepta aşa ceva. Ce altceva aş avea de făcut? Să stau în cabină toată ziua? Că tot vorbeam despre depresie, după cum ştii, cineva a murit acolo.

– Te-ai putea muta, a intervenit Jesse. Poate că a mai murit vreun coleg de cabină al altcuiva.

– Ăsta este un gînd macabru. Oricum, nu am de gînd să mă mut. Regret moartea lui Leon, desigur. Dar acum am o cabină întreagă la dispoziţia mea.

– Se pare că procesul de vindecare a început deja, a remarcat Alan.

– Încerc să dau uitării durerea.

– Nu prea eşti vorbăreaţă, nu-i aşa? s-a adresat Susan, brusc, către Maggie.

– Nu prea, a răspuns ea.

– Ce aveţi fiecare în orar, mai departe? a întrebat Jesse.

Ne-am căutat PDA-urile, apoi ne-am oprit brusc, cuprinşi un sentiment de vinovăţie.

– Parcă am fi fost la liceu, a murmurat Susan.

– La naiba, a exclamat Harry şi a împins PDA-ul deoparte. Sîntem deja o gaşcă. Să fie mereu ca acum!

Prima sesiune de evaluare am făcut-o împreună cu Harry. Am fost conduşi într-o sală plină cu scaune dotate cu pupitre.

– Sfinte Sisoe, a exclamat Harry aşezîndu-se. Chiar sîntem la liceu.

Adunarea s-a înviorat în momentul în care asistentul UC a intrat în sală. Era o femeie.

– Vi se vor testa cunoştinţele de limbaj precum şi abilităţile matematice, ne-a comunicat examinatoarea. Primul test deja vi s-a încărcat în PDA. Atenţie, este un test cu variante multiple de răspuns. Aveţi la dispoziţie treizeci de minute. Răspundeţi la cît de multe întrebări puteţi. Dacă terminaţi mai devreme, rămîneţi liniştiţi la locurile voastre sau mai treceţi o dată cu privirea peste întrebări. Vă rog să nu colaboraţi între voi. Începeţi acum.

Mi-am privit PDA-ul. Aveam un test de analogii verbale.

– Trebuie să fie o glumă, am şoptit.

Mulţi dintre cei prezenţi chicoteau sau zîmbeau. Harry a ridicat mîna şi a întrebat:

– Doamnă, ce punctaj trebuie să fac pentru a intra la Harvard?

– Am mai auzit gluma asta, a răspuns netulburată femeia. Vă rog să vă concentraţi asupra testului.

– Am aşteptat şaizeci de ani ca să-mi ridic nota la matematică, a murmurat Harry. Hai să văd cum mă descurc.

A doua sesiune a fost şi mai aiurea.

– Vă rog să urmăriţi pătratul alb. Doar cu privirea, fără să mişcaţi capul.

Asistenta a redus lumina din cameră şi pe unul dintre pereţi a apărut un pătrat alb. Şaizeci de perechi de ochi s-au aţintit pe el. Încet, pătratul a început să se mişte de colo-colo.

– Nu pot să cred că a trebuit să urc în spaţiu pentru aşa ceva, a comentat Harry în surdină.

– Poate lucrurile vor evolua în bine, i-am răspuns. Dacă sîntem norocoşi, o să avem parte de încă un pătrat la care să ne uităm.

Pe perete a apărut al doilea pătrat.

– Ai mai fost pe aici, nu-i aşa? m-a întrebat Harry.

Mai tîrziu ne-am despărţit şi am avut parte de activităţi individuale. Prima cameră în care am intrat singur conţinea un asistent şi o

grămadă de cuburi.

– Construieşte o casă din cuburi, te rog.

– Doar dacă voi căpăta o cutie de suc în plus, i-am răspuns.

– Am să văd ce pot face, mi-a promis asistentul.

Am ridicat o casă din cuburi şi am trecut în camera următoare. Un alt asistent UC mi-a oferit o foaie de hîrtie şi un creion. Pe hîrtie era desenat un labirint.

– Începi din mijlocul labirintului, mi s-a spus. Încearcă să găseşti o ieşire.

– Isuse Cristoase, pînă şi un şobolan ameţit ar putea face asta.

– Să sperăm că da… Oricum, haide să vedem dacă şi tu poţi.

Am reuşit. În camera următoare mi s-a cerut să denumesc o serie de litere şi de numere. Am încetat să mă mai minunez de ceea ce mi se cerea. Doar făceam ceea ce doreau să fac.

Ceva mai tîrziu, spre amiază, m-au scos din sărite.

– Ţi-am citit dosarul, mi-a spus asistentul, un individ slab, pe care o pală de vînt mai zdravănă l-ar fi înălţat în aer ca pe un zmeu de hîrtie.

– Aşa…

– Zice că ai fost căsătorit.

– Am fost.

– Ţi-a plăcut? Să fii căsătorit?

– Desigur. Mai mult decît să fiu necăsătorit.

A zîmbit ironic.

– Şi? Ce s-a întîmplat? Ai divorţat? Ai înşelat-o cu altele, pînă s-a prins?

Orice talente amuzant-enervante ar fi avut individul, acestea începeau să pălească repede.

– A murit, am răspuns.

– Mdea… Cum s-a întîmplat?

– A avut un atac.

– Tre’ să fii recunoscător pentru asta. Poc, şi creierul se preface, cît ai clipi, într-o piftie. Mai bine că nu a supravieţuit. Altminteri ar fi ajuns o balenă grasă, ţintuită la pat ca o legumă. Ar fi trebuit s-o hrăneşti cu paiul sau cu ceva asemănător…

Şi zicînd acestea, a început să scoată sunete de parcă ar fi supt un pai invizibil.

N-am spus nimic. O parte din creierul meu îşi imagina cam cît de repede aş fi putut să pun mîna pe el şi să-i frîng gîtul. Numai că eu stăteam acolo, uimit şi plin de furie. Pur şi simplu, nu-mi venea să cred ce auzeam.

Undeva, în străfundurile minţii, cineva îmi spunea să încep să respir, altminteri aş fi dat colţul.

Un beep scurt s-a făcut auzit din PDA-ul asistentului.

– În ordine, a spus el şi s-a ridicat brusc. Am terminat. Domnule Perry, vă rog să-mi permiteţi să-mi cer scuze pentru remarcile pe care le-am făcut pe seama soţiei dumneavoastră. Rolul meu aici este acela de a crea un răspuns de furie din partea recruţilor, într-un timp cît mai scurt. Modelul psihicului dumneavoastră ne-a arătat că aţi fi oferit un astfel de răspuns ca urmare a unor comentarii de genul celor pe care tocmai le-am făcut. Vă rog să fiţi sigur că nu mi-aş fi permis altfel să vorbesc aşa despre soţia dumneavoastră…

Am clipit prosteşte cîteva secunde. După care, am izbucnit:

– Ce fel de test imbecil a mai fost şi ĂSTA?

– Sînt de acord că este un test extrem de neplăcut şi de aceea îmi cer scuze încă o dată. Nu fac altceva decît ceea ce mi s-a ordonat.

– Sfinte Cristoase! Ai idee cît de aproape am fost să-ţi rup gîtul?

– Chiar am, mi-a răspuns bărbatul cu o voce foarte calmă care arăta că, într-adevăr, ştiuse. PDA-ul meu vă urmăreşte starea mentală. Sunetul pe care l-aţi auzit era semnalul de avertisment că veţi acţiona. Dar chiar şi fără PDA, aş fi ştiut. Fac asta de multă vreme şi ştiu la ce să mă aştept.

Încă mai căutam să mă liniştesc.

– Faci asta cu fiecare recrut? Cum naiba de mai eşti încă în viaţă?

– Înţeleg la ce vă referiţi. De fapt, am fost desemnat să fac asta tocmai pentru constituţia mea firavă. Fiecare recrut are impresia că mă poate spulbera oricînd. Sînt foarte bun în rolul de „mică jigodie”. Oricum, sînt în stare să imobilizez un recrut dacă este cazul. De obicei, nu este necesar. După cum spuneam, fac lucrul ăsta de multă vreme.

– Nu e o slujbă plăcută.

Am reuşit, în cele din urmă să mă liniştesc.

– Este o slujbă murdară, dar cineva trebuia să o facă, mi-a răspuns. Ce este interesant este că fiecare recrut are nevoie de stimuli diferiţi pentru a declanşa răspunsul de furie. La dumneavoastră a fost uşor. Este o slujbă cu stres destul de mare. Şi nu oricine o poate face.

– Nu cred că eşti prea popular prin baruri.

– De fapt, mi s-a spus că sînt un tip fermecător. Atunci cînd nu enervez lumea în mod intenţionat. Domnule Perry, sîntem gata. Dacă binevoiţi să treceţi de uşa aceea, o sa intraţi la următorul test.

– N-or să mă mai scoată iarăşi din sărite, nu-i aşa?

– S-ar putea să vă mai enerveze unele chestii. Dar asta va fi doar pe barba dumneavoastră. Testul ăsta îl facem o singură dată.

M-am îndreptat spre uşă, dar m-am oprit.

– Ştiu acum că doar îţi faci datoria. Dar vreau ca şi tu să ştii că soţia mea a fost o persoană minunată. Şi ar fi meritat un tratament mai bun decît ce aţi făcut voi aici.

– Ştiu că era minunată, domnule Perry. Ştiu asta…

Am trecut dincolo de uşă. În camera următoare, o domnişoară drăguţă şi care se întîmpla să fie complet goală mi-a cerut să îi povestesc tot ceea ce îmi aminteam despre petrecerea de la ziua mea de naştere, atunci cînd am împlinit şapte ani.

– Nu pot să cred că ne-au arătat filmul ăsta chiar înainte de cină, s-a plîns Jesse.
– Nu a fost chiar înainte de cină, a răspuns Thomas. Bugs Bunny a fost înainte. Oricum, nu a fost chiar atît de rău.
– Mda, poate dumneata să nu fi fost complet dezgustat de un film despre chirurgia intestinală, Domnule Doctor. Dar noi ceilalţi l-am găsit foarte nepotrivit, a replicat Jesse.
– Să înţeleg că nu mai vrei costiţa aceea? a continuat Thomas, cu privirea aţintită pe tava ei.
– Aţi avut cu toţii parte de femeia aceea despuiată, care vă descosea despre amintirile din copilărie? am întrebat.
– Am avut un bărbat, a răspuns Susan.
– Femeie, a spus Harry.
– Bărbat la Jesse.
– Femeie, a spus Thomas.
– Bărbat, a recunoscut Alan.
Ne-am întors privirile către el.
– Care-i faza? Sînt gay…
– Ce rost a avut asta? Mă refer la persoana dezbrăcată, nu la faptul că Alan e gay.
– Mulţumesc, mi-a răspuns Alan sec.
– Au încercat să provoace un anumit răspuns, asta a fost tot, a răspuns Harry. Toate testele de astăzi au fost de maniera asta. Răspunsuri primare la stimuli emotivi sau intelectuali. Şi care pot constitui fundamentul pentru emoţii şi abilităţi intelectuale mult mai complexe. Cred că încearcă să-şi dea seama cum gîndim şi cum reacţionăm la un nivel primar. Evident, persoana dezbrăcată trebuia să vă excite din punct de vedere sexual.
– Dar ce rost aveau întrebările despre copilărie? am insistat.
– Ce este sexul fără un pic de vinovăţie? a spus Harry dînd din umeri.
– Ce m-a enervat cel mai tare a fost testarea în care trebuia să mă enervez, a spus Thomas. Jur că era cît pe ce să îl iau la bătaie pe individul ăla. Mi-a spus că echipa mea favorită, Cubs, ar trebui să fie retrogradaţi pentru faptul că în două secole n-au fost în stare să cîştige un singur campionat.
– Mie mi se pare corect, l-a „încurajat” Susan.
– Nu începe şi tu! Soro! Atît îţi spun, nu te lega de Cubs.

Dacă prima zi fusese dedicată descifrării intelectului nostru, a doua zi a fost dedicată descifrării puterilor noastre. Sau, mai degrabă, descifrării neputinţelor noastre.

– Iată mingea, mi-a arătat un asistent. Arunc-o înapoi la mine.

Aşa am făcut. Mi s-a cerut să mă deplasez. Am făcut cîţiva paşi în lungul unei mici piste de atletism. Apoi au vrut să alerg puţin. Şi cîteva mişcări cu braţele… Cîteva mişcări de picioare… Am jucat un joc video. Am făcut tir pe un perete. Am şi înotat (partea asta mi-a plăcut; de cînd mă ştiu, am iubit înotul… atîta vreme cît capul meu se află la suprafaţă). Vreme de două ore, am fost lăsat într-o cameră de recreere, alături de alţi recruţi unde ni s-a recomandat să facem orice ne trece prin cap. Am jucat biliard, o vreme. După care am trecut la ping-pong. Şi, Doamne ajută, am jucat şi shuffleboard. Şi nici măcar o dată n-am asudat, cîtuşi de puţin.

– Ce rahat de armată mai e şi asta? i-am întrebat pe Băşinoşi cînd ne-am reîntîlnit la prînz.

– Ceva noimă are, a apreciat Harry. Ieri ni s-au explorat emoţiile primare precum şi primul nivel al intelectului. Astăzi ni se evaluează potenţialul fizic de bază. Din nou par a fi interesaţi de bazele activităţilor înalt organizate.

– Nu prea înţeleg cum jocul de ping-pong poate fi un indicator pentru activităţi fizice înalt organizate, i-am răspuns.

– Coordonare ochi-mînă. Sincronizare. Precizie.

– Nu poţi şti niciodată cînd o să fii nevoit să azvîrli înapoi o grenadă inamică, a completat Alan.

– Exact! La urma urmei, ce-ai fi vrut să ne ceară? Să alergăm un maraton? Ne-am fi prăbuşit cu toţii înainte de a ajunge la capătul primei mile.

– Vorbeşte numai în numele tău, fleşcăitule, a mormăit Thomas.

– Rectific, a zîmbit Harry. Prietenul nostru Thomas va reuşi să alerge şase mile înainte ca să-i crape inima. Asta dacă nu-l vor lovi nişte crampe de stomac înainte.

– Nu fi caraghios, toată lumea ştie că ai nevoie de hidraţi de carbon înaintea unei curse. Motiv pentru care am să mă duc să mai iau o porţie de tăiţei.

– Nu alergi nici un maraton, Thomas, i-a spus Susan.

– Încă e devreme.

– De fapt, orarul meu pe mai departe este gol, a anunţat Jesse. Văd că nu am nimic planificat pentru restul zilei. Iar pentru mîine singurul lucru programat este Încheierea Îmbunătăţirilor Fizice, de la ora 0600 la 1200. După care urmează o adunare generală a recruţilor la ora 2000, imediat după cină.

– La fel arată şi orarul meu.

O consultare rapidă a PDA-urilor a fost suficientă. Toată lumea

avea liber.

– Ei bine? Cum ne distrăm mai departe? am întrebat.

– Mai este loc de shuffleboard, a propus Susan dar Harry a venit cu altă ofertă.

– Am o idee mai bună. Aveţi de gînd să faceţi ceva anume pe la 1500?

Cu toţii am dat din cap că nu.

– Straşnic. Ne întîlnim aici. Am o excursie pentru Bătrînii Băşinoşi.

– Chiar avem voie să fim aici? a întrebat Jesse.

– Sigur că da, i-a răspuns Harry. De ce nu am avea? Şi chiar dacă nu ne-ar fi permis accesul… ce-or să ne facă? Încă nu sîntem în armată, aşa că nu putem să fim deferiţi Curţii Marţiale.

– Nu putem fi judecaţi dar ne-ar putea arunca în spaţiu printr-un sas, a insistat Jesse.

– Nu fi caraghioasă, asta ar însemna o risipă de aer.

Harry ne condusese pe puntea de observaţii din zona Colonială a navei. Şi, într-adevăr, nu ni se spusese nouă, recruţilor, că nu avem voie în acea parte a navei. Dar nici nu ni se spusese explicit că avem voie sau că ar trebui să ne fîţîim pe acolo. Ne opriserăm pe puntea pustie şi arătam ca un grup de şcolari care vor să tragă cu ochiul la un spectacol de striptease.

Într-un fel, cam asta şi eram.

– După testele de azi, am intrat în vorbă cu unul dintre tipii de la UC, ne-a povestit Harry. Omul mi-a spus că astăzi, la 1535, Henry Hudson va face primul său salt. Şi m-am gîndit că, de fapt, nici unul dintre noi nu a văzut un salt. Aşa că l-am întrebat de unde s-ar vedea cel mai bine saltul. Şi mi-a spus că de aici, de unde sîntem acum… cu fix patru minute înainte de salt.

– Îmi cer scuze, a intervenit Thomas. Tăiţeii au fost grozavi, dar intestinul meu gros cred că este de altă părere.

– Te rog să ne scuteşti, pe viitor, de asemenea informaţii, s-a strîmbat Susan. Încă nu ne cunoaştem prea bine.

– Păi cum altfel m-ai putea cunoaşte mai bine?

Nimeni nu s-a obosit să-i răspundă.

– Ştie cineva unde ne aflăm acum? Adică, unde anume în spaţiu? am întrebat după cîteva momente de tăcere.

– Încă sîntem în sistemul solar, a răspuns Alan arătînd spre cupola transparentă. Încă se văd constelaţiile. Uite, acolo-i Orion. Am străbătut o distanţă prea mică pentru ca stelele să-şi modifice semnificativ poziţia aparentă pe cer. Altminteri, constelaţiile ar fi trebuit să se deformeze sau să ajungă de nerecunoscut.

– Şi către ce se va face saltul? a întrebat Jesse.

Tot Alan a răspuns:

– Către sistemul Phoenix. Dar asta nu înseamnă mare lucru, pentru că Phoenix este numele planetei şi nu al stelei. Există o constelaţie, Phoenix, uite-o acolo… Dar planeta Phoenix nu are nici o legătură cu ea. Din cîte îmi aduc aminte, sistemul în care se află această planetă ar fi în constelaţia Lupus, care este mult mai spre nord – şi degetul lui ne-a arătat o altă aglomerare de stele – dar steaua cu pricina nu se vede cu ochiul liber.

– Dar văd că te pricepi, a rostit Jesse admirativ.

– Mulţumesc. Cînd eram mai tînăr am vrut să mă fac astronom. Dar salariul unui astronom era o mizerie. Aşa că am ajuns fizician.

– Se scot bani din descoperirea de noi particule subatomice? a vrut Thomas să ştie.

– Nu prea, a recunoscut Alan. Dar am pus la punct o teorie care a ajutat compania unde eram angajat să creeze noi sisteme de stocare a energiei pentru navele maritime. Politica de stimulare a firmei mi-a oferit un procent din profit. Asta a însemnat mai mulţi bani decît aş fi putut cheltui. Şi crede-mă că m-am străduit din greu…

– Trebuie să fie tare bine să fii bogat, a oftat Susan.

– Nu era prea rău, a recunoscut Alan. Sigur, acum nu mai sînt bogat. Renunţi la tot cînd te înrolezi. Şi mai sînt şi altele pe care le pierzi. Mă refer la toată energia irosită pentru a învăţa aranjamentul stelelor în constelaţii. Peste un minut, acestea nu vor mai reprezenta nimic. Acolo unde mergem nu vor mai exista Ursa Minor sau Orion sau Cassiopeia. Poate părea un lucru prostesc dar îmi va fi mai dor de constelaţii decît de banii pierduţi. Mereu poţi face rost de alţi bani. Dar aici nu ne vom întoarce niciodată. Este pentru ultima dată cînd văd constelaţiile mele dragi.

Susan s-a apropiat de Alan şi l-a cuprins pe după umeri.

– Mai avem un pic, a anunţat Harry şi a început o numărătoare inversă.

Cînd a ajuns la „unu”, ne-am ridicat privirile către cupolă.

Nu a fost deloc spectaculos. Cu o secundă în urmă ne uitam la un cer plin de stele. Peste altă secundă priveam un cer la fel de plin de stele. Dacă ai fi clipit în acel moment, ai fi ratat saltul. Totuşi, deşi asemănător, se putea spune că este un cer cu totul străin. Nu aveam cunoştinţele de astronomie ale lui Alan, dar fiecare dintre noi, acasă, ar fi reuşit să recunoască Orion sau Carul Mare printre puzderia de stele. Aici nu mai erau de găsit. O absenţă subtilă, dar fundamentală. M-am uitat pe furiş la Alan. Stătea ţeapăn ca un par, mînă în mînă cu Susan.

– Întoarcem, ne-a avertizat Thomas.

Am privit stelele care se deplasau uşor pe boltă, pe măsură ce *Henry Hudson* îşi schimba cursul. Şi, dintr-odată, o uriaşă felie albastră din planeta Phoenix a plutit deasupra noastră. Iar deasupra ei

(sau sub ea, din punctul nostru de vedere) se afla o staţie spaţială atît de întinsă şi de masivă şi atît de aglomerată, încît nu mai eram în stare de altceva decît să ne holbăm prosteşte la ea.

În cele din urmă, cineva a rupt tăcerea. Spre surprinderea noastră, fusese Maggie.

– Uită-te la asta..., a murmurat.

Ne-am întors privirile către ea, lucru care a enervat-o într-un fel:

– Nu-s mută. Doar că nu vorbesc mult. Dar asta merită cîteva cuvinte...

– Pe bune, a rostit Thomas întorcîndu-şi privirea spre staţie. Asta face ca Staţia Colonială de pe Pămînt să semene cu un biet ţăruş.

– Cîte nave crezi că sînt acolo? m-a întrebat Jesse.

– Habar n-am, am răspuns. Zeci de nave. Ar putea fi chiar sute, după cum văd. Nici măcar nu ştiam că există atîtea nave.

– Dacă mai e vreunul dintre noi care îşi imaginează că Pămîntul este buricul universului, ar cam fi momentul să-şi revizuiască părerile, spuse Harry.

Am stat şi am privit lumea cea nouă, de dincolo de cupolă.

PDA-ul meu a sunat la 0545. Îl programasem să mă trezească la 0600. Ecranul pîlpîia rapid. Era un mesaj cu eticheta URGENT.

> **NOTĂ:**
> **De la 0600 la 1200 vom coordona procedurile finale de îmbunătăţire fizică pentru toţi recruţii. Pentru a se asigura desfăşurarea fără probleme a acestui proces, este necesar ca toţi recruţii să aştepte în cabinele lor pînă cînd reprezentanţii UC vă vor însoţi, pe fiecare în parte, către locul unde se va desfăşura această etapă de îmbunătăţire fizică. Pentru a veni în ajutorul unei desfăşurări fără evenimente, cabinele vor fi încuiate începînd cu 0600. Vă rugăm să folosiţi timpul rămas pentru a rezolva orice altă problemă care presupune deplasarea la toalete. Dacă după 0600 este necesar să mergeţi la toaletă, contactaţi personalul UC de pe puntea dumneavoastră prin intermediul PDA-ului. Veţi fi anunţaţi cu un sfert de oră înainte de întîlnirea cu reprezentanţii UC. Vă rugăm să fiţi echipaţi şi pregătiţi, cînd aceştia vor sosi la dumneavoastră. Nu se va servi micul dejun. Prînzul şi cina se vor servi ca şi pînă acum, conform orarului.**

La vîrsta mea nu trebuie să-mi spună cineva de două ori să merg să fac pipi. Am fugit spre toaletă ca să rezolv problema, trăgînd nădejde că programarea mea avea să fie cît mai devreme. Asta ca să

nu fiu nevoit să mă tot cer afară.

În cele din urmă, nu a fost nici devreme, nici tîrziu. La 0900, PDA-ul m-a avertizat sonor, iar la 0915 fix am auzit un ciocănit scurt în uşă şi o voce de bărbat m-a strigat pe nume. Am deschis uşa şi am văzut doi coloniali de partea cealaltă. M-au lăsat să dau fuga la toaletă, după care i-am urmat pe drumul spre cabinetul doctorului Russell. Am aşteptat cîteva momente, pînă cînd mi s-a permis să intru.

– Îmi pare bine să te văd din nou, domnule Perry, a spus el întinzîndu-mi mîna.

Însoţitorii mei au ieşit imediat pe uşa opusă celei prin care intrasem.

– Te rog să intri în cuvă.

– Ultima dată cînd am făcut asta m-ai lovit cu cîteva mii de alice în cap, i-am răspuns. Aşa că te rog să mă ierţi dacă nu-s prea entuziast să fac asta.

– Te înţeleg, m-a consolat Russell. Oricum, astăzi este fără durere. Şi sîntem un pic în întîrziere. Aşa că, dacă eşti amabil…

Mi-a arătat cuva. Am intrat cam în silă.

– Dacă simt ceva mai mult decît o pişcătură, am să ţi-o trag, l-am avertizat.

– Mi se pare corect, a spus Russell închizînd capacul cuvei.

Am remarcat că, spre deosebire de data trecută, doctorul Russell a încuiat capacul. Poate că îmi luase ameninţarea în serios. Nu m-a deranjat prea tare.

– Spune-mi, domnule Perry, ce părere ai despre ultimele două zile? m-a întrebat, după ce a încuiat capacul.

– Cam fără sens şi enervante, i-am răspuns. Dacă ştiam că mă vor trata ca pe un copil de grădiniţă, probabil că nu m-aş fi înrolat.

– Cam asta spun toţi, m-a liniştit Russell. Am să-ţi explic în cîteva cuvinte ce vom încerca să facem mai departe…. Ţi-am implantat matricea de senzori din două motive. Primul motiv, aşa cum probabil că bănuieşti deja, este acela de a monitoriza activitatea cerebrală în toate momentele, în vreme ce desfăşori diferite activităţi obişnuite sau în momentele cînd încerci diferite stări şi trăiri fundamentale. Fiecare creier uman procesează informaţiile şi experienţele într-un mod mai mult sau mai puţin asemănător. În acelaşi timp, fiecare creier foloseşte anumite trasee neurale, care procesează informaţiile într-un mod unic printre celelalte creiere. Este analog cu faptul că mîna unui om are cinci degete, dar fiecare mînă are propriul set de amprente care nu se mai repetă la nimeni altcineva. Ceea ce am încercat să facem a fost să descifrăm „tiparul” tău mental. Limpede?

Am dat din cap, afirmativ.

– Bun. Aşadar înţelegi acum de ce te-am pus să faci unele lucruri ridicole sau caraghioase, timp de două zile.

– Cum a fost să stau la taclale despre ziua mea de la şapte ani, cu o femeie complet goală.

– Am obţinut o mulţime de informaţii utile atunci.

– Nu prea înţeleg cum.

– Explicaţia ar fi prea tehnicistă, m-a asigurat Russell. Fiecare împrejurare în care te-ai aflat în ultimele două zile ne-a furnizat o mulţime de informaţii cu ajutorul cărora am reuşit să stabilim maniera în care creierul tău foloseşte reţelele neurale şi felul în care procesează diferiţii stimuli externi. Toată această informaţie o folosim pentru a construi un tipar, un mulaj.

Înainte să întreb al cui mulaj, doctorul Russell a reluat explicaţiile.

– Al doilea motiv… Matricea de senzori mai face şi altceva decît să înregistreze activitatea creierului tău. Poate transmite în timp real o reprezentare precisă a activităţii tale cerebrale. Altfel spus, poate transmite la distanţă… conştiinţa ta. Iar acest lucru este foarte important, deoarece, spre deosebire de procesele caracteristice ale creierului, conştiinţa nu poate fi înregistrată. Transferul trebuie să se facă în direct.

– Transferul…, am bîiguit eu.

– Exact.

– Nu te supăra… Despre ce dracu' vorbeşti acolo?

Russell a zîmbit.

– Domnule Perry, atunci cînd te-ai înrolat în armată, credeai că te vom întineri, nu-i aşa?

– Da. Toată lumea crede acest lucru. Nu poţi duce războaie cu armate formate din moşnegi. Cu toate acestea, numai bătrînii sînt recrutaţi. Trebuie să aveţi un mijloc prin care bătrînii devin tineri.

– Şi cum crezi că se poate realiza asta?

– Nu ştiu, i-am răspuns. Tratament genetic, transplanturi de organe clonate. Se înlătură organele îmbătrînite şi se înlocuiesc cu organe tinere.

– Eşti destul de aproape de adevăr… Într-adevăr, recurgem la tratamente genetice precum şi la organe clonate. Dar nu „înlăturăm" nimic. Exceptîndu-te pe tine.

– Mă tem că nu înţeleg, doctore…

Brusc, mi s-a făcut frig. Ca şi cum realitatea începea să se fisureze şi prin crăpăturile ei se strecura ceva necunoscut, înfiorător.

– Domnule Perry… Corpul tău este bătrîn. Organismul dumitale nu ar mai fi dus-o multă vreme. Nu are nici un rost să încercăm să-l salvăm sau să-l îmbunătăţim. Trupul dumitale nu este un obiect care să capete valoare odată cu trecerea timpului sau pe care să-l putem repara la nesfîrşit, înlocuindu-i componentele defecte. Tot ceea ce poate face un corp bătrîn este să… îmbătrînească. Aşa că te vom scăpa de el. Cu totul. Singurul lucru pe care îl vom păstra din tine este

singurul lucru care nu s-a degradat vreodată. Este vorba despre mintea ta, despre conştiinţa ta, este vorba despre sinele tău.

Spunînd acestea, Russell s-a îndreptat spre uşa prin care însoţitorii mei ieşiseră şi a ciocănit uşor. După care s-a întors spre mine.

– Priveşte-ţi cu atenţie trupul, domnule Perry. În curînd, îi vei spune adio. Pentru că dumneata vei merge în altă parte…

– Unde anume, doctore? am întrebat.

Aveam gura uscată, încît abia puteam să articulez cuvintele.

– Ai să mergi aici, a răspuns deschizînd uşa.

Dincolo de uşă, se aflau cei doi coloniali. Unul dintre ei împingea un scaun cu rotile pe care se afla cineva. Mi-am întors privirea spre ei. Apoi m-am uitat la scaunul pe care l-au adus în cabinet. Şi am început să tremur.

Eram eu…

Cu cincizeci de ani mai tînăr.

CINCI

– Tot ceea ce vreau acum de la tine este să te linişteşti, mi-a spus Russell.

Cei doi coloniali aşezaseră versiunea mea tînără în cealaltă cuvă. Nu opusese nici un fel de rezistenţă. Se putea la fel de bine să fi fost în comă. Sau chiar un cadavru. Îl priveam hipnotizat. Şi îngrozit. Un gînd fugar m-a felicitat că fusesem la baie înainte de a veni aici. Altminteri aş fi făcut pe mine.

– Cum…? am început să întreb şi m-am oprit.

Aveam gura prea uscată pentru a vorbi. Russell a şoptit ceva unuia dintre coloniali, iar acesta a dispărut pentru cîteva secunde, după care s-a întors cu un pahar cu apă. Russell mi-a dat să beau, ceea ce era bine, pentru că nu ştiu dacă aş fi fost în stare să ridic paharul la gură.

– „Cum” este de obicei agăţat de două întrebări, mi-a explicat. Prima întrebare ar fi „Cum aţi reuşit să creaţi o versiune mai tînără a mea”. Îţi aminteşti că acum zece ani am luat probe din ADN-ul tău. Cu ajutorul acestuia am construit noul corp…

A dat paharul deoparte şi am reuşit să articulez:

– O clonă.

– Nu tocmai. ADN-ul a fost modificat puternic. Poţi vedea, de altfel, cea mai evidentă diferenţă… Noul tău corp este verde.

Oarecum şocat de noua mea versiune, nu mi-am dat seama imediat de acest lucru care, în condiţii normale, ar fi sărit în ochi.

– Este *verde,* am spus după cîteva secunde de stupoare.

– Vrei să spui că *dumneata* eşti verde, domnule Perry. Mă rog, vei fi aşa cam peste cinci minute… Bun, acesta este răspunsul la una din întrebările care încep cu cuvîntul „Cum”. A doua întrebare ar fi „Cum o să mă trimiteţi dincolo?”, a continuat el arătînd spre strigoiul acela verde. Răspunsul este simplu: îţi transferăm conştiinţa.

– Dar cum? am întrebat.

– Preluăm modelul activităţii cerebrale a creierului tău, model înregistrat de matricea de senzori, şi îl transferăm dincolo. Şi pe dumneata, în acelaşi timp. Cu ajutorul tiparului informaţional al creierului tău am pregătit creierul clonei astfel încît, imediat ce se realizează transferul, să te simţi ca acasă în noul trup. Evident că lucrurile sînt mult mai complexe decît cele pe care ţi le-am spus eu. În ordine, haidem să te conectăm.

Russell a început să manevreze braţul articulat al cuvei, pe deasupra capului meu. Mi-am mişcat ţeasta, într-un gest reflex de apărare, şi Russell s-a oprit.

– Nu-ţi introducem în cap nimic, domnule Perry. Injectorul a fost înlocuit cu un amplificator. Nu ai de ce să te temi.

– Îmi pare rău, i-am răspuns şi mi-am aşezat capul în poziţia iniţială.

– Nu ai de ce, m-a liniştit Russell potrivindu-mi casca braţului pe cap. Te comporţi mai bine decît majoritatea recruţilor. Cel care a fost aici înaintea ta a zbierat mai tare ca un porc dus la casap, după care a leşinat. Am fost nevoiţi să-l transferăm în stare de inconştienţă. Dar se va trezi mult mai tînăr şi verde pe deasupra... Şi foarte, foarte agitat. Crede-mă, dumneata eşti cuminte ca o păpuşă.

Am zîmbit şi am privit către trupul în care urma să poposesc.

– Unde este casca lui?

– Nu are nevoie de aşa ceva... După cum am spus, corpul a fost puternic modificat.

Russell a tăcut şi a început să tasteze ceva la PDA-ul său.

– Sună cam înfricoşător.

– Ai să poţi să faci deosebirea cînd vei fi acolo, a spus Russell întorcîndu-se spre mine. În ordine, sîntem gata. Am să-ţi spun ce se va întîmpla în momentele imediat următoare.

– Chiar te rog, doctore.

A întors PDA-ul cu ecranul spre mine.

– Cînd voi apăsa pe butonul acesta, a început arătîndu-mi un buton de pe ecran, reţeaua de senzori va începe să transmită activitatea ta cerebrală către amplificator. În momentul în care această activitate cerebrală va fi complet cartografiată, voi conecta cuva la o reţea de calculatoare specializate. În acelaşi moment, o conexiune similară va fi realizată cu celălalt creier. După stabilirea legăturii între cele două creiere, vom începe transferul de conştiinţă. În clipa în care celălalt creier va prelua în întregime conştiinţa dumitale, vom întrerupe legătura cu vechiul trup iar dumneata vei fi într-un nou corp. Întrebări?

– Această procedură a dat vreodată rateuri?

– Ştiam că ai să mă întrebi asta... Răspunsul este da. În unele

cazuri, ceva nu merge cum trebuie. Oricum, este un eveniment extrem de rar. Fac asta de mai bine de douăzeci de ani şi nu am avut decît un singur eşec. O femeie care a avut un atac cerebral masiv în timpul transferului. Tiparul cerebral a devenit instabil, iar transferul de conştiinţă nu a mai avut loc.

– Aşadar… atîta vreme cît nu mor… voi trăi.

– Un mod interesant de a pune problema. Aşa este.

– Şi cum ştii că s-a realizat transferul de conştiinţă?

– O să aflăm de aici, mi-a răspuns arătîndu-mi ecranul PDA-ului. Şi vom şti cu siguranţă atunci cînd ne vei spune chiar tu asta. Crede-mă, vei şti şi tu cînd s-a realizat transferul.

– Vorbeşti de parcă ai fi trecut prin aşa ceva, doctore. Russell a zîmbit.

– De fapt, am trecut… de două ori.

– Păi nu eşti verde.

– Sînt la al doilea transfer. Nu trebuie să fii verde pentru totdeauna, mi-a răspuns oarecum trist şi melancolic.

După care a clipit de cîteva ori şi a privit ecranul PDA-ului.

– Regret, dar trebuie să încetăm cu întrebările şi răspunsurile, domnule Perry. Mai am şi alţi recruţi care aşteaptă. Aşadar, eşti gata să începem?

– La naiba! Nu-s gata! Mi-e atît de frică, de-s gata să fac pe mine.

– Reformulez: eşti gata treci peste asta?

– Dumnezeule, da…

– Atunci să o facem, a răspuns Russell şi a apăsat pe buton.

Cuva a vibrat uşor, ca şi cum un mecanism a prins să lucreze în interiorul ei. M-am uitat întrebător spre Russell.

– Amplificatorul, mi-a răspuns. Va dura cam două minute.

Am mormăit ceva a încuviinţare şi mi-am privit noul trup. *Zăcea* inert în cuva cealaltă, ca o păpuşă din ceară căreia cineva îi scăpase vopsea verde în matriţa în care fusese turnată. Arăta ca mine, cu mulţi, mulţi ani în urmă. De fapt, mai bine decît am arătat eu vreodată. În tinereţe, nu fusesem cel mai atletic personaj din cartier. Noul meu trup era la fel de musculos ca al unui înotător de performanţă. Şi avea o claie de păr. Nici măcar nu mă puteam imagina locuind în acel trup.

– Sîntem la rezoluţie maximă, m-a anunţat Russell. Deschidem conexiunile.

Un mic brînci. Şi, dintr-odată, am avut sentimentul unui puternic efect de ecou în creier.

– Auzi cu ecou? m-a întrebat Russel şi am dat din cap afirmativ.

– Reţeaua de calculatoare, mi-a răspuns. Conştiinţa ta percepe micul decalaj temporal dintre tine şi reţea. Nu trebuie să te îngrijorezi… În ordine, deschidem conexiunea dintre noul trup şi reţea.

Trupul celălalt a deschis ochii.

– Are ochi de pisică, am murmurat.

– Tu ai ochi de pisică, m-a corectat Russell. Perfect… amîndouă conexiunile sînt deschise, iar nivelul de zgomot este minim. Am să pornesc transferul imediat. Te vei simţi un pic dezorientat.

O lovitură uşoară, cu degetul, pe ecranul PDA-ului. Alt buton…

şi am simţit…

că mă duuuuuuuuuuuc în jooooooos

(ca şi cum cineva mă strivea trecîndu-mă printr-o sită fină)

şi toate amintirile şi tot ceea ce trăisem vreodată m-au izbit în faţă, ca şi cum m-aş fi lovit, în plină alergare, de un zid din cărămizi

o imagine limpede, în faţa altarului

kathy mergînd agale pe culoarul dintre scaune

piciorul ei agăţîndu-se de marginea rochiei de mireasă

o mică ezitare în paşii ei

o redresare delicată şi un surîs

ca şi cum mi-ar fi spus

de parcă asta m-ar fi putut opri

o altă imagine clară cu Kathy… *unde naiba am pus vanilia aia* iar apoi zgomotul scos de mixer lovind podeaua bucătăriei

(fir-ar să fie kathy)

Apoi sînt eu, din nou, holbîndu-mă la doctorul Russell, simţindu-mă uşor ameţit, văzînd simultan şi chipul doctorului dar şi ceafa lui şi gîndindu-mă, drace, asta este o şmecherie tare, şi am avut impresia că gîndesc stereo.

Mi-a picat fisa. Sînt în două locuri diferite, în acelaşi timp.

Am zîmbit şi am văzut vechiul trup cum zîmbeşte şi am văzut noul trup cum zîmbeşte.

– Încalc legile fizicii, am rostit cu două guri, încalc legile fizicii. Iar el a spus:

– Ai ajuns.

A tastat iarăşi ceva la afurisitul ăla de PDA. Şi am rămas cu un singur eu.

Eram în celălalt. Ştiam asta pentru că nu vedeam decît vechiul trup. Care se uita la mine cu o expresie ce părea a spune că tocmai i se întîmplase ceva teribil de ciudat. Apoi, privirea lui mi-a spus… gata, nu mai e nevoie de mine.

Şi a închis ochii.

– Domnule Perry?… Domnule Perry?

Russell îmi rostea numele, plesnindu-mă uşor peste obraji.

– Da… Sînt aici, doctore… Scuze…

– Care este numele tău întreg?

Am cumpănit cîteva secunde.

– John Nicholas Perry.
– Care este ziua ta de naştere?
– Zece iunie.
– Cum îl chema pe învăţătorul tău dintr-a doua?
L-am privit în ochi.
– Cristoase mare, nu-mi puteam aminti asta nici cînd eram în vechiul meu trup!
– Bine ai venit în noua ta viaţă, domnule Perry, mi-a zîmbit Russell. Ai reuşit să treci… foarte uşor. Poţi să ieşi, acum.
A deschis larg capacul cuvei.
M-am apucat cu mîinile, cu mîinile mele verzi, de marginile cuvei şi m-am tras afară. După primul pas, m-am oprit uimit. Russell s-a apropiat de mine.
– Ai grijă, ai fost, multă vreme, un om bătrîn. Ai nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti să fii din nou tînăr.
– Ce vrei să spui?
– Ei bine… spre exemplu, te poţi îndrepta de spate.
Avea dreptate. Mi-am îndreptat spatele, uşor, cu grijă. Am mai făcut un pas înainte. Şi încă unul. Partea bună era că nu uitasem cum să merg. Am început să zîmbesc prosteşte, în vreme ce mă plimbam agale prin cabinet.
– Cum te simţi?
– Mă simt tînăr, doctore, i-am răspuns cu o voce veselă.
– Aşa şi trebuie. Vîrsta biologică a corpului tău este de douăzeci de ani. De fapt, este mult mai mică… dar putem forţa trupurile să ajungă mult mai repede la vîrsta dorită.
Am încercat o săritură mică şi am avut impresia că aş fi putut, dintr-un pas, să ajung înapoi pe Pămînt.
– Nici măcar nu-s destul de bătrîn ca să am voie să beau alcool, doctore.
– Înăuntru ai totuşi şaptezeci şi cinci de ani…
M-am oprit din ţopăială şi m-am îndreptat spre cealaltă cuvă. Spre vechiul corp. Părea trist şi cumva… prăbuşit în sine. I-am atins uşor chipul cu degetele. Era cald şi încă respira. M-am dat un pas înapoi.
– E încă viu, doctore!
– Creierul său însă este mort, mi-a răspuns Russell. Toate funcţiile cognitive sînt transferate complet în noul corp. Imediat ce ai fost mutat, am oprit activitatea cerebrală a vechiului trup. Acuma este… pe pilot automat. Au mai rămas doar funcţiile de bază, respiraţia, bătăile inimii… Lăsat în pace, se va stinge în cîteva zile.
M-am apropiat încet de cuvă.
– Ce se va întîmpla cu el, mai departe? am întrebat.
– Va fi păstrat aşa încă o vreme. Domnule Perry, îmi pare rău că sînt nevoit să te grăbesc, dar va trebui să te întorci în cabina ta. Mai

am şi alţi recruţi care aşteaptă şi trebuie să rezolv destul de mulţi dintre ei pînă la amiază.

– Dar am cîteva întrebări referitor la noul corp…

– Am descărcat în PDA-ul tău toate informaţiile de care ai nevoie, mi-a răspuns Russell.

– Mulţumesc, doctore.

– Pentru puţin.

Russell a făcut un semn cu capul spre cei doi coloniali.

– Oamenii aceştia te vor însoţi pînă la cabină. Încă o dată, felicitări.

– Aşteaptă un pic, doctore, am uitat ceva.

Am strîns uşor mîna stîngă a vechiului trup. Pe inelar avea o verighetă subţire, din aur. Am scos-o şi am pus-o pe inelarul meu stîng. Apoi mi-am mîngîiat vechiul chip, cu noile mele degete.

– Mulţumesc, mi-am spus. Mulţumesc pentru tot. Apoi am plecat însoţit de cei doi.

NOUL TU

O introducere în secretele noului corp
pentru recruţii FCA
Din partea Colonial Genetics
Două secole de experienţă în crearea de corpuri mai bune

(Aceasta era prima pagină a prezentării din PDA-ul meu. Şi era frumos ilustrată cu celebra schiţă a lui Leonardo da Vinci, cu individul acela înscris în nişte dreptunghiuri şi cercuri. Doar că individul din schiţă era unul verde).

De acum te afli în noul corp oferit de FCA. Felicitări! Corpul pe care îl deţii este rezultatul unor decenii de cercetări ale unor colective de oameni de ştiinţă de la Colonial Genetics şi este optimizat pentru cerinţele specifice serviciului în FCA. Acest material este o scurtă prezentare a celor mai importante caracteristici şi funcţii ale noului corp. Totodată oferă şi cîteva răspunsuri la cele mai frecvente întrebări legate de corp.

NU DOAR UN CORP NOU – UN CORP MAI BUN

Ai observat, cu siguranţă, culoarea verde a pielii noului corp. Nu este un capriciu cosmetic. Noua ta piele (KloraDerm™) conţine clorofilă. În acest mod, organismul tău poate obţine un surplus de energie din mediul înconjurător. În plus, ajută organismul să folosească atît

oxigenul, cît şi dioxidul de carbon. Drept rezultat: te vei simţi odihnit o perioadă îndelungată de timp şi vei fi capabil să îndeplineşti mai bine sarcinile tale din FCA. Aceasta este doar una dintre îmbunătăţirile aduse corpului tău.

Iată o listă cu alte funcţii şi îmbunătăţiri:
> Sîngele normal a fost înlocuit cu SmartBlood™, un ţesut inteligent, capabil să asigure un aflux sporit de oxigen, dar şi un sistem imunitar capabil să reziste agresiunilor externe: boli, toxine sau chiar hemoragii abundente.
> Tehnologia CatsEye™ îţi oferă o vedere nemaivăzută! Numărul crescut de receptori optici din retină oferă imagini cu o rezoluţie mai mare decît ar putea fi obţinută prin alte mijloace naturale. Amplificatorii de lumină dau posibilitatea de a vedea clar în medii cu grad de iluminare foarte scăzut.
> Setul UncommonSense™ vă permite să pipăiţi, să adulmecaţi, să auziţi şi să gustaţi aşa cum nu aţi mai făcut-o vreodată. Structura nervoasă extinsă, precum şi conexiunile nervoase optimizate lărgesc aria de percepţie în toate sensurile. Iar acest lucru va fi evident încă din prima zi!
> Cît de puternic vrei să fii? Cu tehnologia HardArm™, care amplifică forţa musculară şi scurtează timpii de reacţie, vei fi mai puternic şi mai rapid decît ai visat vreodată. Atît de rapid şi de puternic încît, conform reglementărilor în vigoare, Colonial Genetics nu poate vinde această tehnologie pe piaţa civilă. Un adevărat avantaj pentru tine, recrut!
> Niciodată nu vei fi deconectat! Nu vei pierde niciodată calculatorul BrainPal™ deoarece acesta se află instalat în propriul creier. Dispozitivul brevetat de noi, „Interfaţa Ajustabilă pentru Asistenţă”, lucrează direct cu tine, astfel încît poţi accesa BrainPal™ prin orice mijloc doreşti. De asemenea, BrainPal™ coordonează toate dispozitivele anorganice din noul corp (cum ar fi SmartBlood™). FCA are încredere în această tehnologie uluitoare şi la fel vei avea şi tu.

TE CONSTRUIM MAI BINE

Vei fi, fără îndoială, uluit de cît de multe lucruri vei putea face cu acest nou corp. Dar te-ai întrebat cum a fost

proiectat? Trebuie să ştii că noul tău corp face parte din ultima generaţie de corpuri proiectate de Colonial Genetics. Cu ajutorul tehnologiilor brevetate, adaptăm informaţiile genetice ale altor specii la cele mai noi descoperiri în domeniul nanoroboticii, pentru a îmbunătăţi toate caracteristicile noului corp. Acest lucru reprezintă un efort extraordinar, dar, în final, ne vei mulţumi pentru tot ceea ce am făcut.

De la primele încercări, realizate cu aproape două secole în urmă, am dezvoltat neîncetat noi procedee şi tehnici. Pentru a realiza efectiv modificările pe un organism, se folosesc mai întîi simulări amănunţite pentru a vedea dinainte rezultatele unor astfel de modificări. Apoi se trece la testarea pe modele biologice şi doar după aceea respectivele modificări sînt folosite la proiectarea unui corp nou, pe baza ADN-ului tău. De aceea, putem să te asigurăm că fiecare îmbunătăţire este cît se poate de sigură şi este testată riguros înainte de a fi folosită. Şi toate acestea pentru a te construi mai bine!

ÎNTREBĂRI FRECVENTE DESPRE NOUL CORP

1. *Corpul meu are o marcă sau un nume de model?*

Da! Noul tău corp este cunoscut sub numele de Seria Defender XII, model „Hercules”. Tehnic este numit CG/FCA Model 12, Revision 1.2.11. Acest model de corp este folosit numai de către FCA. În plus, fiecare corp are propriul său număr de serie, pentru eventuale lucrări de întreţinere. Poţi afla numărul de serie cu ajutorul lui BrainPal™. Nu fi îngrijorat, pentru activităţile de rutină poţi folosi în continuare numele tău obişnuit.

2. *Corpul meu îmbătrîneşte?*

Seria Defender este proiectată să asigure serviciul în FCA la parametri maximi pe întreaga durată de operare. Pentru aceasta, tehnici regenerative speciale, care acţionează la nivel genetic, vor reduce tendinţele naturale entropice ale corpului. Într-un regim de întreţinere normală, corpul tău va rămîne la parametrii nominali atîta vreme cît îl vei folosi în FCA. Eventualele răni sau incapacităţi vor fi remediate în timpi foarte scurţi, astfel încît să poţi redeveni apt cît mai repede.

3. *Se pot transmite copiilor mei aceste calităţi?*

Nu. Corpul tău împreună cu sistemele biologice şi tehnologiile încorporate în el sînt brevetate de către Colonial Genetics şi nu pot fi transferate fără autorizaţie. De asemenea, pe măsură ce Seria Defender a fost modificată pînă la stadiul actual, ADN-ul acestor modele a ajuns să fie incompatibil cu ADN-ul uman. Testele au demonstrat că embrionii rezultaţi din încrucişări cu persoane nemodificate genetic nu sînt viabili. Pe de altă parte, FCA a constatat că posibilitatea de a transmite informaţiile genetice pe cale ereditară nu este un lucru esenţial pentru scopurile sale. Prin urmare fiecare model Defender este livrat steril, dar cu toate celelalte funcţii intacte.

4. *Implicaţiile teologice ale noului corp mă îngrijorează. Ce este de făcut?*
În vreme ce Colonial Genetics şi FCA nu au o poziţie oficială faţă de implicaţiile teologice sau psihologice ale transferului de conştiinţă dintr-un corp în altul, înţelegem faptul că unii recruţi pot avea unele preocupări sau îngrijorări de această natură. Fiecare contingent de recruţi are un corp de clerici care reprezintă principalele religii de pe Pămînt. În plus, există şi un compartiment de psihologie, în cadrul căruia se pot asigura diferite terapii de către psihologi calificaţi. Vă recomandăm să discutaţi astfel probleme cu aceştia.

5. *Cîtă vreme voi sta în noul corp?*
Seria Defender este proiectată pentru scopurile FCA. Prin urmare, cîtă vreme vei fi în FCA vei putea folosi toate îmbunătăţirile tehnologice şi biologice ale noului tău corp. După ce vei părăsi FCA, vei fi transferat într-un corp obişnuit, creat pe baza ADN-ului tău iniţial.

Din partea Colonial Genetics, te felicităm încă o dată pentru noul corp. Ştim că te va sluji cu credinţă pe toată durata serviciului tău în FCA. Îţi mulţumim pentru serviciul adus coloniilor şi… succes în noul tău corp!

Am închis PDA-ul şi m-am îndreptat către micul lavabou din cabină. Am privit, în oglindă, noul chip.

Era imposibil de ignorat aspectul ochilor. Avusesem ochi căprui, cu cîteva puncte aurii. Kathy obişnuia să-mi spună că, de fapt, micile puncte aurii de pe iris nu-s altceva decît acumulări de grăsime, aşa

citise ea, odată. Aşa că aveam ochii graşi.

Dacă avusesem ochii graşi, ăştia pe care îi vedeam acum erau de-a dreptul obezi. Erau aurii de la marginea pupilei pînă la marginea irisului, unde aveau nuanţe de verde. Marginea în sine era de un verde smarald şi din ea porneau linii fine, verzi, peste zona aurie, şi se opreau lîngă pupilă. Acestea erau înguste şi verticale, din pricina luminii reflectate de oglindă. Am stins lumina de la oglindă, apoi pe cea din tavan. Singura sursă de lumină era acum un mic led de la PDA. Vechii mei ochi nici măcar nu ar fi fost în stare să o zărească.

După un moment, noii ochi s-au adaptat la întuneric. Camera era clar în întuneric, dar puteam să disting limpede fiecare obiect. M-am studiat din nou în oglindă: pupilele erau acum complet deschise, ca şi cum aş fi luat o supradoză de atropină. Am aprins lumina de la oglindă iar pupilele mele s-au strîns imediat. Impresionant…

M-am dezbrăcat şi mi-am admirat pentru prima dată trupul cel nou. Prima părere părea să fie corectă: arătam de nota zece. Mi-am plimbat mîna peste piept şi peste abdomen. Nu avusesem niciodată o asemenea alură atletică. Habar nu aveam cum reuşiseră să mă aducă în forma aceea. M-am întrebat cît mi-ar lua să ajung iarăşi fleşcăit ca la douăzeci de ani. Apoi m-am întrebat, avînd în vedere micile retuşuri ale ADN-ului, dacă aş reuşi vreodată să ajung într-o formă mizerabilă. Speram din toată inima să nu fie posibil. Îmi plăcea de mine, aşa nou.

A, şi eram complet lipsit de păr de la gene în jos.

Vreau să spun că eram complet spîn. Braţele fără păr, picioarele, locurile intime. Mi-am trecut mîna peste obraji încercînd să văd dacă se mai pot simţi tuleiele bărbii. Nimic. Obrajii mei erau netezi ca un fund de bebeluş. Sau la fel de netezi precum fundul meu, acum. M-am uitat cu grijă în jos, la preţioasele mele podoabe. Lipsite de păr, arătau cam jalnic. În schimb, părul de pe cap era la locul lui, şaten uniform, neschimbat de la ultima mea încarnare.

Mi-am studiat cu atenţie una dintre mîini, atent la tonul de verde al pielii. Nu era o culoare aprinsă, mai degrabă un verde palid, ceea ce era bine. Nu mi-ar fi plăcut să arăt ca o sticlă de lichior Chartreuse. Întreg corpul avea o culoare uniformă, doar sfîrcurile şi penisul fiind uşor mai întunecate. Practic, eram la fel ca înainte, doar că aveam altă nuanţă. Am remarcat apoi că vasele de sînge erau mai vizibile decît pe vechiul corp şi aveau o tentă gri. Orice culoare ar fi avut SmartBlood, aceasta nu era cu siguranţă culoarea roşie. M-am îmbrăcat la loc.

Apoi PDA-ul a scos un beep. Primisem un mesaj.

Din acest moment, ai acces la computerul BrainPal™, scria acolo. **Doreşti să-l activezi acum?** Pe ecran erau doar două butoane: DA şi NU. Am ales DA.

Şi, brusc, venind de nicăieri, am auzit un glas plăcut timbrat,

profund şi liniştitor. Am tresărit atît de tare, că aproape mi-am ieşit din pielea cea nouă.

– Salut. Eşti conectat la calculatorul intern al BrainPal prin intermediul Interfeţei Adaptive pentru Asistenţă. Nu te alarma. Datorită integrării complete a sistemului BrainPal cu sistemul tău nervos, vocea pe care o auzi este generată direct în centrii auditivi din creierul tău.

Grozav, am gîndit. Acuma aud şi voci în capul meu.

– Vei putea opri vocea oricînd doreşti după ce se va încheia această prezentare. Vom începe prin alegerea unor opţiuni, răspunzînd cu „da” sau „nu”. În acest moment, BrainPal doreşte să rosteşti „da” şi „nu”, la comanda sa, pentru a putea să recunoască fiecare răspuns în parte. Cînd eşti gata, te rog să rosteşti cuvîntul „da”. Îl poţi rosti acum.

Vocea s-a oprit. Am ezitat, un pic nedumerit.

– Te rog să rosteşti „da”, acum, a repetat glasul.

– Da! am articulat un pic neliniştit.

– Mulţumesc pentru răspunsul „da”. Acum te rog să rosteşti „nu”.

– Nu, am răspuns şi pentru o clipă m-am gîndit la posibilitatea ca BrainPal să interpreteze că am răspuns „nu” la cererea lui şi, din pricina asta, să-i sară ţandăra şi să-mi prăjească pe loc creierii.

– Mulţumesc pentru răspunsul „nu”, a continuat vocea, dovedind că nu o luase ad litteram. Pe măsură ce vom progresa, ai să înveţi că nu este necesar să rosteşti comenzile pentru a te face înţeles de BrainPal. Oricum, la început, probabil te vei simţi mai confortabil dacă vei folosi comenzile vocale. În acest moment, ai posibilitatea să alegi între interfaţa audio sau interfaţa text. Doreşti să comuţi pe interfaţa text?

– Dumnezeule, da… am răspuns.

Vom continua cu interfaţa text.

Era o linie de text care plutea chiar în faţa mea. Literele aveau un contrast perfect, indiferent la ce aş fi privit în acel moment. Mi-am mişcat capul. Textul rămînea centrat în cîmpul meu vizual. Marfă!

Este recomandabil ca pe durata primei sesiuni text, să rămîi aşezat pentru a nu te răni. Te rog să stai jos acum.

M-am aşezat.

Pe durata primei sesiuni de prezentare a sistemului BrainPal™, s-ar putea să consideri mai uşor să verbalizezi comenzile. Pentru a ajuta sistemul BrainPal să înţeleagă comenzile tale, îl vom învăţa să recunoască vocea ta. Te rog să rosteşti următoarele foneme…

O listă cu foneme a început să se deruleze în cîmpul meu vizual. Le-am citit de la dreapta spre stînga. Apoi, BrainPal m-a pus să rostesc cîteva propoziţii scurte.

Mulţumesc, a apărut scris. **BrainPal™ este acum în stare să primească pe cale vocală comenzile tale. Vrei să personalizezi sistemul BrainPal™ acum?**

– Da, am răspuns.

Mulţi utilizatori consideră nimerit să numească sistemul altfel decît BrainPal™. Vrei să redenumeşti sistemul BrainPal™ în acest moment?

– Da!

Te rog să rosteşti numele pe care vrei să îl dai sistemului BrainPal™.

– Găoază[7], am spus eu.

Ai ales numele „Găoază", mi-a apărut în faţa ochilor şi, spre meritul lui, BrainPal scrisese numele corect. **Te avertizez că numele acesta este folosit de foarte mulţi utilizatori. Vrei să alegi un nume diferit?**

– Nu, i-am răspuns, oarecum încîntat că şi alţi recruţi îl abordaseră pe BrainPal într-o manieră asemănătoare.

Sistemul BrainPal™ se numeşte acum Găoază, a scris BrainPal. **Dacă doreşti, poţi schimba acest nume oricînd. Acum trebuie să alegi o expresie pentru activarea accesului la sistemul** Găoază. **Deşi** Găoază **este activ tot timpul, va răspunde la comenzi doar după ce este activat accesul la sistem. Te rog alege o expresie scurtă.** Găoază **sugerează „Activează** Găoază", **dar poţi alege orice expresie doreşti. Te rog să rosteşti expresia de activare acum.**

– Hei, Găoază, am răspuns.

Ai ales „Hei, Găoază". **Te rog să repeţi pentru confirmare.**

Am repetat. După care mi s-a cerut să aleg o expresie pentru dezactivare. Am ales „Cară-te, Găoază", fireşte.

Doreşti ca Găoază **să se refere la el la persoana întîi?**

– De bună seamă!

Sînt Găoază.

– Sigur că eşti.

Aştept comenzile sau întrebările tale.

– Eşti inteligent?

Sînt echipat cu un procesor pentru limbaj natural, dar şi cu alte sisteme pentru a înţelege întrebările şi comentariile şi pentru a furniza răspunsuri la acestea. Acest lucru poate da impresia de inteligenţă, mai ales cînd sînt conectat la o reţea mare de calculatoare. Oricum, sistemul BrainPal™ nu este dotat din fabricaţie cu inteligenţă. De exemplu acesta este un răspuns automat. Întrebarea aceasta este pusă frecvent.

---

[7] Asshole = în limba engleză.

– Cum mă înţelegi?

În stadiul de faţă răspund la vocea ta. Pe măsură ce vorbeşti îţi monitorizez activitatea cerebrală şi învăţ cum lucrează creierul tău atunci cînd doreşte să comunice cu mine. În timp, voi fi în stare să te înţeleg fără a mai fi nevoie să vorbeşti. Şi, de asemenea, vei învăţa să mă foloseşti fără a da comenzi verbale conştiente sau indicaţii vizuale.

– Ce poţi să faci?

Am o serie de abilităţi. Doreşti o listă?

– Te rog.

O listă uriaşă s-a desfăşurat în cîmpul meu vizual.

Pentru a vedea o listă dintr-o subcategorie, selectează categoria, apoi rosteşte „extinde [nume categorie]”. Pentru a executa o acţiune rosteşte „deschide [nume categorie]”.

M-am apucat să citesc întreaga listă. Se părea că puţine erau lucrurile pe care Găoază nu le putea face. Putea trimite mesaje altor recruţi. Putea descărca rapoarte de tot felul. Putea să ruleze muzică sau filme. Putea să ruleze pînă şi jocuri. Putea accesa orice document dintr-un sistem. Era în stare să înmagazineze cantităţi incredibil de mari de date. Putea executa calcule complexe. Putea să pună diagnostice în caz de boală şi să recomande tratamente. Putea realiza o reţea locală cu alţi utilizatori selectaţi în prealabil. Era în stare să traducă instantaneu din sute de graiuri terestre sau extraterestre. Putea chiar să furnizeze informaţii despre oricare al utilizator de BrainPal aflat în cîmpul meu vizual. Opţiunea aceasta am lăsat-o, de altfel, activă. Abia de mă recunoşteam eu pe mine. Mă îndoiam că aş fi fost în stare să recunosc pe cineva din gaşca noastră. Una peste alta, Găoază era o chestie tare folositoare.

Am auzit un zgomot de zăvor care se retrage. Uşa mea era de acum descuiată.

– Hei, Găoază… Cît este ceasul?

Ora este 1200.

Pierdusem aproape nouăzeci de minute trăncănind verzi şi uscate cu Găoază. Gata, mi-am spus. E timpul să ne întîlnim şi cu oameni vii.

– Cară-te, Găoază.

La revedere.

Textul a dispărut imediat ce l-am citit.

Cineva ciocănea la uşa mea. M-am dus să deschid. Mi-am imaginat că este Harry. Mă întrebam cum ar fi putut să arate. Am deschis uşa.

Arăta ca o brunetă mortală, cu o piele verde măsliniu şi cu o pereche de craci care păreau că nu se mai termină.

– Tu nu eşti Harry, am bîiguit prosteşte.

Bruneta s-a uitat la mine şi m-a măsurat din cap pînă în picioare.

– John? a întrebat în cele din urmă.

Am privit-o cu o expresie opacă preţ de o secundă, apoi numele ei m-a izbit chiar înainte ca identitatea să-i apară, plutind fantomatic, în faţa ochilor mei.

– Jesse…

A dat din cap. Mă holbam la ea fără să scot un cuvînt. Am deschis gura să spun ceva, dar ea m-a înşfăcat de ceafă şi m-a sărutat atît de apăsat, încît m-am dezechilibrat un pic. A reuşit să închidă uşa cu piciorul, în vreme ce ne prăbuşeam pe podea. Am fost chiar impresionat.

Uitasem cît de uşor poate un tînăr să capete o erecţie.

ŞASE

Uitasem, de asemenea, cît de multe erecţii poate avea un tînăr…

– Nu mi-o lua în nume de rău, zise Jesse stînd confortabil deasupra mea, după ce-a de-a treia (!) partidă. Dar nu sînt de loc atrasă de tine.

– Slavă Domnului, am spus, altfel aş fi redus la o aluniţă deja.

– Nu mă înţelege greşit, îmi eşti foarte drag. Chiar înainte de… – şi dădu din mînă, încercînd să găsească o modalitate de a descrie transplantul regenerator – … de schimbare, mi-ai părut inteligent, drăguţ şi amuzant. Un bun prieten.

– Aha, am zis. Ştii, Jesse, de obicei discursul cu „hai să fim prieteni” se ţine pentru a evita o partidă de sex.

– Vreau doar să nu-ţi faci păreri greşite despre ce s-a întîmplat.

– Păi eu credeam că are de-a face cu transbordarea magică într-un trup tînăr şi cu nevoia imperioasă care urmează de a face sex sălbatic cu prima persoană care îţi iese în cale.

Jesse m-a privit ţintă cîteva clipe, apoi a izbucnit în rîs.

– Da! Asta şi este. Deşi în cazul meu este vorba de a doua persoană… Am şi o colegă de cameră, ştii…

– A, da? Şi cum se prezintă Maggie?

– Oh, Doamne. Mă face să arăt ca o balenă eşuată, John. Am cuprins-o cu braţele.

– Dar eu văd o balenă foarte drăguţă, Jesse.

– Ştiu! zise Jesse, şi se sculă brusc, încălecîndu-mă. Şi-a ridicat braţele şi le-a încrucişat după cap, ridicîndu-şi astfel sînii, care erau oricum minunaţi şi foarte fermi. Îi simţeam coapsele fierbinţi cum îmi încălzeau mijlocul. Simţeam că o nouă erecţie va urma foarte curînd.

– Vreau să zic, uită-te la mine, spuse ea, inutil, întrucît nu-mi luasem ochii de pe trupul ei de cînd se ridicase. Arăt grozav! Şi n-o spun ca să mă dau mare. Chestia e că n-am arătat aşa de bine în viaţa reală. Nici pe departe.

– Nu-mi prea vine să cred, am spus.

Şi-a apucat sînii şi mi-a împuns sfîrcurile în faţă.

– Îl vezi pe ăsta? a spus, jucîndu-se cu sînul stîng. În viaţa reală era cu cel puţin o mărime mai mic, şi tot era mare. De la pubertate

încoace am avut mereu dureri de spate din cauza greutăţii lor. Cît despre fermitate... cred că au fost atît de tari doar vreo săptămînă după ce am împlinit treisprezece ani. Cel mult.

S-a întins, mi-a apucat mîinile şi mi le-a pus pe abdomenul ei perfect plat.

– Nici din ăsta n-am avut. Dintotdeauna am avut un colăcel, chiar şi înainte de a avea copiii. Dacă ar fi fost să îl am pe al treilea, s-ar fi lăfăit în burta mea ca într-un apartament.

Mi-am lăsat mîinile să alunece şi am apucat-o de fund.

– Dar ăsta?

– Tonaj mare, spuse Jesse rîzînd. Am fost o fată zdravănă, amice.

– Să fii zdravăn nu e o crimă, am zis. Şi Kathy chiar era aşa. Şi îmi plăcea.

– N-am avut o problemă cu asta pe-atunci, zise ea. Complexele oamenilor faţă de corpul lor mi se par stupide. Dar, recunosc, prefer să arăt cum arăt acum.

Şi-a plimbat palmele pe trup, provocator.

– Sînt chiar bună! a spus ea chicotind şi dîndu-şi capul pe spate.

Am rîs.

Jesse s-a întins peste mine şi şi-a apropiat faţa de a mea.

– Cred că treaba cu „ochii de pisică” e fascinantă. Mă întreb dacă au folosit ADN de pisică pentru asta. Înţelegi, dacă au amestecat ADN uman cu ADN felin. Nu m-ar deranja să ştiu că am o parte pisicească în mine.

– Nu cred că este ADN de pisică. Nu prezentăm nici un alt atribut felin.

Jesse se dădu înapoi.

– Cum ar fi?

– Ei bine, am spus lăsîndu-mi mîinile să-i mîngîie sînii, de exemplu motanii au nişte păr pe puţă.

– Fugi de-aici!

– Nu, aşa e. Părul ăsta stimulează femelele să ovuleze. Dar ia te uită! Eu n-am aşa ceva. Cred că ai fi observat.

– Asta nu dovedeşte nimic, a spus Jesse, şi s-a întins brusc peste mine.

Rînjea lascin.

– Poate că n-am făcut-o destul de intens ca să-ţi apară.

– Simt o provocare?

– Şi eu simt ceva, zise ea, şi începu să se mişte.

– La ce te gîndeşti? mă întrebă ea, mai tîrziu.

– Mă gîndesc la Kathy, şi la cît de des făceam ce facem noi acum.

– Adică pe covor? spuse Jesse zîmbind.

Am lovit-o uşurel pe creştet.

– Nu la asta mă refer. Ci la a zăcea după sex, vorbind şi bucurîndu-ne de compania celuilalt. Am făcut asta prima oară cînd am discutat despre înrolare.

– Dar de ce aţi vorbit despre asta? spuse Jesse.

– Kathy a adus vorba. Era la a şaizecea mea aniversare şi eram deprimat că îmbătrînesc. Iar ea a propus să ne înrolăm cînd va veni vremea. A fost puţin surprins. Noi fuseserăm întotdeauna anti-militarişti. Am protestat împotriva Războiului Subcontinental pe vremea cînd nu era tocmai sănătos să faci asta.

– Multă lume a protestat împotriva acelui război.

– Da, numai că noi chiar am protestat. S-au făcut şi glume pe seama noastră în oraş.

– Şi atunci ea cum a susţinut înscrierea în armata colonială?

– A zis că nu e împotriva războiului şi armatei în general, ci numai împotriva acelui război şi a armatei noastre în particular. A spus că oamenii au dreptul de a se apăra şi că probabil au şi de ce, pentru că universul pare foarte ostil. Şi a mai zis că, în afara acestor nobile idealuri, am reuşi să devenim tineri din nou.

– Dar n-aţi fi putut să vă înrolaţi împreună. Doar dacă nu eraţi de aceeaşi vîrstă.

– Nu, ea era cu un an mai mică. Şi i-am explicat că dacă m-aş fi înrolat, aş fi devenit oficial mort, n-am mai fi fost consideraţi căsătoriţi şi cine ştie dacă ne-am mai fi revăzut vreodată.

– Şi ea ce-a zis?

– A spus că astea sînt chestii tehnice. Că mă va găsi oricum şi mă va tîrî la altar, cum a mai făcut-o. Şi am crezut-o. Era foarte hotărîtă în chestii din astea.

Jesse se ridică într-un cot şi mă privi.

– Îmi pare rău că nu e aici, cu tine, John.

Am zîmbit.

– Nici o problemă. Doar că din cînd în cînd mi se face dor de soţia mea, asta-i tot.

– Înţeleg. Şi mie mi-e dor de soţul meu.

Am privit-o cu atenţie.

– Parcă ziceai că te-a părăsit pentru o femeie mai tînără şi apoi s-a otrăvit cu mîncare.

– A făcut şi una, şi alta, şi a meritat să moară în chinuri. Nu-mi lipseşte bărbatul, ci soţul. E frumos să ai pe cineva al tău, e bine să fii căsătorit.

– Da, e bine să fii căsătorit, am aprobat eu.

Jesse s-a cuibărit la pieptul meu şi m-a cuprins cu un braţ.

– Desigur, e bine şi ce facem noi acum. A trecut ceva vreme de cînd n-am mai făcut asta.

– Ce? Să stai pe podea?

– Nu, m-a înghiontit ea. Ba da, şi asta. Dar mă refeream la a zăcea aşa, după o partidă de sex. Şi la sex în sine. Nu vrei să ştii de cînd n-am mai făcut toate astea.

– Ba da, chiar vreau să ştiu.

– Bestie ce eşti! De opt ani.

– Atunci nu-i de mirare că ai sărit pe mine din prima clipă, am spus eu.

– Aşa e, dar asta doar pentru că erai prin apropiere.

– Mi-a spus mie mama că să fii la locul potrivit în momentul potrivit este foarte important.

– Ciudată mamă ai avut şi tu… Hei, Scîrbă, cît e ceasul?

– Cee? am întrebat.

– Scuze, vorbeam cu vocea din capul meu.

– Şi aşa îi zici, „Scîrbă”?

– Dar tu cum îi zici vocii tale?

– „Găoază”.

– Mda, i se potriveşte. Ei bine, Scîrba îmi spune că abia a trecut de ora 1600 şi mai sînt vreo două ore pînă la cină. Înţelegi unde bat?

– Mi-e teamă că nu înţeleg. Cred că nu mai pot şi a cincea oară, chiar dacă sînt tînăr şi super-îmbunătăţit.

– Hai, linişteşte-te. Eu mă refeream la un pui de somn.

– Să aduc o pătură?

– Nu e nevoie. Dacă am făcut sex pe podea nu înseamnă că trebuie să şi dormim pe jos. O să mă culc pe patul rabatabil.

– Şi eu dorm singur?

– Te consolez eu. Să-mi aduci aminte cînd ne trezim. I-am amintit. Şi m-a consolat.

– Dumnezeule, zise Thomas aşezîndu-se la masă cu o tavă plină ochi cu mîncare. Arătăm aşa de bine că n-am cuvinte.

Avea dreptate. Bătrînii Băşinoşi se schimbaseră fantastic. Thomas, Harry şi Alan ar fi putut fi super modele la orice prezentare de modă. Dintre noi patru, eu eram răţuşca cea urîtă, şi asta în condiţiile în care arătam foarte bine. Iar femeile… Jesse era răpitoare, Susan şi mai şi, cît despre Maggie, ea arăta ca o zeiţă. Mă durea să o privesc.

Durea să priveşti la oricare dintre noi. Am stat cîteva minute holbîndu-ne unii la alţii. Şi nu era numai grupul nostru. M-am uitat în toată încăperea şi n-am văzut nici măcar un singur om urît. Era şi plăcut, dar şi supărător cumva.

– Asta e imposibil, a spus Harry întorcîndu-se către mine. I-am cercetat şi eu pe toţi din sală şi cred că e imposibil ca toţi să fi fost aşa de frumoşi pe cînd erau tineri.

– Vorbeşte pentru tine, Harry, a zis Thomas. Eu unul cred că acum sînt mai puţin atrăgător decît cînd eram verde ca bradul.

– Acum eşti verde la propriu, a spus Harry. Şi dacă îl excludem pe Toma Necredinciosul aici de faţă, vă spun eu că e imposibil ca toţi ceilalţi să fi fost nişte frumuseţi. Eu unul n-am fost. Cînd aveam douăzeci de ani eram gras. Aveam o acnee rebelă. Şi începusem deja să chelesc.

– Opreşte-te, încep să mă excit, a spus Susan.

– Iar eu încerc să mănînc, a zis Thomas.

– Bine, acum că arăt aşa e uşor să fac glume, a continuat Harry, luînd o atitudine de model profesionist. Dar vă zic că eu cel de acum n-am nici o legătură cu cel care am fost odată.

– Sună de parcă te-ar deranja asta, a observat Alan.

– Să ştii că mă deranjează, un pic, a admis Harry. Bine, accept schimbarea, dar eu cînd primesc un cal în dar, îl caut la dinţi… De ce trebuie să arătăm toţi aşa de bine?

– Avem gene bune, a spus Alan.

– De acord, dar ale cui? Ale noastre? Sau unele fabricate în vreun laborator?

– Treaba e că sîntem cu toţii într-o formă foarte bună, a spus Jesse. Îi spuneam lui John mai devreme că acest corp e într-o stare mult mai bună decît a fost corpul meu real vreodată.

– Şi eu spun asta, a intervenit Maggie. Spun „corpul meu real” cînd mă refer la vechiul meu corp. De parcă trupul de-acum nu este cu adevărat al meu. Deocamdată, cel puţin.

– Ba e adevărat, soro, a spus Susan. Trupul ăsta va cere la pipi, ascultă la mine.

– Zise femeia care mă certa că vorbesc aiurea, a comentat Harry.

– Părerea mea este că în afară de trupuri, ne-au recondiţionat şi psihicul, a spus Jesse.

– De acord, dar nu ne-au spus de ce fac asta, a zis Harry.

– Ca să ne lege unii de alţii, a intervenit Maggie.

Toţi ne-am holbat la ea.

– Ia te uită cine a prins glas…

– Mă laşi, Susan… E ştiut că, psihologic, sîntem atraşi de persoanele care arată bine. În plus, sîntem o adunătură de străini care au puţine lucruri în comun. Dacă însă toţi sîntem arătoşi, vom fi mai prietenoşi unii cu alţii, dacă nu imediat, atunci mai tîrziu, cînd vom începe antrenamentele.

– Nu văd cum vom ajuta armata dacă vom pierde timpul flirtînd unii cu alţii în loc să luptăm, a intervenit Harry.

– Dar nu e vorba despre asta, a revenit Maggie. Atracţia sexuală este o chestiune secundară. Este vorba de inducerea încrederii reciproce şi a devotamentului. Oamenii ajută instinctiv persoanele atractive şi au încredere în ele, iar asta n-are nimic de-a face cu atracţia sexuală. Ăsta e motivul pentru care toţi prezentatorii de ştiri

arată foarte bine. Din cauza asta, oamenii frumoşi trec mai uşor prin şcoală sau trebuie să muncească mai puţin la serviciu.

– Dar aici arătăm cu toţii foarte bine. Unul care ar arăta doar bine ar putea avea probleme, am intervenit eu.

– De acord, a spus Thomas, chiar şi acum unii dintre noi arată mult mai bine ca ceilalţi. Eu unul cînd mă uit la Maggie mă simt de parcă mi-a tăiat cineva oxigenul. Fără supărare, Maggie.

– Nu m-am supărat, a răspuns Maggie. Ideea principală nu este cît de bine arătăm acum, ci cît de mult ne-am schimbat. Pe termen scurt această îmbunătăţire ne va face să ne simţim bine, iar eu cred că ei asta urmăresc.

Susan se întoarse brusc către Thomas.

– Adică dacă te uiţi la mine n-ai probleme cu respiraţia…

– N-am vrut să insult pe nimeni, se scuză Thomas.

– O să-mi amintesc asta cînd te voi sugruma, a spus Susan. Asta că tot vorbim despre lipsa de oxigen…

– Terminaţi cu flirtul, voi doi, a intervenit Alan, întorcîndu-se apoi spre Maggie. Cred că ai dreptate cu atracţia, dar cred că uiţi persoana de care ar trebui să fim atraşi cel mai mult: noi înşine. Trupurile în care ne găsim acum ne sînt încă străine. Adică în afară de faptul că sînt verde şi că am în creier un calculator pe care-l cheamă „Belea”… S-a oprit brusc şi ne-a privit pe rînd. Voi cum v-aţi numit BrainPal?

– „Găoază”, am spus.

– „Scîrbă”, a zis Jesse.

– „Coi Mic”, a spus Thomas.

– „Cap de Puţă”, a zis şi Harry.

– „Satan”, a spus Maggie.

– „Drăguţă”[8], a zis Susan. Se pare că numai mie mi-e simpatic BrainPal.

– Mai degrabă aş zice că doar pe tine nu te-a deranjat să auzi brusc o voce în cap, a comentat Alan. Dar iată care e părerea mea. Întinerirea bruscă şi toate schimbările fizice şi mecanice ale corpurilor noastre au efecte negative asupra psihicului nostru. Chiar dacă de bucurăm să fim iarăşi tineri – iar eu unul mă bucur – tot vom fi străini faţă de noile corpuri. Dar faptul că arătăm bine ne va ajuta să ne acomodăm mai repede cu situaţia.

– Ştiu ceva meserie oamenii ăştia, a conchis Harry sumbru.

– Hei, calmează-te, Harry, a spus Jesse, dîndu-i un ghiont. Eşti singurul în stare să considere că a deveni tînăr şi sexy este rodul unei conspiraţii periculoase.

– Deci crezi că sînt sexy? a întrebat Harry.

---

[8] În textul original, în ordine: Dipshit, Bitch, Dickwad, Fuckhead, Satan, Sweety.

– Eşti de vis, dragule, a răspuns Jesse, fluturîndu-şi genele către el.

Harry a rînjit prosteşte.

– E prima dată în secolul ăsta că mi se spune aşa ceva… Bine, mă predau.

Omul care stătea în faţa sălii pline de recruţi era un veteran călit în lupte. BrainPal ne informase că fusese în Forţele Coloniale de Apărare timp de paisprezece ani şi că participase la mai multe bătălii, în locuri care nouă nu ne spuneau nimic, dar pe care probabil urma să le cunoaştem în viitor. Acest om fusese în locuri noi, cunoscuse rase noi şi le exterminase pe loc. Arăta cam de douăzeci şi trei de ani.

– Bună seara, recruţi, a spus el după ce ne-am aşezat cu toţii, sînt locotenent-colonel Bryan Higgee şi pentru restul călătoriei voastre voi fi comandantul vostru. Practic, asta nu înseamnă mare lucru, pînă la sosirea noastră pe Beta Pyxis III – adică peste o săptămînă – voi veţi avea un singur obiectiv. Oricum, faptul că aveţi un comandant vă va reaminti că sînteţi supuşi regulilor şi procedurilor FCA. Aveţi corpuri noi, iar acestea aduc cu sine noi îndatoriri.

Probabil aveţi nedumeriri cu privire la noile corpuri, la ceea ce pot face ele, cît de mult stress pot îndura şi cum le veţi utiliza în folosul FCA. Răspunsul la toate aceste întrebări va veni imediat ce veţi începe antrenamentele pe Beta Pyxis III. Deocamdată, ţelul nostru este de a vă familiariza cu noile trupuri. Aşa că, pentru restul călătoriei, ordinele sînt simple: distraţi-vă cît puteţi!

Acest îndemn a provocat murmure şi cîteva rîsete răzleţe. Ideea de a te distra la ordin era contra naturii. Locotenent-colonelul Higgee a rînjit fără pic de veselie.

– Înţeleg că acesta este un ordin ciudat. Dar să vă amuzaţi folosindu-vă noile corpuri este cea mai bună cale de a vă familiariza cu ele şi cu noile voastre abilităţi fizice. Cînd veţi începe antrenamentele vi se vor cere rezultate foarte bune în cel mai scurt timp. Nu va fi vreme de acomodare. Universul este un loc periculos. Trainingul vostru va fi scurt şi dificil. Nu ne putem permite ca voi să nu folosiţi la maximum noile corpuri. Recruţi, vă rog să folosiţi săptămîna care vine ca pe o punte între vechile voastre vieţi şi cele noi. În acest timp, pe care îl veţi găsi în cele din urmă neîndestulător, vă puteţi folosi trupurile cele noi, special proiectate pentru uz militar, pentru a gusta din nou plăcerile vieţii de civil. Veţi descoperi că pe *Henry Hudson* există facilităţi pentru orice activitate, joc sau plăcere pe care le-aţi avut pe Pămînt. Folosiţi-le. Bucuraţi-vă de ele. Obişnuiţi-vă să lucraţi cu noile trupuri. Învăţaţi care este noul lor potenţial şi vedeţi dacă le puteţi ghici limitele. Doamnelor şi domnilor, ne vom întîlni din nou pentru şedinţa de încheiere înainte de începerea antrenamentelor. Pînă atunci, distraţi-vă. Nu glumesc cînd spun că,

deşi traiul în FCA are avantajele sale, această săptămînă este ultima în care vă puteţi bucura în linişte de noile voastre corpuri. Vă sfătuiesc să folosiţi cu înţelepciune această perioadă. Vă sfătuiesc să vă distraţi. Asta este tot. Sînteţi liberi.

Şi ne-am dezlănţuit.

Să începem, evident, cu sexul. Toată lumea o făcea cu toată lumea, în toate locurile de pe navă, inclusiv unele despre care nu ştiam că există. După prima zi, în care a devenit clar că orice locşor cît de cît ferit va fi folosit pentru tăvăleală, a devenit obicei să faci zgomot în timpul deplasărilor, pentru avertizarea cuplurilor în acţiune. În a doua zi, a ieşit la iveală că dispuneam de o cameră numai pentru mine şi am fost asediat de cereri de „închiriere”. Le-am respins scurt. N-am condus niciodată o casă de moravuri uşoare, nu vedeam de ce aş începe tocmai atunci. Singurii oameni care aveau s-o pună în camera mea eram eu şi posibilii mei invitaţi.

De fapt, am avut doar unul. Şi n-a fost Jesse, ci Maggie, care se pare că avusese o simpatie pentru mine încă de pe vremea cînd eram un moşneag. Imediat după şedinţa cu Higgee, Maggie m-a prins într-o ambuscadă în uşa camerei mele, chestie care m-a făcut să mă întreb dacă femeile post-transfer trebuie tratate diferit. Oricum, a fost foarte amuzantă şi deloc timidă, cel puţin în particular. Am aflat că a fost profesoară la Colegiul Oberlin. Că a predat filozofia religiilor estice. Că scrisese şase cărţi pe tema asta. Genul de lucruri pe care le afli despre cunoştinţele noi.

Ceilalţi Bătrîni Băşinoşi s-au descurcat şi ei binişor. Jesse a făcut pereche cu Harry, iar Alan, Tom şi Susan au făcut un fel de aranjament cu Tom în centru. S-a dovedit că era bine pentru Tom că mînca atît de mult – avea nevoie de puteri sporite pentru a face faţă la aşa ceva…

Poate că asiduitatea cu care recruţii făceau sex ar fi putut părea anormală unora din afară, dar avea sens în locul în care stăteam (sau zăceam). Ia un grup de oameni care au fost privaţi de sex pentru multă vreme, datorită lipsei de partener sau stării proaste de sănătate sau scăderii libidoului, mută-i în nişte corpuri nou-nouţe, tinere, atrăgătoare şi super-funcţionale şi apoi îngrămădeşte-i pe o navă în plutind în spaţiu, departe de oricine şi orice au cunoscut vreodată. Iată trei ingrediente care dau o reţetă foarte bună de sex. Făceam sex pentru că puteam. Şi pentru că alunga singurătatea.

Bineînţeles, am mai făcut şi altele. Să fi folosit noile şi grozavele noastre trupuri doar pentru sex ar fi fost ca şi cum am fi cîntat o simfonie pe o singură notă. Ni se spusese că aceste corpuri sînt şi noi şi bune, şi am verificat asta în toate modurile posibile. Harry şi cu mine a trebuit să întrerupem o partidă de ping pong pentru că a

devenit clar că nici unul dintre noi nu putea cîştiga, nu pentru că n-am fi fost buni ci dimpotrivă, pentru că reflexele şi coordonarea ochi-mînă a fiecăruia făceau imposibil să ratăm vreo lovitură. Am plimbat mingea vreo jumătate de oră şi poate că am fi continuat prosteşte dacă biata minge nu ar fi crăpat de la forţa colosală cu care o loveam. Era caraghios. Era minunat.

Alţi recruţi au aflat aceleaşi lucruri în cele mai ciudate moduri. În ziua a treia mă aflam în mulţimea care privea doi tipi angajaţi în cea mai palpitantă luptă de arte marţiale pe care o văzusem. Ce făceau cu trupurile ar fi fost imposibil de realizat cu flexibilitatea umană normală şi în condiţii de gravitate standard. La un moment dat, unul dintre ei l-a trimis pe celălalt în colţul opus al camerei, dintr-un simplu pumn. Ei bine, în loc să rămînă grămadă pe jos, cum aş fi făcut eu, tipul a făcut un salt înşurubat în spate, s-a îndreptat pe picioare şi s-a aruncat asupra oponentului cu toată forţa. Părea un efect special dintr-un film. Într-un fel, asta şi era.

Cînd lupta s-a sfîrşit, amîndoi au respirat adînc şi au făcut o plecăciune protocolară unul către celălalt. Şi imediat apoi s-au prăbuşit unul în braţele celuilalt, plîngînd şi rîzînd isteric în acelaşi timp. Este ciudat, minunat şi înfricoşător în acelaşi timp să afli că eşti atît de bun la ceva anume pe cît ţi-ai dorit, şi încă mai mult decît atît.

Unii au mers prea departe, bineînţeles. Am văzut cu ochii mei o femeie aruncîndu-se de la o înălţime ameţitoare, închipuindu-şi ori că poate zbura, ori că va fi capabilă să aterizeze lin. Am aflat ulterior că şi-a fracturat braţul drept, piciorul drept, maxilarul şi şi-a crăpat şi ţeasta. Oricum, era încă în viaţă după aterizare, ceea ce nu s-ar fi întîmplat pe Pămînt. Mai mult, peste două zile era iarăşi printre noi, bine mersi, ceea ce era mai degrabă o confirmare clară a tehnologiei medicale a Colonialilor decît o dovadă a forţei de recuperare a femeii respective. Sper că a fost sfătuită să nu mai repete încercarea.

Cînd nu se jucau cu trupurile, recruţii se jucau cu minţile sau cu BrainPal, ceea ce era cam tot pe-acolo. Plimbîndu-mă pe navă întîlneam oameni stînd pe jos, cu ochii închişi, dînd alene din cap. Cred că ascultau muzică sau vedeau filme sau vreun concert, o reprezentaţie pentru un singur om dată de creierul său. Am făcut-o şi eu pe cînd cercetam computerul navei, am găsit o compilaţie a tuturor desenelor animate create vreodată, atît în timpurile clasicului Warner, cît şi ulterior, cînd personajele au devenit domeniu public. Am petrecut o noapte întreagă revăzînd cum Wile E. Coyote ia bătaie. M-am oprit numai cînd Maggie mi-a cerut să aleg între ea şi Road Runner. Am ales-o pe ea. Oricum, puteam să revin la Road Runner oricînd. Îmi descărcasem toate desenele în Găoază.

Strîngerea legăturilor cu prietenii era altă activitate interesantă. Bătrînii Băşinoşi ştiau că grupul nostru se afla în punctul de maxim,

eram doar şapte străini, aduşi împreună de o conjunctură temporară. Dar am devenit prieteni, ba chiar prieteni buni, în acea scurtă perioadă pe care am petrecut-o împreună. Nu exagerez cu nimic dacă afirm ca am fost mai bun prieten cu Thomas, Susan, Alan, Harry, Jesse şi Maggie decît cu oricine altcineva în fosta mea viaţă. Noi şapte am fost o gaşcă. Şi o familie, cu bune şi rele. Am avut grijă unii de alţii, într-un univers care habar n-avea că existăm.

Ne-am legat unii de alţii. Şi am făcut-o fără programare specială de la Coloniali. Şi, pe măsură de *Henry Hudson* se apropia de destinaţie, am ştiut că o să-mi fie dor de prietenii mei.

– În această încăpere sînt acum 1022 de recruţi. Peste doi ani, 400 dintre voi vor fi murit.

Locotenent-colonelul Higgee stătea din nou în faţa sălii. De data aceasta, scena avea un fundal: Beta Pyxis III plutind în spatele lui, o bilă masivă de marmură striată cu dungi albastre, albe, verzi şi maronii. Noi însă o ignoram şi ne concentram asupra lui Higgee. Statistica sa macabră ne captivase toată atenţia, deşi era abia 0600 şi cei mai mulţi dintre noi petrecuseră toată noaptea, ştiind că e ultima de libertate.

– În anul al treilea, vor mai muri 100. Încă 150 în anii patru şi cinci. După zece ani – da, recruţi, vi se va cere să serviţi toţi cei zece ani – 750 dintre voi vor fi murit la datorie. Trei sferturi dintre voi – duşi. Aceste cifre sînt statistici oficiale ale Forţelor Coloniale de Apărare pe ultimii nu zece sau douăzeci de ani, ci pe ultimii două sute de ani de activitate.

Ascultam într-o tăcere mormîntală.

– Ştiu ce gîndiţi acum, pentru că am gîndit-o şi eu cînd am fost în locul vostru. Vă gîndiţi: „Ce dracu’ caut eu aici? Îl ascult pe tipul ăsta care-mi spune că în zece ani voi fi mort.” Dar gîndiţi-vă că acasă aţi fi murit oricum în zece ani, fragili şi bătrîni, o moarte inutilă. Puteţi muri în FCA. Unii probabil că veţi muri în FCA. Dar moartea voastră nu va fi inutilă. Veţi fi murit pentru a proteja continuitatea umanităţii în universul nostru.

Ecranul din spatele lui Higgee s-a albit, apoi a afişat un cîmp de stele în trei dimensiuni.

– Să vă explic unde ne aflăm, a spus Higgee, şi pe cînd vorbea, cîteva zeci de stele, dispuse aleator pe ecran, s-au colorat în verde.

– Acestea sînt sistemele colonizate de oameni. Iar acestea sînt cele în care ştim că există rase de extratereştri cu tehnologie şi condiţii de viaţă comparabile cu ale noastre.

De data asta sute de stele s-au colorat în roşu. Poziţiile umane erau încercuite. Asistenţa a început să murmure.

– Omenirea are două probleme, a continuat locotenent-colonelul

Higgee. Prima este lupta pentru colonizare pe care o duce cu celelalte specii dotate cu simţuri similare. Colonizarea este vitală pentru supravieţuirea umanităţii. Punct. Trebuie să colonizăm, altfel vom fi eliminaţi sau asimilaţi de alte rase. Competiţia este crîncenă. Omenirea are prea puţini aliaţi printre rasele simţitoare. Foarte puţine rase sînt aliate între ele, iar asta încă dinainte ca omul să pună piciorul pe stele. Oricît de bună părere aţi avea despre puterea diplomaţiei, adevărul este că, practic, ne aflăm într-o luptă crîncenă şi distrugătoare. Nu putem să oprim expansiunea şi să aşteptăm ca o soluţie paşnică să împace nevoia de colonizare a tuturor raselor. Asta ar însemna să condamnăm umanitatea. Aşa că trebuie să luptăm pentru a coloniza noi cît mai multe planete.

A doua problemă este că atunci cînd găsim o planetă potrivită pentru traiul uman, ea este de obicei deja ocupată de forme inteligente de viaţă. Dacă este posibil, conlocuim cu băştinaşii şi încercăm să o facem în armonie. Din nefericire, de ce mai multe ori nu sîntem bineveniţi. E regretabil că se întîmplă asta, dar nevoile umanităţii sînt prioritatea noastră. Şi aşa se face că Forţele Coloniale de Apărare se transformă într-o forţă invadatoare.

Fundalul se schimbă din nou, cu imaginea lui Beta Pyxis III.

– Într-un univers perfect n-am avea nevoie de FCA. Numai că nu trăim într-un univers perfect. Iar FCA au trei obiective. Primul este de a proteja coloniile umane existente împotriva atacurilor şi invaziilor. Al doilea este de a descoperi noi planete potrivite pentru colonizare şi de a le apăra de încercările de preluare, colonizare şi invaziile raselor competitoare. În fine, al treilea obiectiv este de a pregăti planetele pentru colonizarea umană. Ca soldaţi ai FCA vi se va cere să îndepliniţi toate cele trei obiective. Nu este muncă uşoară, nici simplă, şi nici pe departe curată. Dar trebuie făcută. Supravieţuirea umanităţii o cere. Iar noi v-o cerem vouă. Trei sferturi dintre voi veţi fi morţi în zece ani. În pofida îmbunătăţirilor aduse corpului uman, armelor sau tehnologiilor, această proporţie rămîne constantă. Dar moartea voastră la datorie va lăsa universul moştenire copiilor voştri, şi copiilor copiilor voştri, şi tuturor copiilor omenirii, un loc liber în care să crească şi să propăşească. Este un cost mare, dar merită. Unii vă întrebaţi ce veţi obţine, concret, de pe urma serviciului militar. Ceea ce veţi căpăta la terminarea stagiului va fi o viaţă nouă. Veţi intra în rîndurile coloniştilor şi o veţi lua de la capăt, pe o lume nouă. Forţele Coloniale de Apărare vă vor susţine şi vă vor furniza toate cele necesare. Nu vă putem promite succes în noua viaţă, asta depinde de voi. Dar veţi beneficia de un start bun şi de gratitudinea coloniştilor. Sau, puteţi să-mi urmaţi exemplul şi să vă înrolaţi din nou. Aţi fi surprinşi să aflaţi cît de mulţi o fac.

Beta Pyxis III a clipit scurt şi a dispărut, lăsîndu-l pe Higgee singur

în centrul atenţiei.

– Sper că mi-aţi ascultat sfatul şi v-aţi distrat în săptămîna care a trecut, a zis el. Acum e momentul să începeţi munca. Într-o oră veţi părăsi nava *Henry Hudson* şi veţi fi transportaţi la bazele de antrenament. Ordinele vă vor fi trimise prin BrainPal. Acum vă puteţi întoarce în cabine să vă împachetaţi lucrurile personale. Nu luaţi îmbrăcăminte, veţi primi la bază tot ceea ce aveţi nevoie. BrainPal vă vor informa unde să vă adunaţi pentru transport. Mult noroc, recruţi. Domnul să vă aibă în pază. Să serviţi umanitatea cu onoare şi cu mîndrie.

Şi apoi locotenent-colonelul Higgee ne-a salutat. N-am ştiut cum să reacţionez. Nici ceilalţi.

– Aţi primit ordinele, a mai spus Higgee. Sînteţi liberi.

Noi şapte am rămas pe loc.

– Ăştia nu prea îţi lasă timp de „la revedere”, a spus Jesse.

– Verificaţi-vă calculatoarele, a zis Harry, poate unii sîntem trimişi la aceeaşi bază.

Am verificat. Harry şi Susan raportau la Baza Alpha, Jesse la Beta, Maggie şi Thomas la Gamma, iar eu şi Alan eram la Delta.

– Iată cum se despart Bătrînii Băşinoşi, a spus Thomas.

– Hai lasă, nu te smiorcăi, ştiai că se va întîmpla, a zis Susan.

– Ba mă smiorcăi. Nu cunosc pe nimeni altcineva. Şi o să-mi fie dor pînă şi de tine, babo.

– Uităm ceva, a intervenit Harry. Nu vom fi în acelaşi loc, dar putem păstra legătura. Avem BrainPal. Nu trebuie decît să creăm căsuţe poştale pentru fiecare. Clubul Bătrînilor Băşinoşi.

– Asta merge aici, pe navă, a spus Jesse. Dar nu ştim dacă va funcţiona şi cînd vom fi pe cîmpul de luptă. E posibil să ne trimită în partea cealaltă a galaxiei.

– Navele pot comunica între ele, via Phoenix, a precizat Alan. Fiecare navă are drone de salt care preiau ordinele de pe Phoenix şi comunică permanent poziţia navei. Transportă şi poşta. Poate că va dura ceva vreme transmiterea mesajelor, dar tot ne vor găsi.

– Ar fi ca şi cum am trimite mesaje în sticlă, a spus Maggie. Mesaje cu putere mare de propulsie.

– Hai s-o facem, a zis Harry, hai să menţinem mica noastră familie. Hai să ne căutăm, indiferent unde ne-am găsi.

– Acuma te smiorcăi şi tu, a spus Susan.

– Ţie n-o să-ţi simt lipsa oricum, Susan, mergem în aceeaşi bază. De restul o să-mi fie dor.

– Să facem un pact, am intervenit eu. Să rămînem Bătrînii Băşinoşi, orice ar fi. Păzea, universule.

Mi-am întins mîna. Unul cîte unul Bătrînii Băşinoşi şi-au pus mîinile

peste a mea.

– Dumnezeule, acum o să încep eu să mă smiorcăi, a murmurat Susan, punîndu-şi palma deasupra celorlalte.

– Eu mă abţin de la chestia asta, a mormăit Alan.

Susan l-a pocnit uşor cu palma liberă.

Am rămas cu toţii cu mîinile unite mult timp.

P A R T E A   A   D O U A

ŞAPTE

Pe un podiş, departe, pe Beta Pyxis III, soarele local, Beta Pyxis, tocmai îşi începea călătoria de fiecare zi pe bolta cerească. Compoziţia atmosferei dădea cerului o culoare de albastru cobalt, cu o tentă uşoară de verde. Un pic mai verde decît pe Pămînt dar… totuşi albastru. Pe întinderea podişului, iarba vălurea uşor, în tonuri purpurii şi portocalii, sub briza dimineţii. Fiinţe asemenea păsărilor, cu două perechi de aripi, putea fi zărite jucîndu-se în înalturi, încercînd curenţii de aer şi plonjînd împotriva lor în volte haotice şi spectaculoase. Era prima noastră dimineaţă, într-o lume străină, prima pe care eu sau tovarăşii mei puneam piciorul. O dimineaţă superbă. Şi dacă nu ar fi fost namila aceea de sergent-major, plin de spume şi care să-mi mugească în urechi, ar fi fost perfect. Dar, vai, era acolo.

– Cristoase răstignit pe-un băţ de îngheţată! a izbucnit acesta după ce s-a holbat mohorît la cei şaizeci de recruţi din plutonul său.

Recruţi care stăteau în poziţii aproximative de drepţi pe pista din macadam a aeroportului bazei Delta.

– E clar că tocmai am pierdut bătălia pentru nenorocitul ăsta de univers… Mă uit la voi, oameni buni şi-mi sună în afurisitul ăsta de cap doar cuvintele „ne-am dus dracului”. Dacă voi sînteţi tot ceea ce poate da mai bun Pămîntul, înseamnă că a venit vremea să ne punem capră şi să ne luăm cîte un tentacul drept în cur.

Remarca lui a stîrnit cîteva chicoteli involuntare printre recruţi. Sergentul-major Antonio Ruiz părea paraşutat dintr-un studio de film. Era exact cum te-ai fi aşteptat să fie un sergent de instrucţie: mătăhălos, furios şi agresiv, într-un mod pitoresc, din prima clipă. Fără îndoială că în următoarele secunde urma să se înfigă într-unul dintre recruţii amuzaţi, să-i zbiere cîteva cuvinte tari apoi să-l pună pe nefericit să execute o sută de flotări. Doar asta era imaginea pe care o aveam în minte după ce ne uitaserăm timp de şaptezeci de ani la filme de război.

– Hahaha, a izbucnit în rîs sergentul-major Antonio Ruiz. Să nu vă treacă prin cap ideea că nu ştiu ce gîndiţi, rahaţi cu ochi. Ştiu că pe moment îmi apreciaţi interpretarea. Încîntător şi amuzant! Sînt exact ca toţi sergenţii de instrucţie pe care i-aţi văzut prin filme… Dar eu nu-s dintre cei amuzanţi!

Chicotele s-au oprit. Ultimele cuvinte nu făceau parte din scenariu.

– Nu pricepeţi!… Aveţi impresia că vorbesc astfel pentru că aşa se presupune că trebuie să fie un sergent de instrucţie. Aveţi impresia că după cîteva săptămîni de tăvăleală, faţada asta de mitocan arţăgos, dar corect, o să alunece de pe mutra mea şi o să încep să vă dau de înţeles că m-aţi impresionat. Iar la sfîrşitul instrucţiei vă imaginaţi că

am să dau dovada că mi-aţi cîştigat respectul meu ranchiunos. Aveţi impresia că vă voi mulţumi plin de afecţiune, la sfîrşit, cînd vă veţi duce să faceţi universul un loc mai sigur pentru oameni, încrezători că am scos din voi luptători mai buni, deopotrivă bărbaţi şi femei. Impresia voastră, doamnelor şi domnilor, este complet şi irevocabil de tot căcatul.

Sergentul-major Antonio Ruiz se plimba agale prin faţa noastră.

– Impresia voastră este de căcat pentru că, spre deosebire de voi, eu am fost prin univers. Am văzut cu ce ne confruntăm. Am văzut bărbaţi şi femei, oameni pe care îi cunoşteam, transformaţi în bucăţi de carne dar care mai erau în stare să urle. În prima mea misiune, mi-am văzut ofiţerul comandant transformat într-un afurisit de prînz pentru extratereştri. Am privit cum futuţii ăia l-au înhăţat, l-au ţintuit de pămînt apoi l-au hăcuit în felii, i-au scos maţele şi i le-au halit cu lăcomie apoi l-au tîrît sub pămînt înainte ca vreunul dintre noi să poată schiţa un gest cît de mic.

Un sughiţ de rîs, undeva în spatele meu. Sergentul-major Antonio Ruiz s-a oprit şi a ridicat capul.

– Aşa... unul dintre voi crede că glumesc. Întotdeauna se găseşte cîte un muist idiot din ăsta. De aceea ţin asta la îndemînă. Activează acum, spuse el şi deodată, în faţa fiecăruia dintre noi, a apărut un ecran video.

M-am simţit un pic dezorientat pînă cînd mi-am dat seama că Ruiz îmi activase de la distanţă sistemul BrainPal, trecîndu-l pe modul de redare video. Imaginile păreau luate printr-o cameră de cască. Am văzut cîţiva soldaţi ascunşi într-o vizuină, în pămînt, şi discutînd despre marşul pe care urmau să-l facă a doua zi. Apoi, unul dintre soldaţi s-a oprit şi a pus o mînă pe sol. A privit în sus, la ceilalţi, cu ochii plini de teamă şi a zbierat „vineee”. În secunda următoare, pămîntul s-a surpat sub picioarele lui.

Ce a urmat s-a petrecut atît de repede, încît nici răsucirea instinctivă a capului celui care filma nu a fost suficient de rapidă ca să rateze scena. Nu a fost plăcut deloc. Unul dintre recruţi începuse să vomite, ca o ironie, exact cum făcea în film posesorul camerei. Din fericire, filmul s-a oprit imediat după asta.

– Nu mai sînt atît de amuzant, nu-i aşa? Nu mai sînt sergentul ăla de instrucţie, băşcălios şi plin de poante, nu-i aşa? Nu mai sînteţi într-o parodie militară, aşa-i? Bun venit în căcatul ăsta de univers. Universul este un loc în care aţi cam belit-o, prieteni. Şi nu vă vorbesc aşa doar ca să dau sare şi piper unei rutine de instrucţie. Omul care a fost feliat şi tranşat era unul dintre cei mai buni luptători pe care am avut privilegiul să-l cunosc. Nici unul dintre voi nu se compară cu el. Aţi văzut ce a păţit. Gîndiţi-vă ce vi se va întîmpla vouă. Vă vorbesc astfel pentru că sincer cred, în adîncul meu, că dacă voi sînteţi cei mai

buni pe care omenirea îi poate oferi, sîntem, la modul magnific şi total, futuţi cu toţii. Acuma mă credeţi?

Unii dintre noi au reuşit să murmure un „Da, domnule” sau ceva pe acolo. Ceilalţi încă derulau în minte scena eviscerării, fără ajutorul lui BrainPal.

– Domnule?! Domnule?!… Sînt un afurisit de sergent-major, căcaţi cu ochi! Şi muncesc aici pentru a trăi! O sa-mi răspundeţi cu „Da, domnule sergent-major” sau cu „Nu, domnule sergent-major” după caz. Aţi înţeles?

– Da, domnule sergent-major! am răspuns cu toţii.

– Puteţi mai bine decît atît! Din nou!

– Da, domnule sergent-major, am zbierat.

Iar unii dintre noi aproape că erau pe punctul de a izbucni în lacrimi, judecînd după vocile lor.

– În următoarele douăsprezece săptămîni, sarcina mea este să încerc să vă instruiesc astfel încît să fiţi soldaţi. Şi, pe Dumnezeul meu, am s-o fac. Am de gînd s-o fac în ciuda faptului că pot spune de pe acum că nici unul dintre voi, labe triste ce sînteţi, nu meritaţi o asemenea provocare. Vreau ca fiecare dintre voi să ia bine aminte la ce vă spun. Nu sîntem într-o armată de modă veche, de pe Pămînt, acolo unde sergentul de instrucţie trebuie să-l facă pe dolofan atlet, să arunce cu muşchi pe slăbănog sau să-l educe pe imbecil. Fiecare aveţi o anume experienţă, iar corpurile voastre sînt în formă maximă. Poate vă gîndiţi că asta face munca mea mai uşoară. Nici… De… Cum… Fiecare dintre voi aveţi în spate şaptezeci şi cinci de ani de obiceiuri proaste sau credinţe personale în nuş’ce drepturi. De toate astea trebuie să vă scap în trei luni belite. Fiecare dintre voi îşi imaginează că noul corp este un fel de jucărie nou-nouţă. Mda, ştiu cam ce-aţi făcut în ultima săptămînă. V-aţi futut ca nişte maimuţe turbate. Ia ghiciţi voi acum… Joaca s-a terminat. În următoarele săptămîni, o să vă consideraţi norocoşi dacă o să apucaţi să vă masturbaţi la duşuri. Jucăriile astea noi-nouţe or să fie puse la treabă, drăgălaşele mele. Pentru că trebuie să scot soldaţi din voi. Şi asta va fi o muncă nonstop.

Ruiz începuse să se plimbe iarăşi prin faţa noastră.

– Vreau ca un lucru să fie clar. Nu-mi place şi nici n-o să-mi placă de vreunul dintre voi. De ce? Pentru că, în ciuda muncii depuse de mine şi de personalul meu aici, în mod inevitabil o să ne faceţi, în final, pe toţi, să arătăm nasol. Şi asta mă doare. Nu pot dormi noaptea ştiind că, indiferent cît mă voi strădui să vă învăţ ceea ce trebuie, inevitabil veţi da greş şi veţi înşela aşteptările celor care luptă alături de voi. Tot ceea ce pot să fac cît mai bine este să mă asigur că, odată plecaţi, să nu faceţi praf plutonul în care o să fiţi. Aşa… dacă vreunul dintre voi crapă, dar restul plutonului rămîne în picioare, am să

consider munca mea ca fiind un succes!

Ruiz făcu o scurtă pauză, cît să-şi umple plămînii cu aer.

– Acuma să nu vă imaginaţi că am eu vreun soi de ură gratuită pentru toţi. Vreau să vă asigur că nu este cazul. Fiecare dintre voi va da greş. Dar fiecare o va face în felul lui, unic şi personal. Aşa că fiecare mă va scoate din sărite pentru motive clare. Chiar şi acum aveţi anumite trăsături care mă irită. Mă credeţi?

– Da, domnule sergent-major!

– Da, pe dracu'! Unii dintre voi îşi închipuie că nu vor ajunge să fie obiectul urii mele, ci alţii vor cădea de fraieri...

Sergentul-major îşi îndreptase mîna spre răsărit.

– Folosiţi-vă ochişorii cei noi şi admiraţi turnul acela de transmisiuni... Ăla de pe orizont, care abia se zăreşte. Este la o distanţă de zece kilometri, doamnelor şi domnilor. Acuma am de gînd să vă descos pe fiecare şi să vă demonstrez că nu sînteţi în stare decît să mă enervaţi. În momentul în care am să descopăr la fiecare motivul pentru care îmi este nesuferit, respectivul va trebui să pornească în galop spre turn. Dacă nu sînteţi înapoi, cu toţii, într-o oră, mîine o luăm de la capăt. S-a înţeles?

– Da, domnule sergent-major!

Mi-am dat seama că unii dintre noi deja îşi făceau anumite calcule, în minte. Sergentul ne ceruse să alergăm în cîteva minute întreaga distanţă, dus-întors. Aveam o bănuială că mîine urma să avem parte de acelaşi meniu.

– Care dintre voi a făcut parte dintre forţele armate, pe Pămînt? Un pas înainte.

Şapte recruţi au ieşit din linie.

– Băga-mi-aş să-mi bag... Nimic nu urăsc mai tare pe lumea asta decît un recrut veteran. O să trebuiască să muncesc dublu cu voi, ca să vă scot din tigve tot căcatul pe care l-aţi învăţat acasă. Pentru că voi, labe triste, acasă v-aţi bătut unii cu alţii. Şi încă într-un mod jalnic. Da, dom'le. Bineînţeles că am urmărit întregul Război Subcontinental. Rahat! V-a luat şase ani ca să înfrîngeţi o armată de desculţi. Şi asta abia după ce aţi umblat la cutia cu maimuţe. Bombele atomice sînt pentru pizde. Pizde. Dacă FCA ar fi luptat aşa cum aţi făcut-o voi, ştiţi unde ar fi fost întreaga omenire acum? Vă spun eu... Pe un nenorocit de asteroid, rîcîind nişte alge amărîte de pe pereţii tunelurilor... Şi care dintre voi, găoazelor, a fost la infanteria marină?

Doi dintre cei şapte au făcut încă un pas înainte.

– Voi, labagiilor, sînteţi catastrofe. Voi, imbecililor, aţi omorît mai mulţi soldaţi FCA decît orice altă specie de extratereştri. Şi asta făcînd lucrurile în maniera infanteriei şi nu cum ar fi trebuit să fie făcute. Probabil că aveaţi şi tatuajele acelea, „Semper Fi”, pe vechile corpuri, nu-i aşa? Nu-i aşa?!

– Da, domnule sergent-major! au răspuns cei doi.

– Mare noroc aveţi că au rămas acolo. Pentru că dacă descopăr vreun astfel de tatuaj la cineva, jur că am să-l jupoi cu mîna mea. Să nu vă imaginaţi că n-am s-o fac. Pentru că aici, spre deosebire de fututa voastră de infanterie, eu sînt Dumnezeu! Aş putea să-mi fac o plăcintă din maţele voastre… Şi singura chestie care mi s-ar spune ar fi să chem un recrut cu o găleată şi un mop, ca să cureţe mizeria.

Ruiz se dădu un pas înapoi ca să ne cuprindă pe toţi cu vederea.

– Asta este armata adevărată, doamnelor şi domnilor. Nu sînteţi la marină sau la aviaţie sau la infanterie. Sînteţi FCA. Şi dacă vreunul dintre voi va uita asta, am să fiu prin preajmă ca să-i aduc aminte. Fuga marş!

Cei şapte au zbughit-o spre turn.

– Mda… Ia să vedem… Care eşti homosexual?

Patru recruţi au făcut pasul înainte. Printre ei şi Alan, care stătuse lîngă mine pînă atunci.

– Unii dintre cei mai buni soldaţi din întreaga istorie au fost homosexuali, a comentat Ruiz. Alexandru cel Mare, Richard Inimă de Leu… Spartanii chiar aveau o falangă alcătuită în întregime din homosexuali. Mergeau pe ideea că fiecare dintre ei ar fi luptat mai bine, ca să-şi protejeze amantul, decît ar fi făcut-o pentru un camarad oarecare. Unii dintre cei mai buni soldaţi pe care i-am cunoscut personal, erau la fel de bizari ca o bancnotă de trei dolari. Ai dracului de buni… Dar vă anunţ că v-aţi ales prost momentul să vă spovediţi. Am luptat de trei ori, în momente foarte împuţite, alături de cîte un homosexual. Şi, de fiecare dată, bulangiul respectiv alegea taman momentele alea ca să-mi spună că mă iubeşte. Lucru total inadecvat. Hoarde de extratereştri mă aveau în vedere să-mi sugă creierii, iar colegul găsea de cuviinţă ca, în acele clipe, să vorbim despre sentimente. Ca şi cum nu aş fi fost deloc ocupat… Ca recomandare… Dacă se încinge tărîţa în voi, rezolvaţi-vă înainte de misiuni. Nu în momentul în care nişte creaturi tocmai încearcă să vă belească. Fuga marş!

Au ţîşnit ca din puşcă.

– Acuma… cine se crede minoritar?

Zece recruţi au ieşit din linie.

– Minoritari pe dracu'! Băi găoazelor, v-aţi uitat de jur-împrejur? Aici toată lumea e verde. Nu există minorităţi. Vreţi să faceţi parte dintr-o fututǎ de minoritate? Foarte bine. Sînt douăzeci de miliarde de oameni risipiţi prin univers. Pe de altă parte, sînt patru mii de miliarde de membri ai altor specii raţionale. Şi fiecare dintre aceştia nu vrea altceva decît să vă gătească la micul dejun. Ca să vorbim numai despre cei pe care-i cunoaştem. Primul dintre voi, pui de lele, care aveţi de gînd să vă constituiţi în vreo minoritate, va încasa un mare

şut în curu-i oropsit. Un mare şut de la piciorul meu latino. Valea!

Au luat-o imediat la goană.

Şi tot aşa... Ruiz a găsit nod în papură creştinilor, evreilor, musulmanilor dar şi ateilor, funcţionarilor guvernamentali, medicilor, avocaţilor, profesorilor, ocnaşilor, iubitorilor de animale, deţinătorilor de arme, cunoscătorilor de arte marţiale, iubitorilor de lupte libere şi, în mod ciudat, celor care au practicat dansul sincron. O dată pentru că-l enervau pur şi simplu. Şi, în plus, îl enervau pentru că, iată, se găsise cineva care să intre în categoria aceea. Grupuri sau perechi sau singuri, recruţii se lăsau beliţi de către sergent şi porneau la trap spre turn. În cele din urmă, am intrat în colimator.

– Să fiu al naibii! A mai rămas un singur cap de pulă...

– Da, domnule sergent-major! am zbierat din toţi rărunchii.

– Îmi este greu să cred că nu te-ai potrivit pînă acum în nici o categorie din alea care mă scot din minţi... Am bănuiala că vrei să te sustragi de la o minunată alergare matinală.

– Nu, domnule sergent-major! am răcnit cît am putut de tare.

– Pur şi simplu nu accept să nu existe vreun motiv pentru care să nu-mi fii antipatic... De unde eşti?

– Ohio, domnule sergent-major!

Ruiz îşi boţi faţa. Nimic de care să se agaţe. Ohio era, categoric, cel mai inofensiv loc de pe Pămînt şi asta părea să fie în folosul meu.

– Şi cum ţi-ai cîştigat pîinea, recrut?

– Am fost propriul meu patron, domnule sergent-major!

– Adică ai fost ce?

– Am fost scriitor, domnule sergent-major!

Un rînjet sumbru s-a întins pe mutra sergentului. Cu siguranţă că ăia de lucraseră cu cuvintele erau din specia celor care îl scoteau din sărite.

– Spune-mi că scriai poveşti, recrut. Am mare pică pe romancieri.

– Nu, domnule sergent-major!

– Cristoase mare... dar ce scriai?

– Texte pentru reclame, domnule sergent-major!

– Reclame? Şi ce mizerii ai promovat, recrut?

– Cea mai celebră reclamă a mea a fost pentru Willie Wheelie, domnule sergent-major!

Willie Wheelie fusese mascota pentru Anvelope Nirvana, cei care făceau anvelope pentru vehiculele de top. Eu creasem ideea de bază precum şi sloganul. Mai departe se ocupaseră graficienii firmei. Campania Willie Wheelie, printr-o coincidenţă fericită, demarase exact în momentul în care lumea reîncepea să arate un interes aparte pentru motociclete. Moda aceea durase cîţiva ani buni iar Willie adusese o grămadă de bani pentru Nirvana. Mascota, jucăriile de pluş Willie, tricourile inscripţionate cu Willie şi aşa mai departe. Ba chiar se

încercase realizarea unui spectacol pentru copii, cu mascota Willie ca personaj principal, dar, în cele din urmă, nu se finalizase nimic. Pe de altă parte, succesul lui Willie se răsfrînsese şi asupra mea şi mi-a adus mulţime de clienţi. Willie îmi purtase noroc. Pînă în faţa sergentului Ruiz, se părea.

Brusc, acesta se proţăpi în faţa mea şi urlă:

– Tu eşti creierul din spatele mascotei Willie Wheelie?

– Da, domnule sergent-major!

Simţeam o plăcere perversă să zbier la un milimetru de faţa sergentului. Acesta m-a studiat preţ de cîteva secunde, disecîndu-mă cu privirea şi făcîndu-mă să tremur. Apoi a mîrîit, s-a dat îndărăt şi a început să-şi descheie cămaşa. Eram deja îngrijorat, dar imediat ce s-a dezbrăcat am fost speriat de-a dreptul. Mi-a arătat umărul drept.

– Recrut! Spune-mi ce vezi pe umărul meu?

M-am holbat la el şi am gîndit: aşa ceva nu se poate.

– Văd un tatuaj cu Willie Wheelie, domnule sergent-major!

– Chiar aşa! O să-ţi spun o poveste, recrut... Pe Pămînt am fost căsătorit cu o nenorocită de scorpie. Cea mai veninoasă viperă. Dar în aşa hal mă avea în puterea ei încît, deşi căsătoria cu ea durea precum doare moartea prin tăiere cu o coală de hîrtie, am vrut să-mi iau zilele în momentul în care a băgat divorţ. Eram într-o staţie, meditînd dacă să mă azvîrl în faţa primului autobuz care ar fi apărut, cînd am zărit pe partea cealaltă a drumului o reclamă cu Willie Wheelie. Ştii ce zicea reclama aia?

– „Uneori trebuie să-ţi vezi de drum”, domnule sergent-major!

Sloganul acela îmi luase cinşpe secunde să-l scriu. Ce mică-i lumea!

– Exact. Citind reclama aia am avut O Revelaţie. Am ştiut atunci că trebuie să-mi văd de drum. Am divorţat de lifta aia de nevastă-mea, am cîntat o odă a bucuriei, mi-am vîrît toate catrafusele într-o pereche de coburi şi am şters-o. Din acea binecuvîntată zi, Willie Wheelie a fost blazonul meu. Simbolul meu pentru libertatea personală sau de exprimare. Willie mi-a salvat viaţa, recrut, şi pentru asta îi voi fi veşnic recunoscător.

– Cu plăcere, domnule sergent-major! am răcnit.

– Recrut, sînt onorat că am avut şansa ca să te cunosc. În plus, eşti primul recrut din cariera mea care nu m-a scos imediat din sărite. Nu pot să-ţi spun cît de mult mă enervează acest lucru. Oricum, mă încălzeşte ideea că în viitorul imediat, poate în orele următoare, vei face ceva nasol şi care să-mi urce tot sîngele în cap. Şi ca să mă asigur că aşa vei face, te numesc comandant de pluton. Este o sarcină ingrată, care nu are nici o parte bună. Pentru că va trebui să-i călăreşti pe fututii ăia de recruţi de două ori mai mult decît am s-o fac eu. Pentru că la fiecare boacănă pe care o va face cineva, vei fi şi tu

vinovat. Te vor urî, te vor dispreţui, te vor mînca pe la spate, iar eu voi fi mereu în preajmă să-ţi ofer o porţie de rahat în plus ori de cîte ori ei vor reuşi să-ţi facă viaţa amară. Ce părere ai, recrut? Vorbeşte liber!

– Se pare că am belit-o, domnule sergent-major!

– Chiar aşa este, recrut. Dar ai belit-o din momentul în care ai aterizat în plutonul meu. Acuma, fuga marş. Nu putem să lăsăm plutonul fără comandantul său.

– Nu ştiu dacă să te felicit sau să îmi fie frică de tine, mi-a spus Alan în vreme ce ne îndreptam spre sala de mese, pentru micul dejun.

– Şi una şi alta. Deşi ar fi mai rezonabil să fii speriat. Eu unul sînt… Aha, iată-i.

I-am arătat un grup de cinci recruţi: trei bărbaţi şi două femei, adunaţi în faţa sălii de mese.

Ceva mai devreme, pe cînd alergam spre turnul de transmisiuni aproape mă izbisem de un copac din pricina lui BrainPal, care îmi acoperise cîmpul vizual cu un mesaj. Am reuşit cu greu să evit coliziunea şi i-am comandat lui Găoază să comute mesajul pe modul vocal.

„Numirea lui John Perry în funcţia de comandant al plutonului de instrucţie 63 a fost procesată. Felicitări pentru avansare. De acum ai acces la toate fişierele şi informaţiile furnizate de sistemul BrainPal despre recruţii plutonului de instrucţie 63. Atenţie! Aceste informaţii pot fi folosite doar în scop de serviciu. Accesarea fişierelor şi informaţiilor în alte scopuri decît cel militar pot conduce la retragerea funcţiei de comandant de pluton precum şi la deferirea către curtea marţială din cadrul bazei.”

– Straşnic, am exclamat sărind peste un şanţ.

„Va trebui să prezinţi sergentului major Ruiz propunerile tale pentru comandanţii de grupă, imediat după micul dejun. Doreşti să accesezi fişierele şi datele legate de pluton?”

Am dorit. Asta am şi făcut. Găoază mi-a livrat, în mare viteză, toate informaţiile şi detaliile legate de fiecare recrut în parte. Şi asta în vreme ce alergam. Pînă am ajuns la turn, restrînsesem lista la douăzeci de potenţial candidaţi. Iar pînă am ajuns înapoi la bază, deja împărţisem plutonul în cinci grupe, fiecare grupă cu un comandant desemnat. Plus încă o grupă al cărei comandant ar fi trebuit să fiu tot eu. Noua schemă am trimis-o, apoi, celor cinci numiţi de mine la comanda grupelor precum şi convocarea lor în sala de mese. BrainPal promitea să fie o unealtă de nădejde.

Am reuşit să ajung la bază în cincizeci şi cinci de minute fără să ajung vreun alt recrut din urmă. Găoază mi-a raportat, de altfel, că, din tot plutonul, cel mai lent fusese, culmea, unul dintre foştii puşcaşi

marini. Acesta reuşise să scoată un timp de cincizeci şi opt de minute. Se părea că nu mai era necesar să alergăm şi mîine către turnul de comunicaţii. Cel puţin nu pentru că am fi fost lenţi. Eram convins că sergentul Ruiz ar fi putut găsi vreun alt motiv, oricînd. Tot ce puteam spera şi încerca era să nu fiu eu acel motiv.

Cei cinci ne-au zărit, pe mine şi pe Alan, şi s-au apropiat de noi. Trei dintre ei m-au salutat imediat, urmaţi cumva dintr-un reflex de turmă şi de ceilalţi doi. Le-am răspuns la salut şi am zîmbit.

– Nu vă îngrijoraţi, le-am spus celor doi care mă salutaseră ezitînd. Şi pentru mine este o chestie nouă. Haideţi să ne aşezăm la masă şi să discutăm unele lucruri.

– Vrei să plec? m-a întrebat Alan, în vreme ce stăteam la coadă. Probabil că o să ai destule de vorbit cu ei.

– Nu pleca, vreau să rămîi. Am nevoie de părerea ta cu privire cei cinci. În plus, am veşti noi pentru tine. Eşti locţiitorul meu în propria-mi grupă. Şi, avînd în vedere că am un pluton de îngrijit… Tu vei fi liderul grupei mele. Sper că nu ai nimic împotrivă.

– Mă descurc eu, a zîmbit Alan. Mulţumesc pentru că m-ai luat la tine în grupă.

– Ce farmec ar mai avea şefia dacă nu m-aş putea răsfăţa cu favoritisme inutile? În plus, atunci cînd am să pic, o să fii pe aproape ca să-mi netezeşti căderea.

– Am înţeles… Voi fi airbag-ul carierei tale militare.

Sala de mese era plină ochi, dar am reuşit cumva să ne aşezăm toţi şapte la o masă.

– Prezentările mai întîi, le-am spus. Să ne cunoaştem unii pe alţii. Numele meu este John Perry şi, pentru moment, sînt comandantul plutonului.

Apoi l-am arătat pe Alan.

– El este Alan Rosenthal. Locţiitorul meu de grupă. Au început să se prezinte, pe rînd.

– Angela Merchant. Din Trenton, New Jersey.

– Terry Duncan, Missoula, Montana.

– Mark Jackson, St. Louis.

– Sarah O’Connell, Boston.

– Martin Garabedian, Sunny Fresno, California.

– Ei bine… Nici nu sîntem din toate zările, le-am spus iar cîţiva au chicotit.

Ceea ce era de bine.

– O să fiu scurt. Altminteri o să se vadă că de fapt habar n-am ce naiba trebuie să fac. Voi cinci aţi fost selecţionaţi deoarece am găsit în datele voastre lucruri care mă fac să cred că aveţi abilităţi de conducători. Angela a fost director executiv. Terry a avut grijă de o fermă de vite. Mark a fost colonel în armată şi, cu tot respectul pentru

sergentul Ruiz, cred că asta constituie un avantaj.

– Mă bucur să aud asta, mi-a răspuns Mark.

– Martin a fost consilier local în Fresno. Iar Sarah a predat la grădiniţă mai bine de treizeci de ani, ceea ce o face, în mod automat, cea mai calificată dintre noi toţi.

Alte rîsete. Frate, eram pe val…

– Voi fi cît se poate de sincer… Nu am de gînd să fiu zbir cu voi. Ruiz a ocupat postul ăsta, eu aş fi doar o jalnică imitaţie. Nu este genul meu. Nu ştiu nici ce gen de comandă va fi aplicat. Tot ce vreau este să faceţi tot ceea ce trebuie făcut, astfel încît să fiţi în fruntea recruţilor şi să trecem cu toţii cu bine de cele trei luni de instrucţie. Nu vreau neapărat să fiu comandant de pluton. Ceea ce vreau este să mă asigur că fiecare recrut va căpăta toate abilităţile necesare pentru a supravieţui… *acolo.* Filmuleţul prezentat mai devreme de Ruiz m-a cam pus pe gînduri. Sper că şi pe voi la fel.

– Dumnezeule, şi încă bine de tot, a răspuns Terry. L-au ciopîrţit pe nenorocitul acela ca pe o vită.

– Aş fi vrut să ne arate asta înainte să semnăm… Poate că aş fi preferat să îmbătrînesc, a continuat imediat Angela.

– E război, lucruri din astea se întîmplă, a consolat-o Mark.

– Haidem să facem ceea ce trebuie făcut astfel încît oamenii noştri să se poată descurca… Bun… Am împărţit plutonul în şase grupe. Eu sînt comandantul grupei A. Angela, tu ai grupa B. Terry, tu comanzi grupa C. Mark, eşti cu grupa D, Sarah are grupa E, iar Martin grupa F. Am acordat fiecăruia dintre voi dreptul de a vedea informaţiile despre oricare om din grupă, cu ajutorul lui BrainPal. Alegeţi-vă fiecare locţiitorii şi trimiteţi-mi datele pînă în prînz. Păstraţi disciplina între voi şi instrucţia va decurge mai uşor. Din punctul meu de vederea, singurul motiv pentru care v-am ales, oameni buni, este ca eu să nu am nimic de făcut.

– Decît să comanzi grupa ta, a observat Martin.

– Aici intervin eu, i-a explicat Alan.

– O să ne întîlnim în fiecare zi, la prînz. Celelalte mese o să le luăm fiecare cu grupa sa. Dacă aveţi ceva despre care trebuie să ştiu, mă contactaţi imediat. Dar aştept de la voi să vă rezolvaţi problemele singuri. Atît cît se poate. Aşa cum am spus, nu am de gînd să fiu un zbir. Dar, şi la bine şi la rău, sînt comandantul acestui pluton şi ceea ce spun eu, aia se face. Dacă simt că lucrurile nu merg cum trebuie, am să vă înştiinţez pe voi, mai întîi. Şi dacă nimic nu se schimbă am să vă înlocuiesc, acolo unde este cazul. Nu este nimic personal, nu am nimic cu voi. Dar vreau să fim cît se poate de bine pregătiţi astfel încît să ne putem descurca *acolo.* Vi se pare corect?

Au dat din cap, cu toţii.

– Excelent! le-am răspuns şi am ridicat paharul. Să toastăm pentru

Plutonul 63. Să rămînem cu toţii împreună.

Au ridicat paharele şi au ciocnit. Apoi am început să mîncăm şi să sporovăim. Lucrurile se aşezau bine, m-am gîndit.

Nu mi-a luat mult pînă mi-am schimbat părerea.

OPT

Ziua pe Beta Pyxis era de douăzeci şi două de ore, treizeci de minute şi douăzeci şi patru de secunde. Aveam doar două ore de somn la dispoziţie.

Am descoperit acest detaliu plin de farmec încă din prima noapte, cînd Găoază mi-a făcut creierii praf cu un semnal sfredelitor. Atît de brutal încît am căzut din pat. Evident, patul meu era cel de sus. M-am asigurat că nu mi-am rupt nasul şi am început să citesc mesajul care îmi flutura în faţa ochilor.

Comandant John Perry, te informez că mai sînt – şi am văzut un ceas care arăta un minut şi patruzeci şi opt de secunde – **pînă cînd sergentul-major Ruiz însoţit de asistenţii săi va intra în dormitoare. Se aşteaptă de la tine ca plutonul să fie treaz şi pregătit. Oricare recrut care nu va fi gata va suporta o corecţie disciplinară şi va fi notat ca un minus pentru tine.**

Am trimis imediat mesajul către comandanţii de grupe prin reţeaua de comunicaţii pe care o creasem cu o zi în urmă. Am trimis şi un mesaj de alarmă către întregul pluton şi am aprins luminile. Au urmat cîteva momente destul de comice, cînd toţi recruţii au sărit ca arşi, treziţi de sunetele alarmei pe care doar ei le puteau auzi. Cei mai mulţi păreau dezorientaţi. Împreună cu şefii de grupe, i-am dat jos din pat pe cei care încă mai trăgeau de ei. În mai puţin de un minut, întregul pluton era în picioare şi pregătit. Am avut chiar cîteva secunde la dispoziţie ca să mă asigur că fiecare stătea în poziţie de drepţi lîngă patul său şi să-i conving pe cîţiva dintre ei că nu era tocmai momentul potrivit să se ceară la baie. Ci să stea dracului încremeniţi lîngă paturi, ca să nu-l stîrnească pe Ruiz.

Nu că ar fi avut vreo importanţă.

– Ai' să-mi bag… Perry!

– Da, domnule sergent-major!

– Ce naiba aţi făcut în cele două minute de avertisment? V-aţi luat-o la labă? Plutonul este nepregătit! Oamenii nu sînt echipaţi pentru instrucţia pe care o au programată. Ce scuze ai?

– Domnule sergent-major, mesajul spunea ca plutonul să fie pregătit atunci cînd veţi ajunge în dormitor. Nu spunea nimic despre echipare.

– Dumnezeule, Perry! Nu crezi că echiparea face parte din a fi pregătit?

– Nu-mi permit să cred, domnule sergent-major!

– Nu-ţi permiţi să crezi? Te dai ciumec, Perry?

– Nu, domnule sergent-major!

– Atunci să-ţi permiţi să scoţi plutonul afară, pe platoul de adunare, Perry. Ai patru’ş’cinci de secunde… Executarea!

– Grupa A! am zbierat şi am luat-o la goană, rugîndu-mă la Dumnezeu ca oamenii să mă urmeze.

Pe cînd ieşeam pe uşă, am auzit-o pe Angela răcnind la grupa B ordinul să o urmeze. O alesesem bine. Am ajuns pe platou, iar grupa mea s-a aliniat în spate. Imediat, Angela şi oamenii ei s-ai aliniat la dreapta mea. Apoi au urmat Terry şi ceilalţi. Ultimul om din grupa F a intrat în formaţie în secunda patruzeci şi patru. Era chiar uimitor. Pe întreg platoul, la fel ca noi, alte plutoane se căzneau să se alinieze. Şi, la fel ca noi, nici un pluton nu era echipat pentru instrucţie. M-am simţit uşurat.

– Perry! Cît este ora?

Am accesat BrainPal.

– Zero unu zero zero, timp local, domnule sergent-major!

– Uluitor, Perry… ştii să spui ora. Cînd s-a dat stingerea?

– La douăzeci şi unu zero zero, domnule sergent-major!

– Iarăşi corect! Unii dintre voi se pot întreba de ce v-am scos afară doar după două ore de somn. Sîntem cumva cruzi? Sadici? Încercăm să vă facem praf? Răspunsul la aceste întrebări este: da, aşa sîntem. Dar nu acestea sînt motivele pentru care v-am trezit. Motivul este acela că nu aveţi nevoie de mai mult de două ore de somn. Mulţumită noilor corpuri, e destul dacă dormiţi doar două ore. În ultimele zile aţi dormit opt ore pentru că aşa eraţi obişnuiţi. De acuma, gata, doamnelor şi domnilor. Somnul vostru îmi risipeşte timpul meu. Două ore sînt destul, prin urmare două ore aveţi voie… Bun… Cine poate să-mi spună de ce v-am alergat ieri douăzeci de kilometri într-o oră?

Unul dintre recruţi a ridicat mîna.

– Te ascult, Thompson.

Fie memorase numele fiecărui recrut din pluton, fie BrainPal îi „sufla” informaţiile necesare. Sincer, nu aş fi pariat pe vreuna din variante.

– Ne-aţi alergat pentru că ne urîţi pe fiecare din motive individual fundamentate, domnule sergent-major!

– Excelent răspuns, Thompson. Chiar dacă parţial corect. V-am alergat douăzeci de kilometri într-o oră pentru că puteţi. Cel mai lent dintre voi a ajuns cu două minute înainte de oprirea cronometrului. Asta înseamnă că fără pic de antrenament, aproape fără vreun efort real, oricare dintre voi, afurisiţilor, puteţi face faţă celor care au cîştigat medalii de aur la Olimpiade… pe Pămînt. Şi ştiţi de ce? Are cineva habar?… Pentru că nici unul dintre voi nu mai este uman. Sînteţi mai buni. Doar că nu ştiţi asta… încă. Timp de o săptămînă v-aţi frecat de pereţii navei ca nişte jucărele cu cheiţe şi arcuri. Şi,

probabil, habar nu aveţi încă din ce sînteţi alcătuiţi. E timpul să schimbam atitudinea asta, doamnelor şi domnilor. Prima săptămînă de instrucţie are ca scop să vă facă să credeţi miracolele noilor voastre trupuri. Şi veţi crede... Pentru că nu aveţi altă opţiune.

Am alergat apoi douăzeci şi cinci de kilometri în chiloţi.

Un marş de douăzeci şi cinci de kilometri. În sprinturi de şapte secunde acopeream sute de metri. Salturi verticale de doi metri. Salturi peste falii de zece metri. Ridicări de greutăţi de două sute de kilograme. Sute de tracţiuni la bară şi flotări. Aşa cum spusese şi Ruiz, dificil nu era să le facem. Ci să credem că le putem face. Recruţii cădeau sau eşuau doar din pricina lipsei de îndrăzneală. Ruiz şi asistenţii lui abia aşteptau să sară în beregata vreunui recrut care o zbîrceşte şi să-l frece cum se cuvine. Iar apoi să mă frece pe mine pentru că eu nu i-am frecat pe ei.

Fiecare recrut – fiecare – a avut cel puţin un moment de slăbiciune şi de îndoială. Mie mi s-a întîmplat în a patra zi. Întreg plutonul 63 era aliniat în jurul unui bazin de înot. Toată lumea avea cîte un sac plin cu douăzeci şi cinci de kilograme de nisip. Ruiz se învîrtea printre noi şi ne explica:

– Care este cel mai slab punct al organismului uman? Nu este inima sau creierul, cum aţi fi tentaţi să credeţi. Nicidecum... Este sîngele. Pentru că sîngele se află răspîndit peste tot în organismul vostru. Sîngele transportă oxigen. Dar poate duce prin corp şi boli. Cînd sînteţi răniţi, sîngele se coagulează, dar uneori nu suficient de repede ca să nu intraţi în şoc hemoragic. Cînd cineva îşi pierde sîngele, moare de fapt din pricina lipsei de oxigen. Pentru că sîngele i-a curs pe jos, prin ţărînă, unde nu-i mai foloseşte la nimic. Dar FCA, în înţelepciunea lor divină, a spus la revedere sîngelui uman. L-a înlocuit cu SmartBlood. Acesta este compus din miliarde de mecanisme nano care fac aceeaşi treabă ca şi sîngele obişnuit, dar mult mai bine. Nu este organic, deci nu este vulnerabil la ameninţări biologice. Se coagulează în milisecunde. Poţi pierde un nenorocit de picior fără sîngerare. Dar cel mai important lucru de ştiut este faptul că fiecare „celulă” de SmartBlood are o capacitate de transport a oxigenului de patru ori mai mare decît o hematie obişnuită.

Ruiz s-a oprit.

– Asta are o însemnătate aparte pentru voi. Veţi sări în bazin cu sacii de nisip în mîini. O să vă scufundaţi pe fundul bazinului. Şi veţi sta acolo cel puţin şase minute. În şase minute orice om normal moare. Dar fiecare dintre voi poate sta fără să respire mai mult de şase minute. Şi fără să piardă un singur neuron. Şi ca să vă motivez să staţi cît mai mult... Primul care iese la suprafaţă spală closetele timp de o săptămînă. Iar dacă cineva iese înainte de cele şase

minute… Fiecare dintre voi va avea o relaţie cît se poate de personală şi apropiată cu o căcăstoare de prin baza asta. Clar? Executarea!

Ne-am scufundat. Trei metri adîncime. Imediat mi s-a făcut teamă. În copilărie, am căzut odată într-o piscină acoperită cu o folie care s-a sfîşiat imediat şi m-am scufundat. Au fost cîteva momente lungi de dezorientare şi de groază, încercînd să ajung la suprafaţă. Nu am stat sub apă mult, nu fusesem în pericol să mă înec. Dar a fost suficient ca să capăt o aversiune permanentă faţă de scufundări sub apă.

După treizeci de secunde deja simţeam nevoia să trag o gură de aer, la suprafaţă. Nu mă simţeam în stare să stau nici un minut, nicidecum şase. Am simţit un ghiont. M-am întors un pic cam precipitat şi l-am văzut pe Alan, care se scufundase alături de mine. Prin jocul de umbre al apei l-am văzut că îşi duce mîna la cap, iar apoi o îndreaptă către mine. În acel moment, Găoază a prins viaţă şi m-a anunţat că Alan îmi cere o legătură. Am acceptat şi imediat s-a auzit o imitaţie a vocii lui Alan. Plată şi fără inflexiuni.

Necazuri? – m-a întrebat.

Fobie – am răspuns.

Nu intra în panică. Nu te mai gîndi că eşti sub apă.

Nu prea merge, băga-mi-aş.

Atunci prefă-te – mi-a recomandat Alan – *verifică-i pe toţi din grupa ta, vezi dacă mai are cineva probleme şi dă-i o mînă de ajutor.*

Calmul straniu al simulacrului de voce m-a ajutat. Am deschis un canal de comunicare către comandanţii de grupe şi le-am dat ordin să se ocupe fiecare de oamenii lui. În fiecare grupă aveam cîte un recrut sau doi aproape cuprinşi de panică şi cărora trebuia să le vorbeşti. Alături de mine, Alan inspecta oamenii din grupa noastră.

Trei minute, apoi patru. În grupa lui Martin, unul dintre recruţi începuse să dea din picioare într-o încercare de a se ridica la suprafaţă. Martin şi-a lepădat propriul sac şi a înotat pînă la acesta, apucîndu-l de umeri şi împingîndu-l în jos. L-am auzit pe Martin prin BrainPal spunîndu-i recrutului: *uită-te în ochii mei.* Se pare că a fost cu folos, omul s-a liniştit imediat.

Cinci minute şi era evident că, în ciuda cantităţii sporite de oxigen purtate de sînge, lumea începea să se simtă incomod. Îi vedeam pe unii lăsîndu-se cînd pe un picior, cînd pe celălalt, sau dînd din mîini ca şi cum ar fi înotat. Unul dintre recruţi îşi lovea capul de sacul cu nisip. Jumătate din mine rîdea, jumătate din mine simţea nevoia să facă la fel.

Cinci minute şi patruzeci şi trei de secunde. Unul din grupa lui Mark şi-a aruncat sacul şi a pornit să urce spre suprafaţă. Mark s-a ridicat imediat după el şi l-a apucat de glezne. M-am gîndit că locţiitorul acestuia ar fi putut să-i dea o mînă de ajutor cînd BrainPal m-a informat că tocmai locţiitorul lui era cel care ţîşnise spre suprafaţă.

Şase minute. Patruzeci de recruţi şi-au aruncat sacii de nisip şi au prins să urce. Mark l-a eliberat pe locţiitorul său şi a pornit spre suprafaţă, chiar sub acesta, atent să nu fie el primul care iese afară.

Tocmai mă pregăteam să arunc sacul şi să mă îndrept spre suprafaţă, cînd am auzit vocea lui Alan.

Eşti şeful plutonului, ar trebui să stai pe loc.

Să-mi sugi...

Regret, nu eşti genul meu.

Am rezistat şapte minute şi treizeci de secunde. M-am ridicat spre suprafaţă cu sentimentul că plămînii îmi vor exploda din clipă în clipă. Dar am trecut de momentul meu de slăbiciune. Pentru că am crezut. Eram ceva mai mult decît o fiinţă umană.

În săptămîna a doua ni s-au dat armele.

– Aceasta este carabina de infanterie MF-35 în varianta standard.

Eram strînşi în careu, pe platoul de adunare. Ruiz ţinea carabina ridicată, astfel încît fiecare dintre recruţi să o poată vedea. În dreptul fiecăruia dintre noi zăceau direct pe pămînt celelalte carabine, încă ambalate în foliile protectoare.

– MF vine de la Multi Funcţională. După necesităţi, arma poate crea şi lansa şase tipuri diferite de proiectile sau raze. Asta înseamnă gloanţe de carabină şi alice, fiecare explozive sau nu şi care pot fi lansate la foc automat sau semiautomat. Grenade cu rază mică de acţiune. Rachete teleghidate cu rază mică de acţiune. Are aruncător de flăcări de înaltă presiune precum şi lansator de pulsuri de microunde. Toate acestea sînt posibile datorită muniţiei de înaltă densitate, alcătuită din nanoroboţi...

Sergentul luase în mînă un calup mat cu aspect metalic, calup care regăsea lîngă fiecare carabină.

– ... şi care se încarcă automat, înainte de tragere. Această muniţie, împreună cu arma, creează un sistem de maximă flexibilitate dar care poate fi folosit cu un instructaj minim. Lucru pe care, fără îndoială, nişte îngrămădiţi ca voi nu-l vor aprecia la adevărata valoare... Aceia dintre voi care au experienţă militară îşi pot aminti ce preţ se punea pe demontarea şi asamblarea armei în timpi cît mai mici. Nu veţi face niciodată aşa ceva cu MF-35. Această carabină este o maşinărie extrem de complexă, iar voi nu aveţi calificarea să vă regulaţi cu ea cum vi se scoală. Are un sistem încorporat de autodiagnoză şi depanare. Se poate interfaţa cu BrainPal pentru a vă semnala eventuale probleme atunci cînd va fi cazul. Adică niciodată, pentru că în treizeci de ani de serviciu nici un MF-35 nu s-a defectat. Şi asta datorită faptului că noi putem construi arme adevărate, spre deosebire de amărîţii de pe Pămînt! Sarcina voastră este nu să vă bateţi capul cum lucrează arma, ci să trageţi cu ea. Aveţi încredere în

arma voastră, este de departe mult mai isteaţă decît voi. Ţineţi minte acest lucru şi, probabil, veţi supravieţui… O să vă activaţi arma dînd jos de pe ea folia protectoare şi accesînd-o cu BrainPal. Odată îndeplinită această procedură, arma va fi în întregime a voastră. Cîtă vreme vă veţi afla în această bază, doar posesorul armei poate trage cu arma respectivă, în măsura în care i se permite acest lucru de către comandantul de pluton sau de grupă, care la rîndul lor vor primi permisiunea de utilizare de la unul dintre instructori. În situaţiile reale de luptă, oricare soldat FCA dotat cu BrainPal vă poate folosi arma, dacă evenimentele impun asta. Aşadar, atîta vreme cît nu vă puneţi rău cu camarazii, nimeni nu va putea întoarce propria carabină împotriva voastră… Din acest moment, MF-35 vă va însoţi pretutindeni. Dacă vă duceţi la budă, arma merge cu voi. O să facă duş cu voi. Nu vă faceţi griji că intră apă în ea, ştie să scuipe afară orice substanţă străină. O să stea lîngă voi în timp ce mîncaţi. Şi dacă, prin miracol, o să aveţi vreme să vă regulaţi, MF-35 va avea parte de un spectacol pe cinste… O să învăţaţi cum să folosiţi această bijuterie. De ea depinde viaţa voastră. Puşcaşii marini sînt nişte prostănaci notorii dar au un lucru de apreciat. Crezul Carabinei care zice cam aşa… „Aceasta este carabina mea. Sînt multe asemenea ei, dar aceasta este a mea şi numai a mea. Carabina mea este prietenul meu cel mai bun, este viaţa mea. Trebuie să-i fiu stăpîn aşa cum mie îmi sînt stăpîn. Fără mine, carabina este inutilă. Fără carabină, sînt inutil. Trebuie să trag mai bine decît inamicul care încearcă să mă ucidă. Trebuie să-l împuşc înainte ca el să mă împuşte. Şi aşa voi face…” Doamnelor şi domnilor, purtaţi acest crez în inima voastră… Luaţi-vă armele şi activaţi-le!

M-am aplecat şi am îndepărtat folia de protecţie. În ciuda laudelor aduse de Ruiz, arma nu părea chiar aşa impresionantă. Avea ceva greutate dar era bine echilibrată şi armonios proporţionată, astfel încît să fie uşor de mînuit. Pe o parte a patului carabinei se afla o etichetă.

ACTIVARE CU BRAINPAL: Iniţializează BrainPal şi rosteşte Activează MF-35 seria ASD-324-DDD-4E3C1.

– Hei, Găoază… Activează MF-35 seria ASD-324-DDD-4E3C1.

MF-35 ASD-324-DDD-4E3C1 este activată pentru recrutul FCA John Perry. Te rog să încarci muniţia.

Un desen mic a apărut la marginea cîmpului meu vizual. Era schema de încărcare a carabinei. Am luat în mînă blocul acela rectangular care se presupunea că era muniţia şi era să-mi pierd echilibrul. Era extrem de greu. Nu glumiseră deloc cînd spuseseră că muniţia este de „înaltă densitate”. Am introdus-o aşa cum mi s-a arătat şi schema de încărcare a dispărut. În locul ei a apărut un meniu.

Opţiuni de tragere disponibile

Notă: folosirea unui tip de muniţie duce la scăderea disponibilităţii celorlalte tipuri.
Sector Carabină: 200
Sector Alice: 80
Sector Grenade: 40
Sector Rachete: 35
Sector Aruncător de Flăcări: 10 minute
Microunde: 10 minute
Selectat Sector Carabină

– Selectează sector alice.

Sector Alice Selectat, mi-a răspuns BrainPal.

– Selectează sector rachete.

Sector Rachete Selectat. Te rog să selectezi o ţintă.

Dintr-odată, fiecare recrut din pluton a fost încadrat într-un dreptunghi verde. Privind direct la unul sau la altul dintre camarazii mei, dreptunghiul începea să pîlpîie. La naiba, m-am gîndit şi am selectat la întîmplare un recrut pe nume Toshiba, din grupa lui Martin.

Ţintă selectată, mi-a confirmat Găoază. **Poţi deschide focul, poţi anula sau poţi alege a doua ţintă.**

– Ohoo, am murmurat şi am anulat ţinta.

Mi-am privit arma şi m-am întors către Alan.

– Mi-e frică de ea, i-am spus.

– Serios? Tocmai ţi-am tras în cap acum două secunde o grenadă.

Uimirea mea a fost curmată brusc de vocea lui Ruiz.

– Ce-ai spus, recrut?

Toată lumea a tăcut şi s-a întors spre sergent. Acesta se înfipsese în faţa unui recrut pe nume Sam McCain. Mi-am amintit că Sarah O’Connell îl descrisese ca fiind unul dintre acei flecari care mai întîi vorbesc şi abia apoi gîndesc. Deloc surprinzător, omul fusese agent de vînzări toată viaţa. Chiar şi cu Ruiz proţăpit la un milimetru de el, McCain arborase o mimică de nedumerire afectată. Era clar că habar nu avea ce-l preocupa pe Ruiz dar, orice ar fi fost, era convins că va scăpa nevătămat din coliziunea cu acesta.

– Tocmai îmi admiram arma, domnule sergent-major! Şi îi spuneam recrutului Flores că aproape că simt milă pentru amărîţii ăia care vor sta împotriva noastră…

Răspunsul lui McCain s-a întrerupt brusc în momentul în care Ruiz i-a smuls arma din braţe şi, cu o mişcare relaxată, l-a lovit cu patul carabinei în cap. Bietul McCain s-a prăvălit la pămînt ca o cîrpă. Calm, Ruiz a întins un picior şi şi-a proptit bocancul pe beregata lui McCain. Apoi a răsucit arma, iar ţeava acesteia a îndreptat-o spre ochii înspăimîntaţi ai recrutului.

– Nu prea mai eşti stăpîn pe tine, nu-i aşa, rahat cu ochi? Închipuieşte-ţi că sînt inamicul. Acum mai simţi milă pentru mine? Te-

am dezarmat în mai puţin timp decît ţi-ar lua să respiri. Acolo, ticăloşii ăia se mişcă mai repede decît îţi poţi imagina. Or să-ţi întindă ficatul pe pîine şi or să-l halească în vreme ce tu încă mai încerci să-i iei în cătare. Aşa că fă bine şi nu mai simţi „aproape milă” pentru bieţii amărîţi. Ei nu au nevoie de compasiunea ta. Ai să ţii minte asta, recrut?

– Da, domnule sergent-major, a horcăit McCain de sub bocanc, aproape suspinînd.

– Haidem să ne asigurăm că aşa va fi.

Ţeava armei s-a proptit între ochii lui McCain. Apoi, Ruiz a apăsat pe trăgaci. S-a auzit un clac sec. Tot plutonul a tresărit, iar McCain şi-a dat drumul în nădragi.

– Idiotule..., a rostit Ruiz după ce McCain şi-a dat seama că, de fapt, nu murise. Nu m-ai ascultat mai devreme. MF-35 poate fi folosită numai de către proprietarul ei, în incinta bazei. Şi ăla eşti tu, cretinule.

Ruiz se dădu un pas înapoi şi, cu un gest dispreţuitor, azvîrli arma spre McCain. Apoi se întoarse spre restul plutonului:

– Sînteţi mai tîmpiţi decît aş fi putut să-mi imaginez... Vrea să vă fie clar un lucru: întotdeauna, în întreaga istorie a omenirii, soldaţii au plecat la război echipaţi doar cu minimul necesar pentru a cîştiga o bătălie. Războiul este scump, costă o mulţime de parale, precum şi multe vieţi. Nici o civilizaţie nu a dispus sau nu va dispune de cantităţi infinite de resurse. Aşadar, atunci cînd vă luptaţi, va trebui să vă şi protejaţi. Sînteţi aşa cum sînteţi şi nimic mai mult... Înţelege vreunul dintre voi ceea ce încerc să spun? Nu aveţi trupurile astea noi şi arătoase, precum şi armele acestea minunate ca să aveţi cumva vreun avantaj. Le aveţi pentru că sînt minimul necesar pentru a lupta şi supravieţui *acolo.* Nu am dorit să vă dăm aceste trupuri! Am făcut-o pentru că altfel specia umană ar fi fost exterminată. Acum înţelegeţi? Aveţi o cît de mică idee despre ceea ce vă aşteaptă *acolo?*

Aveţi?

Instrucţia nu însemna doar să stăm în natură, să alergăm sau să învăţăm să omorîm în numele omenirii. Uneori, ne duceam la cursuri.

– În decursul antrenamentului fizic, aţi învăţat să vă înfrîngeţi inhibiţiile şi rezervele mentale legate de trupurile voastre şi de ceea ce pot face aceste trupuri.

Ne aflam într-o sală de curs împreună cu locotenentul Oglethorpe, lectorul nostru, precum şi cu ceilalţi recruţi din patru batalioane, de la batalionul 60 pînă la batalionul 64.

– Acum trebuie să lucrăm puţin şi asupra minţii voastre. E timpul să renunţaţi la cîteva tipare de gîndire sau prejudecăţi despre care, mulţi dintre voi, nici măcar nu aveţi habar.

Oglethorpe se afla pe un podium. În spatele său două ecrane mari

prinseseră să licărească. Pe cel din stînga a apărut o oroare, ceva negru şi noduros, dotat cu o pereche de cleşti plini de zimţi şi care se iţeau aproape obscen dintr-un orificiu atît de umed, încît aproape că puteai să-i simţi duhoarea. Deasupra acestei grămezi informe de noduri şi cleşti se puteau vedea trei ochi pedunculaţi sau antene. Picături galben verzi se prelingeau pe tijele acelea. Pînă şi Lovecraft ar fi luat-o la goană, urlînd cuprins de groază.

Pe ecranul din dreapta se vedea o creatură care aducea vag cu o căprioară, dotată cu o pereche de mîini aproape umane şi care păreau destul de abile. Chipul acelei fiinţe părea că exprimă pace şi înţelepciune. Dacă nu s-ar fi putut îmblînzi ca animal de companie, cu siguranţă că ar fi putut fi învăţată cîte ceva despre tainele universului.

Oglethorpe a luat un indicator şi l-a îndreptat către hidoşenia din stînga.

– Individul ăsta este un membru al speciei Bathunga. Această specie este profund pacifistă. Au în spate o cultură de sute de mii de ani. Matematica noastră pe lîngă a lor pare o biată adunare şi scădere. Vieţuiesc în mediu acvatic, în oceane, se hrănesc cu plancton şi convieţuiesc în relaţii excelente cu oamenii, pe cîteva planete. Ăştia sînt dintre cei buni, iar acesta este un exemplar considerat chipeş printre ai lui…

Oglethorpe s-a întors către ecranul din dreapta, care înfăţişa corcitura aceea prietenoasă de om-cerb.

– Ticălosul ăsta este un Salong. Primul contact oficial cu ei s-a realizat după ce am urmărit traseul unei colonii migratoare. În principiu, oamenii nu ar trebui să colonizeze planetele de capul lor şi o să vedeţi imediat de ce. Coloniştii aceia au debarcat pe o planetă care fusese luată în vizor şi de către Salongi. Într-un fel sau altul, Salongii au ajuns la concluzia că oamenii sînt buni de mîncat. Prin urmare, au atacat colonia şi au transformat-o într-o fermă. Toţi bărbaţii au fost exterminaţi. Toţi în afară de cîţiva care au fost păstraţi ca donatori de spermă. Femeile erau inseminate artificial, copiii erau crescuţi şi puşi la îngrăşat. Precum vitele. Au trecut ani buni pînă am dat de ei. Imediat după aceea, FCA au ras aşezările Salong, iar şeful lor a sfîrşit pe un grătar. Este inutil să mai adaug că de atunci sîntem în stare de război cu ei.

Oglethorpe a făcut o pauză, după care a continuat:

– Cred că aţi prins ideea. Dacă vă imaginaţi că puteţi deosebi pe cei buni de cei răi, sînteţi ca şi morţi. Nu trebuie să vă lăsaţi conduşi de prejudecăţi antropomorfice, atîta vreme cît extratereştrii asemănători cu noi preferă să facă hamburgeri din oameni decît tratate de pace cu ei.

Apoi Oglethorpe a făcut o remarcă interesantă. Ne-a întrebat ce avantaj au soldaţii de pe Pămînt spre deosebire de cei din FCA. Şi tot

el a răspuns:

– Cu siguranţă că nu este vorba despre condiţia fizică sau dotarea cu armament. Avantajul soldaţilor de pe Pămînt este acela că ei ştiu exact care le sînt inamicii. În plus, tiparul unei bătălii terestre este cam acelaşi peste tot. Prin urmare soldaţii de pe Pămînt ştiu cu cine se confruntă şi pot aproxima destul de precis ce tip de trupe sau de arme sînt necesare. De aceea, experienţa acumulată într-un război poate fi folosită în altă încleştare. FCA nu are acest avantaj. Şi dau ca exemplu o bătălie recentă purtată împotriva unei specii numite Efg…

Imediat, pe unul dintre ecranele din spatele podiumului a apărut imaginea unei fiinţe asemănătoare cu o balenă, dar care avea pe părţi o serie de tentacule puternice, terminate cu mîini.

– Indivizii ăştia au cam patruzeci de metri lungime şi posedă o tehnologie care le permite să polimerizeze apa. Am pierdut numeroase nave maritime din pricina asta. Apa din jurul navelor se prefăcea într-un fel de pastă care se comporta precum nisipul mişcător. Vasele prinse într-o astfel de capcană se scufundau rapid, iar echipajele nu aveau nici o şansă de supravieţuire. Ei bine, întrebarea este cum poţi aplica experienţa de luptă împotriva acestor Efg în alte părţi? Spre exemplu, împotriva unei specii numite Finwe – celălalt ecran ne arăta deja un soi de reptilă simpatică – care sînt mici şi trăiesc în deşert şi care preferă să lanseze de la mare distanţă atacuri biologice. Răspunsul este că nu se poate. Iar soldaţii FCA trec de la un tip de luptă la altul mereu. Este şi acesta unul dintre motivele care contribuie la o rată a mortalităţii foarte ridicată în rîndul trupelor noastre. Fiecare bătălie este nouă. Şi fiecare situaţie de luptă, prin prisma experienţei individuale, este unică. Aşa că, din mica noastră discuţie de astăzi, trebuie să învăţaţi că orice idee preconcepută despre război trebuie aruncată peste bord. Instrucţia pe care o faceţi aici este menită să vă deschidă ochii doar asupra cîtorva lucruri pe care le puteţi întîlni acolo. Voi, ca infanterişti, sînteţi adesea primii care veniţi în contact cu o nouă specie ostilă, ale cărei motivaţii şi metode sînt necunoscute. Trebuie să gîndiţi rapid şi să nu vă imaginaţi faptul că dacă un lucru a mers bine cîndva, aşa va fi mereu, peste tot. Altminteri v-aţi ars.

Şi tot aşa… Instrucţie şi cursuri, tot timpul.

Într-un rînd, unul dintre recruţi l-a întrebat pe Oglethorpe de ce trebuie FCA să-şi bată capul cu toate coloniile umane risipite prin univers.

– Ni s-a inoculat ideea că noi, soldaţii, nu mai sîntem oameni. Pai dacă lucrurile stau astfel, de ce să ne străduim să simţim vreun ataşament faţă de oamenii din colonii? Sînt doar oameni, la urma urmei. De ce FCA nu înmulţeşte soldaţii astfel încît omenirea să evolueze într-o nouă specie?

– Nu-ţi imagina că eşti primul care s-a gîndit la asta, i-a răspuns Oglethorpe. Răspunsul, pe scurt, este că nu putem face aşa ceva. Toate modificările făcute soldaţilor FCA duc către sterilitate. Din pricina tiparului genetic de bază, care este uman, modificările aduse vouă pot genera mutaţii letale eventualilor urmaşi. Genomul vostru este instabil. În plus, fiecare dintre voi aveţi şi material genetic non-uman. Prin urmare nu puteţi procreea cu oamenii obişnuiţi. Soldaţii FCA sînt un produs extraordinar al ingineriei genetice dar, din punct de vedere evolutiv, sînt o fundătură. De aceea ar fi bine să nu vă credeţi buricul pămîntului. Fiecare dintre voi poate alerga o milă în trei minute. Dar nici unul dintre voi nu poate face un copil. Pe de altă parte, nici nu ar fi necesar. Următorul pas al evoluţiei umane deja a fost făcut. La fel ca şi Pămîntul, majoritatea coloniilor sînt izolate unele faţă de celelalte. Aproape toţi oameni născuţi într-o colonie, stau acolo întreaga lor viaţă. Dar oamenii se adaptează noilor cămine. Evoluează în funcţie de condiţiile specifice. Deja sînt deosebiri de ordin cultural între colonii. Cele mai vechi dintre acestea s-au îndepărtat puternic faţă de Pămînt, chiar dacă numai din punct de vedere lingvistic sau cultural. Dacă vom avea destul timp, vor exista în univers tot atîtea specii umane cîte colonii sînt. Diversitatea este cheia supravieţuirii... Din perspectivă metafizică ar trebui să vă simţiţi ataşaţi emoţional de colonii. Sînteţi produsul unei specii care are suficient potenţial pentru a supravieţui în univers. Coloniile reprezintă viitorul speciei umane iar voi, chiar aşa modificaţi, sînteţi mai aproape de umanitate decît de oricare altă specie inteligentă. Mai mult de atît... ar trebui să vă pese deoarece sînteţi destul de bătrîni ca să ştiţi că aşa trebuie. Aceste este unul dintre motivele pentru care FCA recrutează bătrîni pe care să-i facă soldaţi. Nu doar pentru că v-aţi pensionat şi atîrnaţi greu din punct de vedere economic. Ci şi pentru că aţi trăit destul ca să ştiţi că mai există şi altceva decît viaţa voastră. Cei mai mulţi dintre voi aveţi copii şi nepoţi şi ştiţi cît de valoros este un lucru făcut şi menit să dăinuie şi după voi. Chiar dacă nu veţi deveni colonişti, veţi accepta faptul că toate coloniile sînt un bun al întregii noastre specii şi că merită să mori pentru ele. Este greu să pui aceste idei în capul unui puşti de nouăsprezece ani. Dar voi aţi trăit destul ca să ştiţi asta din experienţa voastră. Iar această experienţă este singura care contează în acest univers.

Ne antrenam. Trăgeam cu arma. Învăţam. Strîngeam din dinţi şi mergeam mai departe. Nu prea dormeam.

În săptămîna a şasea am înlocuit-o pe Sarah O’Connell de la comanda grupei ei. În mod repetat, grupa E avea rezultate proaste în procesul de instrucţie, iar acest lucru făcea ca plutonul 63 să se numere printre cele codaşe. De fiecare dată cînd vreun trofeu sau

premiu ajungea la alt pluton, Ruiz îşi arăta colţii şi-mi punea în cîrcă eşecul plutonului. Sarah a acceptat retrogradarea cu seninătate:

– Din păcate nu este totuna cu a conduce o grădiniţă, mi-a spus ea.

L-am numit pe Alan la comanda grupei E şi, la scurtă vreme, a pus-o pe picioare. În săptămîna a şaptea, plutonul 63 a suflat plutonului 58 unul dintre trofee. Ca o ironie, acest lucru s-a datorat chiar lui Sarah, care s-a dovedit un trăgător excelent şi care ne-a adus, în extremis, suficiente puncte pentru a cîştiga.

În săptămîna a opta, am încetat să mai vorbesc cu BrainPal. Găoază mă studiase suficient de mult timp ca să-mi descifreze tiparul mental astfel încît să-mi anticipeze intenţiile. Am observat asta pentru prima dată în timpul unei simulări de tragere, cînd MF-35 a comutat de pe modul carabină pe modul lansator de rachete, a stabilit ţintele şi a lansat două încărcături, apoi, imediat, a comutat pe modul aruncător de flăcări, la timp ca să prăjesc nişte simulacre insectiforme care tocmai se iţeau în spatele unor stînci. Toate acestea fără ca eu să vocalizez vreo comandă. Asta m-a făcut să mă simt ciudat. Apoi, după cîteva zile, am observat că mă enerva să-i cer lui Găoază un anumit lucru sau o informaţie specifică. Cît de repede ajung ciudăţeniile să fie considerate fireşti…

În săptămîna a noua, am fost nevoit, împreună cu Alan şi cu Martin, să aplic o măsură disciplinară unui recrut din grupa lui Martin. Individul cu pricina se hotărîse să ia locul lui Martin la şefia grupei şi era decis să recurgă la mici acte de sabotaj pentru asta. Cîndva, fusese un cîntăreţ de muzică pop care se bucurase de o oarecare celebritate şi era obişnuit să-şi croiască drum prin orice mijloace. Se dovedise destul de abil ca să îmbrobodească vreo doi sau trei naivi din grupa lui şi să-i atragă în această conspiraţie măruntă. Din nefericire pentru el, nu fusese suficient de isteţ ca să-şi dea seama că Martin, în calitate de comandant de grupă, avea acces la comunicaţiile dintre ei. Martin mi-a raportat tot, iar eu am decis că nu este cazul să-l implicăm pe Ruiz în această afacere.

Dacă cineva observase, în acea noapte, un hovercraft decolînd, nu a suflat nici o vorbă. De asemenea, dacă cineva a observat, tot în acea noapte, un recrut trecînd aproape razant cu capul peste nişte copaci, recrut care atîrna de acel hovercraft ţinut de glezne, la fel, şi-a ţinut gura. Oricum, nimeni nu a pretins că ar fi auzit urletele disperate ale acelui recrut în vreme ce acesta se balansa pe deasupra copacilor.

Sergentul-major Ruiz a mi-a atras atenţia, a doua zi, că arăt cam ciufulit. I-am replicat că s-ar putea să fie de la crosul de treizeci de kilometri pe care ni-l oferise cadou înainte de masă.

În cea de a unsprezecea săptămînă, plutonul 63 împreună cu alte cîteva plutoane, a fost paraşutat undeva prin munţii care se întindeau departe, spre nord. Obiectivul nostru era simplu. Trebuia să căutăm şi

să anihilăm celelalte plutoane, după care supravieţuitorii urmau să se întoarcă la bază. Toate acestea în decurs de patru zile. Pentru ca lucrurile să fie şi mai interesante, fiecare recrut avea un dispozitiv care înregistra de cîte ori fusese lovit de tirul inamic. În cazul unei lovituri mortale, recrutul simţea un val de durere şi paraliza complet, urmînd să fie apoi cules de către instructorii care mişunau prin zonă. Ştiam asta pentru că o păţisem pe proprie piele, atunci cînd Ruiz dorise să arate cum funcţionează dispozitivul cu pricina. Le-am explicat apoi, tuturor, că sînt sigur că nu vor să simtă ce am simţit eu.

Am avut parte de un prim atac imediat ce am atins solul. Pînă să-mi dau seama de unde se trăgea asupra noastră, deja pierdusem patru oameni. Apoi i-am localizat pe „inamici”. Erau patru, pe doi dintre ei i-am doborît, iar ceilalţi doi au fugit. Atacurile sporadice şi slabe ca intensitate arătau că fiecare pluton preferase să se împartă în echipe mici, de cîte doi sau trei oameni, şi care acţionau independent unele faţă de altele.

Eu am avut altă idee. Prin intermediul lui BrainPal puteam să păstrăm un contact tăcut între noi, indiferent dacă eram aproape unii de alţii sau nu. Celelalte plutoane nu păruseră interesate de exploatarea acestui lucru. Ghinionul lor. Am deschis pentru toţi membrii plutonului cîte o linie de comunicaţii securizată cu toţi ceilalţi. Apoi i-am trimis pe fiecare în cîte o direcţie, cu ordinul de a cartografia zona şi de a localiza eventualii inamici. În acest fel am fi avut cu toţii acces la o hartă amănunţită a terenului, precum şi poziţia trăgătorilor inamici. Chiar dacă unul dintre noi ar fi fost lovit, informaţiile furnizate de acesta ar fi ajutat restul plutonului să-i răzbune „moartea”. Un singur soldat putea să se mişte mai rapid şi în linişte, şi să hărţuiască cu succes grupele celorlalte plutoane. Putea, de asemenea, să acţioneze şi în tandem cu alţi colegi, atunci cînd s-ar fi ivit ocazia.

A funcţionat. Oamenii noştri au tras, cînd a fost cazul şi au putut. S-au ascuns şi au transmis informaţii atunci cînd nu au putut să tragă sau ar fi fost prea periculos. Şi, cînd au avut ocazia, au atacat în haită.

În a doua zi, am dat, împreună cu un recrut pe nume Reily, peste două grupe din plutoane diferite. Erau atît de preocupaţi să se nimicească unii pe alţii, încît nici nu au băgat de seamă că eu şi Reily trăgeam în ei de la distanţă. Reily a doborît doi, eu am lovit trei inamici, iar alţi trei căzuseră în schimbul de focuri dintre cele două grupe. După ce i-am exterminat, fără să ne spunem nici un cuvînt, ne-am separat şi ne-am afundat în junglă. Evident că întregul pluton văzuse performanţa noastră.

În cele din urmă, şi celelalte plutoane au înţeles tactica pe care o foloseam. Dar, atunci cînd au înţeles, a fost prea tîrziu. Erau prea mulţi din plutonul 63 şi prea puţini din celelalte. I-am terminat, unul

cîte unul, ultimul dintre ei chiar la amiaza celei de a patra zile. Am pornit apoi în galop spre bază, optzeci de kilometri spre sud. Ultimul dintre noi a ajuns seara, pe la 1800. Pierdusem nouăsprezece oameni, aici intrînd şi pe cei patru care căzuseră în prima zi. Numai că plutonul 63 omorîse mai bine de jumătate dintre efectivele celorlalte plutoane. Nici măcar sergentul-major Ruiz nu ar fi avut ce să comenteze. Atunci cînd comandantul bazei i-a oferit Trofeul Jocurilor de Război, Ruiz a schiţat un mic zîmbet. Îmi dau seama cît de mult l-a durut să facă asta.

– Norocul nostru nu va muri niciodată! mi-a spus proaspătul soldat Alan Rosenthal, în vreme ce ne îndreptam spre zona de îmbarcare. Am fost repartizaţi pe aceeaşi navă…

Aşa se întîmplase. După o mică escapadă pe Phoenix, cu transportorul *Francis Drake,* aşteptam îmbarcarea pe nava FCA *Modesto.* Fusesem vărsaţi celui de al doilea pluton din compania D, Batalionul 233 Infanterie FCA. Cîte un batalion pentru fiecare navă. Adică mai bine de o mie de soldaţi. Te puteai pierde uşor în toată acea îmbulzeală. Aşa că am fost fericit să-l am pe Alan prin preajmă.

Am tras cu coada ochiului spre Alan şi i-am admirat uniforma nouă, de culoare albastră. La fel purtam şi eu, o uniformă nouă, albastru colonial.

– La naiba, Alan. Arăţi tare bine.

– Întotdeauna am iubit un bărbat în uniformă. Acum, pentru că sînt unul dintre ei, aş putea iubi şi mai mult un bărbat în uniformă.

– Hei, vine sergentul Ruiz.

Am pus deoparte sacul în care îmi vîrîsem ţinuta de schimb, precum şi cîteva fleacuri personale, şi l-am salutat cu o mişcare degajată.

– Pe loc repaus, soldat! Pe ce navă vă îmbarcaţi?

– Pe *Modesto,* domnule sergent-major! Eu şi soldatul Rosenthal.

– Ai glume cu mine? Eşti în batalionul 233? Ce companie?

– Compania D, plutonul doi, domnule sergent-major.

– U-lu-fu-tu-i-tor, soldat. O să ai plăcerea să fii sub ordinele locotenentului Arthur Keyes, asta în cazul în care neisprăvitul ăla nu şi-a lăsat curul pe undeva printre fălcile vreunui extraterestru. Cînd ai să-l vezi, transmite-i, te rog, salutări din partea mea. Şi poţi să-i mai spui că sergentul-major Ruiz a declarat că tu, soldat, nu eşti aşa de tîmpit cum sînt majoritatea recruţilor.

– Mulţumesc, domnule sergent-major.

– Nu te umfla în pene, soldat. Eşti un tîmpit, dar nu atît de mare precum sînt cei mai mulţi.

– Desigur, domnule sergent-major.

– Perfect. Acuma, vă rog să mă scuzaţi… uneori este bine să-ţi vezi

de drum.
Ruiz ne-a salutat, iar noi i-am răspuns. Ne-a măsurat din ochi şi ne-a oferit un surîs zgîrcit, un surîs subţire, subţire. După care s-a întors şi a plecat fără să se mai uite înapoi.
– Îngheaţă rahatul în mine cînd îl văd, mi-a şoptit Alan.
– Nu ştiu ce să zic… Aproape că a început să-mi placă de el.
– E firesc, doar a spus despre tine că nu eşti atît de bătut în cap. Asta se cheamă compliment în lumea lui.
– Nu-ţi imagina că nu ştiu asta. Tot ce am de făcut este să mă obişnuiesc.
– Ai să te descurci. La urma urmei eşti un tîmpit.
– Sună liniştitor. Cel puţin voi avea cu cine să mă asemăn.
Alan a rînjit. Uşile de acces ale navetei s-au deschis. Ne-am luat catrafusele şi am urcat la bord.

NOUĂ

Watson privea atent peisajul din faţa sa, adăpostit în spatele unei stînci.
– Îi văd bine de aici. Aş putea să trag… Lasă-mă să găuresc o scăfîrlie.
– Nu, i-a răspuns Viveros, caporalul nostru. Au scuturile activate. Ai risipi muniţia de pomană.
– Asta este o prostie. Sîntem aici de ore întregi. Noi stăm aici, ei stau acolo. Cînd îşi vor lăsa scuturile jos, ce-o să facem? O luăm la goană spre ei, trăgînd în tot ce mişcă? Nu sîntem în secolul paişpe. Adică nu ar trebui să ne facem o programare ca să-i omorîm.
Viveros părea cam nervoasă.
– Watson, nu eşti plătit ca să gîndeşti. Aşa că taci în pizda mă-tii şi fii gata. Nu mai durează mult, oricum. Nu mai au decît un singur lucru de îndeplinit din ritualul lor.
– Mda? Ce le-a mai rămas de făcut?
– Să cînte, a surîs Viveros.
– Ce-or să cînte? Dau vreun recital?
– Nu, or să cînte morţile noastre.
Ca la un semnal, scutul masiv, care proteja baza Consu, a început să sclipească. Mi-am focalizat privirea la cîteva sute de metri, dincolo de cîmpie, acolo unde un Consu se apropia de noi. Scutul de protecţie al bazei s-a prelins pe carapacea masivă a soldatului Consu şi s-a despletit apoi în nenumărate filamente care s-au retras la loc. Era al treilea şi ultimul Consu care ieşea din scutul protector înainte ca bătălia să înceapă. Primul ieşise cu douăsprezece ore mai devreme. Un trupete de rang mic, ale cărui mugete însemnau că, în mod formal, Consu acceptau lupta cu noi. Rangul mic al extraterestrului arăta că nu dădeau doi bani pe noi. Altminteri, dacă am fi fost nişte chestii demne de băgat în seamă, ar fi trimis vreun gradat. Nu ne-am simţit

ofensaţi. Mesagerul Consu era mereu de grad mic, indiferent ce adversar ar fi avut. În plus, toţi arătau la fel. Doar dacă ai fi avut nasul deosebit de fin, ai fi putut să faci vreo distincţie între ei.

După alte cîteva ore, al doilea Consu a ieşit din spatele scutului, mugind ca o cireadă de vaci prinse între fălcile unui rechin uriaş după care, fără avertisment, a explodat. Sîngele său rozaliu precum şi bucăţi din el s-au prelins pe scutul protector al bazei, într-o linişte deplină. Se pare că extratereştrii cu care ne confruntam credeau că dacă un soldat de-al lor era pregătit înainte de bătălie pentru un sacrificiu ritualic, atunci sufletul său ar putea fi convins să facă o recunoaştere preliminară a liniilor inamice, înainte de a se ridica la ceruri sau acolo unde sufletele Consu se duc după moarte. Sau ceva de genul ăsta. Era o chestie care dădea un aer de onoare. Mie mi se părea un mijloc eficient ca să scapi repede de soldaţii cei mai buni. Dar avînd în vedere că eu eram inamicul lor, nu vedeam nici un inconvenient în asta.

Cel de-al treilea Consu făcea parte dintr-o castă superioară, iar rolul său era să ne explice motivele morţii noastre precum şi maniera în care noi toţi urma să sfîrşim. După care puteam să trecem să ne măcelărim. Orice încercare de a grăbi un pic lucrurile era sortită eşecului. Spre exemplu să deschidem focul asupra scutului. Puţine lucruri din univers erau în stare să pună la pămînt un scut Consu. Uciderea mesagerilor nu ar fi obţinut nimic altceva decît reluarea ritualului şi, prin urmare, amînarea luptei.

De altfel, Consu nu se ascundeau în spatele scutului. Doar că aveau o serie de ritualuri de luptă şi preferau să le desfăşoare în linişte, fără să fie nevoie să se întrerupă datorită gloanţelor, razelor sau bombelor noastre. Adevărul era că nimic nu iubeau Consu pe lumea asta mai mult decît o încăierare bună. Pe de altă parte, nici nu erau genul de invadatori care să dea buzna pe cîte o planetă şi să se aşeze cuminţi în cur, aşteptîndu-i pe băştinaşi să-i atace.

Cum era cazul de faţă. Consu nu aveau nici o intenţie să colonizeze planeta pe care ne aflam. Pur şi simplu făcuseră praf colonia umană de acolo doar pentru a da de ştire FCA că sînt prin preajmă şi că au chef de ceva acţiune. Ignorarea lor nu era o soluţie. Ar fi distrus coloniile ulterioare, pînă cînd cineva i-ar fi băgat în seamă şi ar fi intrat în stare de beligeranţă cu ei. Niciodată nu se putea şti cît de masiv trebuia să fie răspunsul, astfel încît Consu să-l considere drept o declaraţie formală de război. FCA trebuia să tot trimită trupe pe planeta respectivă, pînă cînd un mesager de al lor catadixea să iasă de sub scut şi să anunţe că primesc lupta.

Lăsînd la o parte scutul, impresionant prin impenetrabilitatea sa, tehnica de luptă Consu era, în linii mari, echivalentă cu tehnica de luptă FCA. Nu era un motiv de bucurie, aşa cum ar fi putut crede unii.

Rapoartele despre alte bătălii purtate de Consu cu alte specii arătau că, în funcţie de inamic, aceştia îşi ajustau nivelul tehnologic astfel încît să fie cam la acelaşi nivel cu adversarii. Ceea ce a condus la ideea că, de fapt, Consu nu se războiau cu alte specii. Nu mergeau la război, făceau doar sport.

Să loveşti primul în Consu şi în inima lor, nu era nici asta o soluţie. Întreaga lor planetă era sub un scut uriaş. Energia pentru acel scut era luată de la o pitică albă care orbita în jurul stelei de bază din sistemul lor. De jur-împrejurul ei, se aflau o mulţime de receptori care preluau energia piticei şi o pompau în scut. Trebuia să fim realişti. Nu trebuie să te pui cu nişte indivizi capabili să construiască aşa ceva.

Dar, trebuie spus, Consu aveau un ciudat simţ al onoarei. Dacă erau alungaţi de pe o planetă, nu mai apăreau a doua oară. Ca şi cum bătălia respectivă ar fi fost un vaccin iar noi, soldaţii, agenţii antivirali.

Toate aceste informaţii le luasem din baza de date a expediţiei. Locotenentul Keyes ne ajutase să găsim toate informaţiile utile şi ne recomandase să le citim înainte de bătălie. Se pare că Watson nu se ostenise să consulte baza de date. Deloc surprinzător atîta vreme cît, de la bun început, Watson se comportase precum un şmecher infatuat şi ignorant, capabil să ducă la pierzanie atît pe sine cît şi pe colegii săi de grupă. Problema mea era că ne aflam în aceeaşi grupă.

Mesagerul Consu îşi desfăcuse braţele tăioase – specializate, mai mult ca sigur, în decursul evoluţiei lor, să aibă de a face cu nişte arătări terifiante – susţinute de antebraţe asemănătoare cu cele umane.

– Începe, ne-a prevenit Viveros.

– Îl pot pocni atît de uşor, a mormăit Watson.

– Fă-o şi te împuşc cu mîna mea, i-a răspuns Viveros.

Cerul a trosnit de parcă Dumnezeu s-ar fi apucat să tragă cu puşca. După care s-a auzit un zgomot asemănător cu cel scos de o drujbă care taie un acoperiş de tablă. Consu începuse să cînte. Găoază îmi traducea:

Iată, onoraţi adversari,
Sîntem instrumentele morţii voastre pline de bucurie.
În felul nostru, v-am binecuvîntat,
Spiritul celui mai bun dintre noi a sfinţit bătălia.
Vă vom slăvi cînd vom trece printre voi
Şi cînta-vom sufletele voastre, salvate întru răsplata lor.
V-a lipsit norocul de a vă naşte printre Poporul Ales.
Îndrepta-vă-vom pe calea ce duce spre mîntuire.
Viteji să fiţi şi nemiloşi în luptă
Ca să puteţi veni în sînul nostru, renăscuţi.
Această binecuvîntată bătălie sfinţeşte pămîntul

Iar toţi cei care mor şi care aici se nasc fi-vor pe loc eliberaţi.

– La dracu’, ce gălăgie.

Watson îşi băgase un deget în urechea stîngă. Eram convins că nu ascultase traducerea.

– Ăsta nu-i nici război şi nici vreun meci de fotbal, i-am spus lui Viveros. Cristoase mare, seamănă cu un botez.

A dat din umeri.

– FCA nu este de aceeaşi părere. Aşa încep ei fiecare bătălie. FCA crede că ăsta este imnul lor naţional. E doar un ritual… Priveşte, scuturile coboară.

O mulţime de fulgere şi licăriri străbăteau suprafaţa scutului.

– Era şi timpul, comentă Watson. Mai aveam puţin şi mă prindea somnul.

– Ascultaţi-mă amîndoi… Staţi calm, concentraţi-vă şi pitiţi-vă cît mai bine. Avem o poziţie bună, iar locotenentul vrea de la noi doar să-i împuşcăm pe măsură ce se apropie. Fără artificii. Direct în torace. Acolo au creierul. Fiecare inamic doborît înseamnă unul mai puţin pentru ceilalţi. Doar focuri de carabină. Altminteri ne vor descoperi mai repede decît trebuie. Gata cu discuţiile, de acum încolo folosim numai BrainPal. Limpede?

– Limpede, am răspuns.

– S-a marcat, a răspuns şi Watson.

– Perfect.

În cele din urmă, scutul s-a topit complet iar cîmpul dintre cele două tabere s-a umplut cu dîrele lăsate de rachetele lansate din ambele părţi. Exploziile violente ale rachetelor au fost imediat urmate de urletele oamenilor loviţi şi de zumzetele metalice ale inamicului. Apoi, pentru cîteva momente, s-a lăsat liniştea. Fum şi linişte. A urmat un scrîşnet prelung, care creştea pe măsură ce Consu avansau spre liniile terestre. Trupele FCA trăgeau de zor, încercînd să doboare cît mai mulţi dintre Consu, înainte ca fronturile să se atingă.

– La treabă, a ordonat Viveros.

Şi-a ridicat carabina şi a ţintit un Consu aflat destul de departe. Apoi am început şi noi să tragem.

Cum să te pregăteşti pentru luptă.

În primul rînd, sistemele tale verifică arma. Este un lucru uşor. MF-35 are un sistem de autodiagnostic şi autodepanare şi poate folosi o parte din muniţie pentru a remedia eventualele defecţiuni. Singurul mod în care poţi paradi un MF-35 este să-l aşezi în jetul unei rachete. Dar, avînd în vedere că eşti mereu legat de arma ta, să stai în jetul unei rachete ţi-ar da preocupări mai importante decît distrugerea unui MF.

În al doilea rînd, echiparea în costumul de luptă. Este un costum standard, realizat dintr-o singură piesă şi care se mulează perfect pe corp. Singura parte expusă rămîne faţa. Costumul este proiectat astfel încît să nu mai ai grija propriului corp în timpul luptei. Nanoroboţii încorporaţi în costum lasă lumina să pătrundă pentru a înlesni fotosinteza şi, în plus, reglează temperatura corpului. Că te afli pe o banchiză, la poli sau în mijlocul Saharei, singura diferenţă este doar peisajul. Transpiraţia, în cazul în care aceasta apare, este eliminată printr-o reţea de vase capilare. Apa din transpiraţie este apoi filtrată şi stocată în vederea transferării ei într-un bidon. La fel se procesează şi urina, dar defecarea în costumul de luptă nu este recomandată.

Dacă primeşti un glonte în pîntece (sau oriunde în altă parte), costumul devine rigid în zona impactului iar energia cinetică a glontelui este transferată pe întreaga suprafaţă a costumului. Este al naibii de dureros, dar e de preferat decît să laşi un glonte sau o schijă să-ţi treacă prin maţe. Din păcate, rezistenţa costumului nu este infinită, aşadar, evitarea gloanţelor inamice rămîne în continuare prioritatea numărul unu. Urmează centura, pe care stau agăţate cîteva articole considerate importante pentru un soldat: cuţitul de luptă, o unealtă multifuncţională asemănătoare cu ruda bogată a unui briceag elveţian. Tot la centură se găseşte ataşat şi un cort pliabil, impresionant prin dimensiunile sale reduse atunci cînd este strîns, un bidon, hrană pentru o săptămînă precum şi trei blocuri de muniţie… Acoperă-ţi faţa cu o cremă saturată cu nanoroboţi şi care interacţionează cu costumul. Comută pe modul camuflaj. Încearcă apoi să te vezi în oglindă…

În al treilea rînd, deschide un canal de comunicare cu restul grupei tale şi lasă-l aşa pînă cînd te întorci pe navă. Sau pînă cînd mori. M-am crezut isteţ nevoie mare atunci cînd am descoperit acest procedeu pe terenul de instrucţie. S-a dovedit că era una dintre primele reguli pe care soldaţii trebuiau să o aplice într-o bătălie. Inventasem gaura la macaroană. BrainPal înseamnă comenzi clare, semnale limpezi, fără echivoc şi fără să fii nevoit să vorbeşti. Dacă se întîmplă să auzi în mijlocul luptei un soldat FCA, acesta ori este prost, ori a fost împuşcat.

Singurul cusur al comunicării prin BrainPal este acela că, dacă nu eşti atent, poţi transmite şi emoţii. Lucrul acesta poate fi destul de neplăcut. Te trezeşti că tocmai te pişi pe tine ca să descoperi mai tîrziu că nu tu ai făcut-o, ci colegul tău de alături. E bine de evitat.

Conectează-te doar cu grupa ta, pentru că dacă încerci să deschizi canalul pentru tot plutonul, dintr-odată, şaizeci de oameni se luptă, blesteamă şi mor în capul tău. Nu ai nevoie de hărmălaia asta.

Şi, în cele din urmă, uită de tot, mai puţin de executarea ordinelor, ucide orice nu este uman şi rămîi în viaţă. FCA se străduieşte să facă toate aceste lucruri cît mai uşoare pentru toată lumea. Pentru primii

doi ani de serviciu, fiecare soldat este infanterist. Nu contează că ai fost femeie de serviciu sau chirurg, senator sau vagabond în cealaltă viaţă. Doar dacă nu crăpi în primii doi ani de serviciu poţi avea şansa de a te specializa sau poţi opta pentru un bilet de colonist, în loc să rătăceşti între o bătălie sau alta. Dar pentru primii doi ani, tot ce ai de făcut este să te duci acolo unde ţi se spune, să stai în spatele armei tale, să ucizi şi să nu te laşi ucis. Este cît se poate de simplu. Dar simplu nu este totuna cu uşor.

Erau necesare două salve ca să dobori un Consu. Nici un raport informativ nu pomenise ceva despre scuturi individuale la aceştia. În orice caz, aveau ceva care le permitea să încaseze fără probleme primul glonte. E drept, picau în cur sau în ceea ce le ţinea loc de cur, dar în cîteva secunde erau înapoi în picioare. Aşadar, două salve. Prima ca să-i dobori şi a doua că să rămînă la pămînt.

Două focuri la rînd, într-o ţintă mişcătoare, nu era un lucru tocmai lesne de făcut. Mai ales cînd ţintele se aflau şi la cîteva sute de metri distanţă, pe un cîmp de luptă destul de aglomerat. Imediat ce am înţeles cum stă treaba, l-am pus pe Găoază să creeze o rutină de tragere specială. La o singură apăsare pe trăgaci carabina arunca două gloanţe, unul după altul. Primul de tip perforant, al doilea de tip exploziv. Toate aceste informaţii au fost livrate carabinei chiar în timp ce trăgeam. Şi, dintr-odată, arma mea a început să arunce un cocteil ucigaş pentru Consu.

În clipa aceea, mi-am iubit carabina.

Am transmis datele legate de rutina de tragere către Viveros şi Watson. La rîndu-i, Viveros a transmis informaţia către întreg plutonul. În mai puţin de un minut, pe întreg cîmpul de luptă, se puteau auzi seriile scurte, de două focuri, urmate de bufnetul înfundat al soldaţilor Consu, care să prăbuşeau la pămînt, cu organele interne făcute pilaf. Tot spectacolul semăna cu o plită uriaşă pe care se coceau floricele de porumb. Am tras cu coada ochiului la Viveros. Ţintea şi trăgea cu sînge rece. Watson trăgea şi rînjea ca un puşti care tocmai cîştigase un ursuleţ de pluş la bîlci.

Hei! Am fost localizaţi! Culcat! ne-a transmis Viveros.

– Ce? a întrebat Watson ridicîndu-şi capul.

L-am tras jos tocmai în clipa în care o rachetă a lovit bolovanul în spatele căruia ne adăposteam. Am fost acoperiţi cu o grămadă de praf şi de pietriş. Mi-am ridicat privirea exact la timp ca să văd o bucată de stîncă de mărimea unei bile de bowling apropiindu-se cu viteză de capul meu. Instinctiv, am parat lovitura cu braţul stîng.

În momentul impactului, costumul a devenit rigid pe toată lungimea braţului iar bucata de stîncă a ricoşat în lateral. Braţul mă durea, dar era întreg. Pe Pămînt mi-ar fi fost făcut ţăndări.

– Căcat! Asta a fost tare aproape, a exclamat Watson.

– Taci! i-am spus, după care am transmis către Viveros: *Ce facem acum?*

Stai nemişcat, mi-a transmis ea şi a scos de la centură unealta multifuncţională. A trecut-o pe modul oglindă ca să se poată uita în siguranţă peste marginea stîncii îndărătul căreia se adăpostise.

Şase, ba nu, şapte... se îndreaptă încoace.

Apoi un trosnet în apropiere.

Sînt cinci acum, a rectificat ea şi şi-a strîns oglinda. *Pregătiţi grenadele şi fiţi gata să le lansaţi la comanda mea.*

Am dat din cap, Watson şi-a arătat dinţii într-un rînjet. Viveros a zbierat *Acum!* Şi cu toţii am aruncat grenadele peste bolovanii şi resturile de stîncă dintre noi şi Consu. Cîte trei de fiecare. Nouă explozii. Am respirat adînc, o scurtă rugăciune şi mi-am ridicat capul. Un Consu era rupt în bucăţi. Altul se tîra înapoi, vizibil ameţit, iar alţi doi se mişcau printre pietroaie căutînd adăpost. Viveros l-a dat gata pe cel care se depărta de noi, Watson şi cu mine i-am terminat pe ceilalţi doi.

– Bine aţi venit la petrecere, căcaţi cu moţ! a chiuit el sărind peste stîncă.

Exact în faţa celui de al cincilea Consu, care stătuse liniştit, la adăpost, în vreme ce noi îi exterminam camarazii. Dihania a ridicat o ţeavă, a proptit-o în nasul lui Watson şi a tras. Chipul lui s-a prefăcut într-o arteziană de SmartBlood. Resturi din craniul lui Watson au ţîşnit spre Consu.

Watson nici măcar nu a ştiut ce l-a lovit. Ultimul lucru transmis de el prin canalul BrainPal a fost un amestec de emoţii care se pot descrie cel mai bine ca un puzzle răvăşit... Surpriza cuiva care ştie că vede ceva ce nu se aştepta, dar fără să aibă habar ce vede. Apoi nimic.

Consu cînta în clipa cînd a tras spre Watson. Îmi lăsasem deschis translatorul. Aşa că am văzut moartea acestuia cu subtitrare. „Răscumpărat” scria în josul cîmpului meu vizual. „Răscumpărat, Răscumpărat, Răscumpărat, Răscumpărat...”, cînta acesta în vreme ce fragmente din capul lui Watson i se prelingeau în jos, pe torace.

Am urlat şi am tras. Consu s-a dat îndărăt, apoi corpul i-a explodat. Am continuat să trag şi să urlu.

– Perry, m-a oprit Viveros. Vin alţii. E timpul s-o ştergem. Haide...

– Şi Watson?

– Lasă-l. El este mort, iar tu nu. Şi nu e nimeni desemnat să bocească aici. O să ne întoarcem după el mai tîrziu. Să mergem. Şi să rămînem în viaţă.

Am învins. Combinaţia de două gloanţe a subţiat semnificativ rîndurile trupelor Consu, pînă să le dea prin minte să recurgă la altă

tactică în locul asaltului frontal. După alte cîteva ore de luptă şi-au distrus scutul defensiv, iar ultimii dintre ei s-au sinucis ritual cu cuţitele de ceremonie. Felul lor de a recunoaşte înfrîngerea. Nu ne rămăsese altceva de făcut decît să ne culegem morţii şi răniţii.

În ziua aceea, plutonul 2 ieşise destul de bine. Doi morţi, cu Watson cu tot, şi doar patru răniţi, dintre care unul grav, care avea să-şi petreacă următoarea lună aşteptînd să-i crească la loc intestinul gros. Ceilalţi trei urmau să fie gata de luptă în doar cîteva zile. Avînd în vedere cu cine ne confruntasem, lucrurile ar fi putut sta mult mai rău. Spre exemplu, un hovercraft blindat din armata Consu a intrat în plin în plutonul 4, din compania C, după care s-a autodetonat. Şaisprezece oameni au murit, inclusiv comandantul de pluton şi doi comandanţi de grupă. Plus o mulţime de răniţi. Dacă locotenentul acela nu ar fi murit pe loc, cu siguranţă că şi-ar fi dorit asta, după acel măcel.

După ce am primit de la locotenentul Keyes ordinul de încetare a focului, m-am întors pe cîmp după Watson. Cîţiva hoitari cu opt picioare, din fauna locală, deja erau grămadă pe el. Am împuşcat unul dintre ei, iar ceilalţi s-au împrăştiat. Îl lucraseră bine de tot într-un răstimp destul de scurt. Am rămas surprins cît de uşor poate să fie un om după ce rămîne fără cap şi fără mare parte din ţesuturile moi. I-am luat rămăşiţele în spinare şi am pornit spre morga improvizată la vreo doi kilometri distanţă. A trebuit să mă opresc şi să dau la boboci o singură dată. Pe drum, m-am întîlnit cu Alan.

– Te ajut?

– Nu-i nevoie, nu e prea greu.

– Cine este?

– Watson.

– A, *ăla,* s-a strîmbat Alan. O fi existînd, undeva, cineva care să-i simtă lipsa.

– Vezi să nu te apuce plînsul, i-am răspuns. Tu cum te-ai descurcat astăzi?

– Binişor. Mai tot timpul mi-am ţinut capul jos, dar am şi tras, cînd şi cînd, cîteva salve, aproximativ în direcţia inamicului. E posibil să fi şi nimerit ceva, nu-s sigur.

– Ai ascultat cîntecul morţii dinainte de bătălie?

– Sigur că da, mi-a răspuns Alan. Suna de parcă se regulau două trenuri de marfă. Nu era un cîntec pe care să poţi să-l ignori.

– Adică ai urmărit traducerea? Ai fost atent la ce spuneau?

– Mda... Nu cred că-mi place planul de convertire la religia lor, avînd în vedere că asta înseamnă să ne omoare pe toţi.

– FCA crede că ăsta este doar un ritual. Ca o rugăciune pe care o recită tot timpul.

– Dar tu ce crezi că este? m-a întrebat Alan.

Am dat din cap spre Watson.
– Consu care l-a ucis urla cît putea de tare: „Răscumpărat, răscumpărat”. Sînt sigur că la fel mi-ar fi cîntat şi mie. Am impresia că FCA subestimează ce se întîmplă cu adevărat aici. Motivul pentru care Consu nu se mai întorc într-un loc în care au pierdut o bătălie… nu e pentru că ei se gîndesc că au pierdut. Nu cred că trebuie să judecăm în termenii ăştia. Am învins, am pierdut. Pentru ei, planeta este acum consacrată prin sînge. Ei cred, de fapt, că au luat-o deja în posesie.
– Şi de ce nu îşi ocupă planetele cîştigate astfel?
– Poate că nu le-a sosit vremea. Poate că aşteaptă o bătălie finală, un fel de Armageddon. În fine, ce vreau să spun este faptul că nu cred că FCA are habar că planeta aceasta este considerată de Consu ca fiind acum a lor. Şi am convingerea că mai devreme sau mai tîrziu, FCA o să aibă o mare surpriză.
– Gata, m-ai convins. Fiecare soldat pe care l-am auzit trebuie să aibă o istorie ciudată. Ce crezi că este de făcut?
– La naiba, Alan. N-am nici cea mai vagă idee. Tot ce îmi doresc este să fiu deja mort atunci cînd se va întîmpla.
– Schimbînd subiectul cu ceva mai puţin deprimant… Ai avut o idee excelentă cu seria de două focuri. Unii dintre noi se simţeau cam frustraţi cînd îi vedeau pe Consu ridicîndu-se după ce încasau primul glonte. Toată lumea o să vrea să-ţi facă cinste în următoarele două săptămîni.
– Ştii că nu plătim nimic pentru băuturi. Doar sîntem într-o excursie în infern cu *all inclusive.*
– Aşa-i… dar dacă am fi plătit, aşa s-ar fi întîmplat şi ai fi acceptat.
– Oricum, nu-i mare scofală.
L-am văzut pe Alan că ia poziţia de drepţi. M-am întors şi am zărit-o pe Viveros îndreptîndu-se spre mine, împreună cu locotenentul Keyes şi cu încă un ofiţer pe care nu-l cunoşteam,. M-am oprit şi i-am aşteptat.
– Perry!
– Domnule locotenent… Îmi cer scuze că nu vă pot saluta, domnule. Duc un cadavru la morgă.
– Acolo se duc cu toţii… Cine este?
– Watson, domnule.
– A, *ăla,* a rostit Keyes. Nu i-a luat mult, nu-i aşa?
– Era foarte emotiv, domnule.
– Cred că era… În fine, Perry, dînsul este locotenent colonelul Rybicki, comandantul regimentului 233.
– Domnule, îmi pare rău că nu vă pot saluta.
– Ştiu, cari un cadavru. Fiule, vreau doar să te felicit pentru soluţia găsită astăzi. Ai economisit o mulţime de vieţi şi de timp. Aceşti Consu ne dau mereu de furcă. Scuturile individuale au fost o surpriză tare

neplăcută şi care ne-a creat o mulţime de necazuri. Am să te recomand pentru o decoraţie, soldat. Ce părere ai?

– Mulţumesc, domnule. Dar sînt sigur că şi altcineva şi-ar fi dat în cele din urmă seama cum trebuie procedat.

– Cu siguranţă. Dar tu ai fost primul. Şi asta contează cel mai mult.

– Da, domnule.

– După ce ne întoarcem pe *Modesto,* trag nădejde că ai să-l laşi pe un bătrîn infanterist să-ţi facă cinste cu un pahar.

– M-aş simţi onorat, domnule.

L-am zărit pe Alan surîzînd cu subînţeles în spatele ofiţerului.

– În ordine. Felicitări încă o dată… Şi, îmi pare rău pentru prietenul tău, a adăugat Rybicki arătînd spre Watson.

– Mulţumesc, domnule.

Alan a salutat şi pentru mine, Rybicki s-a răsucit pe călcîie şi s-a îndepărtat urmat îndeaproape de Keyes. Viveros s-a apropiat de noi.

– Pari amuzat.

– Tocmai mă gîndeam că au trecut mai bine de cincizeci de ani de cînd nu mi-a mai spus cineva fiule…

Viveros mi-a zîmbit după care m-a întrebat:

– Ştii unde să-l duci?

– Morga este dincolo de creasta aia. Vreau să-l las acolo şi să prind primul transport către *Modesto,* dacă se poate, fireşte.

– La naiba, Perry. Eşti eroul zilei. Poţi să faci ce vrei.

S-a întors şi a dat să plece.

– Viveros, am strigat-o. Mereu e ca acum?

– Mereu e ca acum ce?

– Astea… Războiul, bătăliile, luptele.

– Ce? Viveros a pufnit pe nas. Pe dracu', Perry. Astăzi a fost floare la ureche. O nimica toată, pe lîngă ce va urma…

După care a plecat vizibil amuzată.

Aşa s-a dus prima mea zi de luptă. Începuse perioada mea de război.

ZECE

Dintre Bătrînii Băşinoşi, Maggie a fost prima care a murit.

S-a întîmplat în atmosfera superioară a unei planete numită Cumpătarea şi care adăpostea o colonie minieră. Numele planetei părea o ironie, avînd în vedere că, la fel ca toate coloniile miniere, aceasta era plină de cîrciumi şi de bordeluri. Planeta avea o scoarţă bogată în minereuri metalifere şi tocmai din pricina asta fusese greu de cucerit şi la fel de greu de păstrat. FCA trebuia să ţină la sol efective de trei ori mai mari decît în mod obişnuit. Şi tot timpul erau cerute întăriri. *Dayton,* nava pe care Maggie fusese îmbarcată, primise ca misiune să sprijine trupele FCA de pe Cumpătarea. Tocmai atunci, Ohu debarcaseră pe planetă un corp expediţionar compus din drone

de luptă.

Plutonul lui Maggie fusese desemnat să participe la un atac destinat a recuceri o mină de aluminiu, cam la o sută de kilometri depărtare de Murphy, principala aşezare a coloniei. Nici măcar nu au reuşit să ajungă la sol. Transportorul lor a fost interceptat şi lovit de o torpilă Ohu. Carcasa transportorului s-a fisurat în cîteva locuri iar o parte din plutonul lui Maggie, printre care şi ea, a fost scuipat în afara navei. Majoritatea celor aruncaţi în spaţiu a murit imediat, fie din cauza şocului fie din pricina schijelor.

Maggie a supravieţuit. A fost tîrîtă în spaţiu şi a fost conştientă tot timpul. Costumul ei a izolat-o perfect, inclusiv faţa, care i-a fost acoperită automat de o extensie a costumului, protejînd-o astfel de o decompresie severă. Imediat, Maggie şi-a contactat comandantul de pluton şi pe cel de grupă. Ce mai rămăsese din comandantul de grupă fîlfîia între corzile paraşutei, încurcate printre resturile metalice ale carcasei transportorului. Iar comandantul de pluton chiar nu avea cum să-i fie de folos. Şi nu era vina lui. Transportorul nu era echipat pentru misiuni de salvare. În plus, era avariat destul de grav şi se afla sub tirul inamic. Tot ce putea să facă era să încerce să se întoarcă împreună cu supravieţuitorii pe cea mai apropiată navă FCA.

Maggie a încercat să-şi contacteze nava proprie. La fel de inutil. *Dayton* tocmai era într-un schimb de focuri cu cîteva nave Ohu şi nu putea lansa operaţiuni de salvare. Nici o altă navă nu se putea ocupa de ea. Chiar şi în condiţii normale ar fi fost o ţintă prea mică şi greu de ajuns. Era destul de jos, în puţul gravitaţional al Cumpătării. Şi prea aproape de marginea atmosferei. În condiţii de luptă, se putea considera deja moartă.

Aşa că Maggie, ai cărei plămîni deja urlau după oxigen, şi-a ridicat carabina, a aţintit-o asupra unei nave Ohu, a făcut cîteva calcule după care a început să lanseze rachetă după rachetă. Reculul fiecărei salve o arunca pe Maggie şi mai aproape de marginea atmosferei planetei. Datele bătăliei aveau să arate, mai tîrziu, că rachetele lansate de ea chiar au provocat cîteva avarii minore acelei nave inamice.

După ce şi-a termina muniţia s-a răsucit cu faţa spre planeta care urma să o ucidă şi, ca un bun profesor de religie orientală, aşa cum fusese, a compus un jisei, un poem al morţii sub formă de haiku.

Nu jeliţi, prieteni.
Sînt stea căzătoare
Spre altă viaţă.

L-a trimis împreună cu ultimele ei clipe. Apoi a murit, un fulger iute pe cerul întunecat al Cumpătării.

Îmi fusese prietenă. Îmi fusese chiar iubită. Fusese mai curajoasă

decît aş fi putut fi eu în clipa morţii. Şi, da, la naiba, fusese o afurisită de stea căzătoare.

– Problema cu Forţele Coloniale de Apărare nu este combativitatea lor. Deloc. Au trupe excelente. Problema este că trupele FCA sînt foarte uşor de folosit.

Aşa grăit-a Thaddeus Bender, de două ori senator democrat al statului Massachusetts, fost ambasador SUA în Franţa, Japonia şi la ONU, secretar de stat pe timpul catastrofalei administraţii Crowe, autor, lector, şi, în cele din urmă, soldat în plutonul D. Avînd în vedere că doar calitatea de soldat avea o oarecare semnificaţie pentru noi… am decis cu toţii că Soldatul Senator Ambasador Secretar de Stat Bender era un mare rahat.

Remarcabil cît de repede un pifan ajunge să devină veteran. Cînd am ajuns prima dată pe *Modesto,* Alan şi cu mine ne-am luat în primire cuşetele, am fost întîmpinaţi cu un bun venit neutru din partea locotenentului Keyes (care a ridicat o sprînceană atunci cînd i-am transmis complimentele sergentului Ruiz) şi am fost trataţi de către ceilalţi cu o indiferenţă călduţă. Comandanţii de grupă ni se adresau doar atunci cînd era cazul, iar colegii de grupă ne spuneau numai ceea ce trebuia să ştim. Altfel eram ţinuţi pe dinafară.

Nu era o chestie personală. Ceilalţi nou-veniţi, Watson, Gaiman şi McKean, cu toţii au avut parte de acelaşi tratament, care avea la bază două lucruri simple.

Primul era acela că nou-veniţii îi înlocuiau pe cei vechi, care „plecaseră”. Iar „plecat” însemna „mort”. Din punct de vedere strict formal, soldaţii erau ca dinţii de lapte. Cădea unul, apărea altul. Dar la nivel de pluton, nou-veniţii înlocuiau un prieten. Un camarad, pe cineva care a luptat şi a învins şi a murit. Ideea că tu, oricine ai fi fost, ai fi putut înlocui un camarad sau un prieten plecat era neplăcută pentru cei care îl cunoscuseră.

Al doilea lucru era, evident, legat de faptul că pînă atunci nu ai mai luptat nicăieri. Pînă nu treci de botezul focului nu eşti unul de al lor. Nu ai cum să fii. Nu este vina ta. Se poate corecta imediat. Dar pînă nu ajungi pe cîmpul de luptă, eşti un oarecare. Un nimeni care ocupă locul unui om mai bun decît tine şi care a fost acolo, printre ei.

Am observat această diferenţă imediat după bătălia împotriva forţelor Consu. Au început să-mi spună pe nume. Mă chemau să stau la masă cu ei. Eram invitat să joc biliard sau pur şi simplu mă băgau în seamă. Viveros, comandantul de grupă, a început să-mi ceară părerea despre unele lucruri care trebuiau făcute. În loc să-mi ordone să le fac. Locotenentul Keyes mi-a spus o poveste despre Ruiz, ceva despre un hovercraft şi fiica unui colonist, o chestie pe care, pur şi simplu, nu am crezut-o. Pe scurt, eram unul de-al lor. Unul de-al nostru. Soluţia

aceea de tragere precum şi decoraţia mă ajutaseră, desigur. Dar şi Alan, şi Gaiman şi McKean au fost bineveniţi în grup. Nu făcuseră nimic altceva decît să lupte şi să rămînă în viaţă. Asta fusese destul.

În decurs de trei luni, am avut parte de cîteva serii de pifani. Şi i-am văzut cum au luat locul celor cu care abia ne împrietenisem. Am avut aceeaşi reacţie. Atîta vreme cît nu ai botezul focului, eşti un oarecare. Ocupi doar un loc. Majoritatea celor nou veniţi a înţeles cum stau lucrurile şi a strîns din dinţi, pînă cînd a avut parte de ceva acţiune.

Soldatului Senator Ambasador Secretar de Stat Bender i se rupea de toate astea. Din prima clipă, a încercat să se bage în seamă vizitînd pe fiecare membru al plutonului, căutînd să lege o relaţie cît mai adîncă şi personală cu toată lumea. Era enervant.

– Parcă e în căutare de voturi, mi s-a plîns Alan.

Era de înţeles. O viaţă întreagă de alergătură după candidaturi şi voturi şi-ar fi lăsat amprenta asupra oricui. Şi nimeni care ar fi trăit ca el nu ar fi ştiut cînd este cazul să se oprească.

Soldatul Senator Ambasador Secretar de Stat Bender era convins, de asemenea, că lumea era ahtiată după persoana sa şi după cuvintele sale. Probabil de aceea nu tăcea niciodată. Nici atunci cînd nimeni nu mai părea că îl ascultă. Aşa că, atunci cînd şi-a dat cu părerea despre problemele FCA, pe cînd ne aflam în sala de mese, mai mult ca sigur că îşi vorbea sieşi. Cu toate acestea, ultimele lui cuvinte au atras atenţia lui Viveros.

– Adică? Vrei să repeţi ultima frază?

– Am spus că problema cu FCA nu este că nu are luptători buni. Ci că îi foloseşte prea uşor.

– Chiar aşa… Mă faci curioasă.

– Dar este simplu…

Bender deja luase atitudinea aceea pe care o văzusem în fotografii, pe Pămînt. Mîinile cu palmele în sus, de parcă ar fi aşteptat o revelaţie pe care să o împărtăşească tuturor.

– Nu este nici o îndoială că FCA dispune de trupe excelente. Dar nu ăsta este cel mai important lucru. Problema este: ce facem noi ca să evităm intervenţia FCA? Sînt oare momente cînd se recurge la FCA înainte ca diplomaţia să-şi fi epuizat resursele?

– Cred că ai ratat ultimul meu discurs, am intervenit. Acela în care spuneam că nu trăim într-o lume perfectă, iar competiţia de pe piaţa imobiliară din univers a devenit extrem de agresivă.

– Am mai auzit asta, mi-a răspuns senin. Numai că nu cred aşa ceva… Cîte stele sînt în galaxie? O sută de miliarde sau pe acolo? Cele mai multe au sisteme planetare. Aşadar piaţa imobiliară este practic nesfîrşită. Dar nu despre asta este vorba. Problema în discuţie este *motivul* pentru care recurgem la forţă atunci cînd venim în contact cu

specii extraterestre. Iar acest motiv este simplu: o facem pentru că putem. Şi putem foarte uşor. Avem trupe excelent pregătite, puternice, la îndemînă. Spre deosebire de diplomaţie, este mai uşor să manevrezi batalioane şi divizii. Simplă aritmetică: fie controlezi o bucată de pămînt, fie nu. Diplomaţia presupune un efort intelectual mai mare, nuanţele sînt mai bogate, implicit este mai dificil de făcut un demers diplomatic.

Viveros mi-a aruncat o privire scurtă, apoi s-a întors spre Bender:

– Şi ai impresia că tot ceea ce facem este simplu?

– Nicidecum, s-a apărat Bender zîmbind. Am spus doar că este simplu comparativ cu diplomaţia. Dacă îţi dau o armă şi îţi spun să cucereşti un sat, situaţia este foarte simplă. Pac, pac şi gata. Dar dacă îţi spun să mergi în acel sat şi să negociezi cu locuitorii o înţelegere prin care aceştia să-ţi predea satul… e mult mai complicat. Apar tot felul de probleme. Ce faci cu locuitorii satului. Cum îi despăgubeşti, ce drepturi mai au asupra pămîntului înconjurător… Şi aşa mai departe.

– Asta presupunînd că locuitorii acelui sat nu deschid focul asupra ta, imediat ce apari cu un tratat diplomatic în mîini în raza lor vizuală.

Bender mi-a zîmbit şi mi-a făcut semn cu degetul.

– Exact! Despre asta e vorba. Mereu îi tratăm pe ceilalţi de parcă toţi au aceleaşi înclinaţii războinice ca şi noi. Dar dacă, şi subliniez, dacă ei au uşa deschisă pentru diplomaţie? Oare speciile raţionale nu ar trebui să treacă prin acea uşă decît să pornească un măcel? Să luăm drept exemplu poporul Whaid. Sîntem în război cu ei, nu-i aşa?

Eram. Whaidanii şi pămîntenii se aflau în război de mai bine de un deceniu pentru sistemul Earnhardt, care avea trei planete locuibile de ambele specii. Astfel de sisteme, cu planete multiple şi locuibile, erau extrem de rare. Whaidanii erau relativ slabi din punct de vedere militar, dar erau dotaţi cu o tenacitate ieşită din comun. Posesiunile lor planetare erau reduse ca număr şi majoritatea industriei lor se afla pe planeta de origine. Aşadar, atîta vreme cît Whaidanii nu se lăsau duşi din sistemul Earnhardt, singura soluţie era să le lovim planeta de origine: distrugerea porturilor şi a zonelor industriale le-ar fi stopat, pentru o bună bucată de vreme, avîntul în spaţiu. Regimentul 233 făcea parte din forţa de invazie şi i se stabilise ca obiectiv debarcarea în capitala planetei şi să o facem praf. Ni se spusese să evităm uciderea civililor, în măsura în care acest lucru era posibil. Pe de altă parte, ni se ceruse să tragem cîteva lovituri în parlamentul lor dar şi în alte cîteva centre religioase. Nu cîştigam nici un avantaj tactic făcînd aşa ceva dar acţiunea noastră dădea un mesaj clar şi puternic: puteam să le dăm la cap ori de cîte ori avem chef.

– Ce-i cu ei? a întrebat Viveros.

– Am căutat ceva informaţii. Au o cultură extraordinară. Forma lor de artă cea mai dezvoltată este corul, au nişte coruri uriaşe, ceva în

stil gregorian, se adună cîte un oraş întreg şi cîntă. Se spune că li se pot auzi cîntecele de la cîteva zeci de kilometri. Şi cîntă ore în şir.

– Şi?

– Şi… Aceasta este o cultură care ar trebui respectată şi cercetată. Nu să-i strîngem de gît doar pentru că ne stau în drum. Au încercat coloniştii să cadă la pace cu aceste fiinţe? Nu am găsit nici o menţiune a vreunei tentative de acest gen. Eu sînt de părere că ar trebui încercat. Şi mai cred că am putea încerca chiar noi.

Viveros a pufnit scurt.

– Negocierea unui tratat depăşeşte competenţele noastre, Bender.

– În primul meu mandat de senator, am fost în Irlanda de Nord, la o masă de protocol. Eram într-o misiune comercială. Dar m-am întors de acolo cu un tratat de pace între catolici şi protestanţi. Nu aveam autoritatea să închei un astfel de tratat, iar asta a stîrnit controverse mari în ţară. Dar atunci cînd ai ocazia de a face pace, trebuie să profiţi de acea ocazie.

– Îmi amintesc, i-am răspuns. Asta s-a întîmplat chiar înainte de cele mai sîngeroase marşuri de protest din ultimele două secole. Nu prea a avut succes tratatul acela.

– Nu tratatul a fost de vină, s-a scuzat Bender. Un catolic, un puşti drogat, a azvîrlit o grenadă în mijlocul unor protestanţi adunaţi pentru un marş. După care violenţele s-au răspîndit peste tot.

– Afurisiţii ăştia de oameni reali şi vii… Cum se mai pun ei de-a curmezişul idealurilor tale pacifiste, am remarcat.

– Am spus doar că diplomaţia nu este uşoară. Dar sînt convins că avem mai mult de cîştigat colaborînd cu această specie decît exterminînd-o. Este un punct de vedere care ar trebui luat în seamă.

– Mulţumesc pentru prelegere, Bender, spuse Viveros. Dacă ai terminat, am de făcut două remarci. Mai întîi, pînă cînd nu vei lupta, tot ceea ce ştii sau ceea ce crezi că ştii nu înseamnă nimic *dincolo.* Nu înseamnă nimic, nici pentru mine şi nici pentru nimeni altcineva. Aici nu este nici Irlanda de Nord, nici Washington D.C. *Acolo* nu este Pămîntul. Atunci cînd te-ai înrolat, ai făcut-o în calitate de soldat şi ar fi bine să nu uiţi asta. În al doilea rînd, indiferent ce gîndeşti, *soldat,* nu răspunzi pentru soarta universului sau a omenirii. Responsabilitatea ta este subordonată mie, colegilor tăi de grupă, plutonului şi FCA. Dacă ţi se dă un ordin, îl execuţi. Dacă treci dincolo de ordinele care ţi-au fost date, ai să-mi dai socoteală. E clar?

Bender s-a uitat la Viveros cu o privire rece şi relaxată.

– Foarte mult rău s-a făcut sub acoperişul cuvintelor „am urmat doar ordinele”. Sper să nu ajungem şi noi să ne apărăm cu aceeaşi scuză.

Viveros şi-a îngustat privirea şi s-a ridicat de la masă, luîndu-şi tava.

– Am terminat de mîncat, a spus ea şi a plecat.

Bender şi-a arcuit sprîncenele a uimire.

– Nu am avut intenţia s-o jignesc.

– Bender, numele ei nu-ţi spune nimic? l-am întrebat.

– Nu-mi este cunoscut, a răspuns după cîteva clipe.

– Încearcă să-ţi aduci aminte… Demult, pe cînd aveam cinci sau şase ani…

Un beculeţ i-a pîlpîit sub frunte.

– Pe vremea aceea… a fost un preşedinte peruvian cu numele ăsta. Parcă a fost asasinat.

– Corect, Pedro Viveros. Şi nu numai el a fost asasinat. Aproape întreaga familie. Soţia, fratele său, fratele soţiei, şi mulţi alţii înrudiţi cu el. Doar fiica lui Pedro a supravieţuit masacrului. Dădaca ei a încercat să o scoată pe şest din palatul prezidenţial, ascunsă într-un coş de rufe murdare, în vreme ce soldaţii îi căutau pe membrii familiei… ca fapt divers, dădaca a fost violată de soldaţi înainte de a i se tăia beregata.

Chipul lui Bender a căpătat o tentă cenuşie.

– Nu poate fi fetiţa aceea…

– Ba da. Viveros este fiica preşedintelui Pedro Viveros. După ce puciul a fost înăbuşit, iar militarii responsabili au fost aduşi în faţa justiţiei, ştii cum s-au apărat? Au spus că au urmat doar ordinele. Aşa că, indiferent dacă punctul tău de vedere este corect sau nu, ai încercat să explici teorema răului universal singurei persoane din lume care nu are nevoie de o asemenea explicaţie. Ea a trăit acel rău, ştie totul despre rău. Îi măcelăreau familia în vreme ce ea stătea ascunsă într-un coş cu rufe murdare, undeva în subsolul palatului, sîngerînd şi abţinîndu-se să nu plîngă. Înţelegi?

– Dumnezeule, îmi pare rău, fireşte. N-ar fi trebuit să spun ce am spus. Dar nu am ştiut nimic.

– Sigur că nu ai ştiut nimic, Bender. Tocmai asta a încercat Viveros să-ţi explice. Aici nu ştii. Nu ştii nimic.

– Fiţi atenţi cu toţii, ne-a spus Viveros în vreme ce ne pregăteam să fim debarcaţi pe suprafaţa planetei. Sarcina noastră este simplă. Muşcă şi fugi. O să fim desantaţi lîngă centrul lor guvernamental. Loviţi clădirile şi infrastructura, dar evitaţi să deschideţi focul asupra locuitorilor. Răspundeţi cu foc doar dacă sînteţi atacaţi. Le-am tras deja un şut în ouă, acuma doar îi necăjim un pic, să ne ţină minte. Fiţi rapizi, faceţi pagube cît mai mari, după care retragerea. S-a înţeles?

Misiunea, pînă în acel moment, fusese floare la ureche. Whaidanii se dovediseră complet nepregătiţi să înfrunte cîteva zeci de nave de luptă ale FCA, apărute brusc în preajma planetei lor. FCA avusese grijă, cu cîteva zile înainte, să declanşeze o serie de operaţiuni de

diversiune în sistemul Earnhardt, astfel încît să momească grosul flotei Whaidane. Nu mai rămăsese aproape nimeni care să apere planeta lor de baştină. Firava rezistenţă pe care am întîlnit-o a fost rapid anihilată.

Distrugătoarele noastre făcuseră un raid asupra principalului spaţioport al planetei, prefăcînd în moloz rampele de lansare, lovind infrastructura în punctele cheie astfel încît trupele lor să nu mai poată reacţiona decît simbolic. Nu fusese detectată nici o lansare a vreunei drone care să ceară ajutor flotei Whaidane care se afla cu treabă prin sistemul Earnhardt. Cei de la sol şi-au dat seama prea tîrziu de cursa în care picaseră. Ideea era că, atunci cînd flota lor s-ar fi întors, nu ar mai fi avut nici o posibilitate să coboare la suprafaţa planetei pentru alimentare sau pentru reparaţii. Toate instalaţiile lor portuare fuseseră distruse. Iar forţele noastre ar fi fost de mult plecate, atunci cînd flota lor s-ar fi întors acasă.

Fără ameninţări majore în spaţiul din jurul planetei, FCA a luat la ţintă, metodic şi temeinic, centrele industriale, bazele militare, minele, rafinăriile, uzinele de apă, barajele, heliocentralele, porturile şi rampele de lansare, autostrăzile şi orice alt obiectiv vital, astfel încît Whaidanii să fie multă vreme ocupaţi cu reconstrucţia, înainte să-şi refacă instalaţiile destinate lansărilor în spaţiu. După şase ore de bombardament necruţător şi precis, întreaga planetă fusese întoarsă, din punct de vedere tehnologic, la zilele motoarelor cu combustie internă. Şi acolo avea să rămînă o bună bucată de timp.

FCA a evitat să execute un bombardament la întîmplare asupra oraşelor. Nu populaţia civilă era obiectivul nostru. Sigur, Whaidanii nu ar fi putut opri un atac generalizat din partea noastră. Dar FCA se gîndea că, oricum, urmau să aibă destule probleme cu epidemiile, cu lipsa de alimente şi de apă, cu revoltele generate de lipsa de autoritate şi de structură socială. Prin urmare uciderea deliberată a civililor prin bombardamente masive era considerată inumană şi (ceea ce conta în primul rînd pentru FCA) reprezenta o folosire ineficientă a resurselor. Atacul la sol asupra capitalei reprezenta o excepţie şi avea mai degrabă rolul de a administra o lovitură psihologică.

Whaidanii din capitală nu păreau să aprecieze gîndirea FCA.

Transportoarele noastre au fost întîmpinate cu foc imediat ce am debarcat. Se auzea ca o grindină sau ca şi cum cineva prăjea ouă pe blindaj.

– Doi cîte doi, ne-a împărţit Viveros. Nimeni nu umblă singur, de capul lui. Consultaţi-vă hărţile şi aveţi grijă să nu picaţi în vreo capcană. Perry, tu mergi cu Bender. Ai grijă, te rog, să nu semneze vreun tratat de pace cu ei. Ca bonus, voi doi o să ieşiţi primii. Capul sus şi atenţie la lunetişti.

M-am apropiat de el.

– Bender, pune MF-ul pe rachete şi vino după mine. Activează camera. Comunicăm doar prin BrainPal.

Rampa transportorului s-a lăsat în jos şi am ţîşnit înainte. Chiar în faţa mea, cam la patruzeci de metri, o sculptură abstractă greu de descris. Am tras asupra ei şi am fugit. Niciodată nu mi-a plăcut arta abstractă.

Îmi luasem ca punct de reper o clădire înaltă, la nord-vest faţă de locul în care debarcasem. În spatele unor ferestre mari, de sticlă, care delimitau holul de la parter, am putut zări cîţiva Whaidani care ţineau în labele lor nişte obiecte prelungi. Am lansat două rachete spre ei. Acestea urmau să explodeze la impactul cu sticla. Probabil că nu ar fi omorît pe nici unul dintre ei, dar ne-ar fi dat timp, mie şi lui Bender, să ne facem nevăzuţi. I-am transmis lui Bender să arunce în aer o fereastră de la etajul doi şi, după ce şi-a lansat racheta, am sărit amîndoi prin spărtura astfel creată. Ne-am trezit într-o sală compartimentată în mici birouri. Iată că şi extratereştrii obişnuiau să meargă la lucru. Oricum, nu era nici un Whaidan pe care să-l întrebăm de vorbă. Mi-am imaginat că şi-au luat liber în ziua aceea. În fine, cine i-ar fi putut învinovăţi?

Am descoperit o rampă care urca în spirală spre etajele de sus. Nici un Whaidan din holul de la parter nu ne luase urma. Bănuiam că erau destul de ocupaţi cu ceilalţi soldaţi FCA ca să ne mai bage pe noi în seamă. Rampa ducea spre acoperiş. L-am oprit pe Bender înainte să dăm buzna în peisaj. Ne-am furişat cu grijă şi am văzut trei lunetişti. Am doborît pe doi dintre ei, iar Bender a venit de hac celui de al treilea.

Şi *acum?* – a transmis el.

Vino după mine – i-am răspuns.

Whaidanul mediu arată ca o încrucişare dintre un urs negru şi o veveriţă zburătoare uriaşă. Şi foarte furioasă. Whaidanii pe care îi doborîsem arătau acum ca nişte urşi-veveriţe cu arme în mîini şi capetele terci. Ne-am tîrît cît de repede am putut pînă la marginea acoperişului. I-am făcut semn lui Bender să se îndrepte spre unul dintre lunetiştii pe care îi doborîsem.

Bagă-te sub el – i-am transmis.

Ce să fac?

I-am arătat acoperişurile celorlalte clădiri.

Lunetişti peste tot. Ne camuflăm pînă cînd îi dobor pe toţi.

Şi eu ce trebuie să fac?

Supraveghează intrarea şi dacă apare cineva nu-l lăsa să ne facă ce le-am făcut noi lor.

Bender s-a strîmbat şi s-a strecurat sub un Whaidan mort. Am făcut acelaşi lucru şi am regretat imediat. Habar nu aveam cum miroase un Whaidan viu dar cel sub care mă băgasem puţea ca dracu’. Bender îşi

aţintise deja arma spre intrarea pe acoperiş. I-am transmis lui Viveros o imagine panoramică, apoi am început să fac ravagii printre ceilalţi lunetişti Whaidani.

Am doborît şase dintre ei, de pe clădirile învecinate, înainte ca să-şi dea seama ce se întîmpla de fapt. În cele din urmă, am zărit un Whaidan îndreptîndu-şi arma spre mine. L-am pocnit direct în creieri şi i-am transmis lui Bender să se descotorosească de cadavru şi să o şteargă de acolo. Am spălat putina cu cîteva secunde înainte ca rachetele lor să facă praf acoperişul.

La coborîre, am dat nas în nas cu nişte Whaidani care urcau după noi, aşa cum mă şi aşteptasem. La întrebarea cine a fost mai surprins de întîlnire am răspuns amîndoi, Bender şi cu mine, deschizînd focul primii, după care ne-am ascuns la cel mai apropiat etaj. Am azvîrlit cîteva grenade, în jos, pe rampa de acces, ca să dau o temă de gîndire eventualilor Whaidani care ar fi dorit să urce după noi.

– Ce dracu' facem acum!? a urlat Bender în urma mea, în vreme ce alergam de-a lungul etajului.

BrainPal, idiotule – i-am transmis cotind brusc pe un alt coridor. *Ai să ne dai de gol.*

M-am apropiat de un perete din sticlă. Ne aflam la cel puţin treizeci de metri înălţime. Prea mult ca să sărim, chiar şi pentru trupurile noastre minune.

Vin după noi – mi-a transmis Bender.

De undeva, din urma noastră, se auzeau nişte zgomote pe care le atribuiam unor Whaidani extrem de furioşi.

Ascunde-te – i-am răspuns şi am tras în peretele de sticlă.

Nu s-a spart, doar s-a fisurat. Am înşfăcat ceea ce părea a fi un scaun whaidan şi l-am azvîrlit în peretele care a cedat. Apoi m-am ascuns sub un birou, alături de biroul sub care se pitise Bender.

La naiba, acuma chiar ne-au luat urma.

Aşteaptă – i-am transmis – *Stai ascuns. Fii gata să deschizi focul la comanda mea. Foc automat.*

Patru Whaidani şi-au făcut apariţia de după colţ şi au început să avanseze cu precauţie spre spărtura din perete. Îi auzeam gîlgîind unul la altul. Am comutat pe modul traducere.

– … au ieşit prin gaura din zid, spunea unul dintre ei.

– Imposibil, a răspuns altul. E prea sus. Ar fi murit.

– I-am văzut făcînd salturi uriaşe, a continuat primul dintre ei. Poate că au scăpat.

– Chiar şi aceşti [intraductibil] nu sînt în stare să sară 130 deg [unitate de măsură] şi să rămînă în viaţă, a intervenit al treilea dintre ei, apropiindu-se. Aceşti [intraductibil] mîncători de [intraductibil] sînt ascunşi pe undeva pe aici.

– L-ai văzut pe [intraductibil – probabil un nume propriu] pe rampă?

Aceşti [intraductibil] [I] au rupt în bucăţi cu grenadele lor, a intervenit al patrulea dintre ei.

– Am urcat pe rampă, ca şi tine. Bineînţeles că [I] am văzut. Acuma linişte, fiecare să cerceteze zona. Dacă sînt aici, o să plătim [intraductibil] cu aceeaşi monedă.

Cel de al patrulea s-a apropiat de al treilea Whaidan şi a întins spre el o labă uriaşă, ca într-un gest de consolare. Se adunaseră grămadă în dreptul găurii din zidul de sticlă, ideal pentru ce aveam de gînd.

Acum – i-am transmis lui Bender.

Whaidanii s-au bîţîit ca nişte marionete sub tirul nostru şi au căzut prin peretele de sticlă, împinşi de impulsul gloanţelor. Am aşteptat cîteva secunde, după care ne-am năpustit înapoi spre rampă. Nimic nu ne-a mai atras atenţia, în afară de resturile lui [intraductibil – probabil un nume propriu] care mirosea mai năprasnic decît compatriotul său de pe acoperiş. Trebuie să spun că întreaga experienţă de pe lumea Whaidanilor, pînă în acel moment, fusese doar o permanentă ameninţare olfactivă. Am ajuns la etajul al doilea şi am ieşit din clădire la fel cum am intrat. Adică am sărit pe fereastră. Lîngă trupurile celor patru Whaidani.

– Nu este tocmai ceea ce m-am aşteptat să fie, mi-a spus Bender holbîndu-se la cele patru cadavre.

– La ce te aşteptai?

– Nu ştiu.

– Dacă nu ştii, cum poate să fie ceva neaşteptat?

I-am transmis lui Viveros că am ieşit din clădire.

Vino aici – mi-a ordonat ea şi mi-a trimis coordonatele. *Şi adu-l şi pe Bender. Nu o să vă vină să credeţi ce am găsit.*

Pe cînd spunea astea, am auzit, printre exploziile grenadelor şi printre pocnetele carabinelor, o psalmodiere, un tînguit gutural şi profund, ricoşînd pe faţadele clădirilor din jur.

– Despre asta ţi-am povestit, mi-a explicat Bender, aproape bucuros, în vreme ce ne apropiam de locul cu pricina.

Într-o depresiune, se afla un amfiteatru natural plin cu sute Whaidani care cîntau şi se legănau agitînd în aer mulţime de bîte. Pe culmi, de jur-împrejur, cîteva zeci de soldaţi FCA în poziţii de tragere. Dacă ar fi deschis focul ar fi declanşat o baie de sînge. Am comutat din nou pe traducere, dar nu s-a întîmplat nimic. Fie cîntecul nu avea nici un înţeles, fie foloseau un dialect pe care lingviştii noştri încă nu-l descifraseră.

Am zărit-o pe Viveros şi m-am îndreptat spre ea.

– Ce se petrece aici? am zbierat căutînd să acopăr vacarmul.

– Tu să-mi spui, Perry. Eu sînt doar un spectator.

Mi-a făcut semn cu capul. Ceva mai încolo, locotenentul Keyes purta o discuţie aprinsă cu alţi ofiţeri.

– Încearcă să-şi dea seama ce ar trebui să facă mai departe.

– De ce nu a tras nimeni în ei? a întrebat Bender.

– Pentru că nici ei n-au tras, i-a răspuns Viveros. Ordinul e să nu deschidem focul asupra civililor decît dacă e absolută nevoie. Iar ăştia par a fi civili. Au bîte cu toţii, dar nu ne-au ameninţat în vreun fel. Le agită în sus şi în jos, în vreme ce cîntă. Prin urmare nu a trebuit să deschidem focul asupra lor. Ar trebui să fii fericit pentru asta, Bender.

– Chiar sînt, a recunoscut el. Îl vezi pe ăla care conduce adunarea? Este Feuy, şeful lor spiritual. Este un Whaidan de vază. Probabil că el a scris cîntecul pe care îl interpretează acum. Are cineva o traducere?

– Nu, nu folosesc un idiom pe care să-l ştim, i-a răspuns Viveros.

Bender a făcut un pas înainte.

– Este o rugă pentru pace, a murmurat el. Asta trebuie să fie. Probabil că ştiu deja ce s-a întîmplat cu planeta lor. Au văzut ce am făcut oraşului. Oricine ar fi păţit la fel ar implora pacea.

– Ce tîmpenii spui, s-a răstit Viveros. Habar n-ai despre ce cîntă ei acolo. Poate că este o baladă care spune cum au să ne smulgă capetele şi cum au să se pişe în gîturile noastre după aia. Poate că îşi cîntă morţii. Poate că recită o listă de băcănie. Habar nu avem. Şi nici tu nu ştii.

– Te înşeli. Pe Pămînt, timp de cinci decenii am fost în linia întîi în lupta pentru pace. Ştiu cînd un popor este pregătit pentru pace. Ştiu cînd o imploră. Iar fiinţele astea sînt gata, Viveros. Simt asta. Şi am de gînd să-ţi dovedesc acest lucru.

Spunînd acestea, Bender şi-a lăsat arma jos şi a pornit să coboare spre amfiteatru.

– La naiba, Bender! Întoarce-te imediat! Este un ordin!

– Nu sînt dintre aceia care „doar urmează ordinele”, caporal Viveros.

Bender deja alerga spre adunarea Whaidanilor. Viveros a pornit după el înjurînd. Am căutat să o trag înapoi, dar nu am reuşit. Keyes împreună cu ceilalţi ofiţeri se uitau deja la noi. Bender coborînd amfiteatrul, Viveros după el. L-am zărit pe Keyes mişcîndu-şi buzele încercînd să dea un ordin. Viveros s-a oprit brusc. Probabil Keyes o contactase şi prin BrainPal. Dacă la fel se întîmplase cu Bender, acesta preferase să ignore ordinul.

În cele din urmă, s-a oprit chiar la marginea amfiteatrului. Apoi Feuy, conducătorul acelui cor, l-a observat pe omul care se apropiase de ei şi a încetat să mai cînte. Derutaţi, ceilalţi Whaidanii s-au oprit şi ei din cîntat şi şi-au întors chipurile spre Bender.

Acesta era momentul pe care şi-l dorea. A aşteptat cîteva clipe, alegîndu-şi cuvintele cu care să înceapă discursul. Pentru că avea de gînd să le vorbească în limba lor şi, după părerea specialiştilor, se pare că a făcut o treabă bună.

– Prieteni, semenii mei întru căutarea păcii, a început el ridicîndu-şi braţele spre cer.

Înregistrările făcute cu acea ocazie au arătat că nu mai puţin de patruzeci de mii de săgeţi mici cît un ac, pe care Whaidanii le numeau *avdgur,* s-au înfipt în trupul lui Bender în mai puţin de o secundă. Bîtele s-au dovedit a fi un fel de sarbacane obţinute din ramurile unui arbore considerat sfînt de către Whaidani. Pur şi simplu, Bender s-a lichefiat sub ploaia de ace care i-au penetrat costumul fără nici un fel de probleme. Toată lumea a fost de acord, mai tîrziu, că moartea lui Bender fusese una dintre cele mai interesante despre care auziseră sau pe care o văzuseră. Pur şi simplu trupul său s-a dizolvat într-o ceaţă. În secunda următoare, soldaţii FCA au deschis focul. A fost un masacru. Nici un Whaidan nu a supravieţuit, iar noi nu am avut nici o pierdere. Totul s-a terminat în mai puţin de un minut.

Viveros a aşteptat ordinul de încetare a focului, după care s-a îndreptat spre băltoaca în care se transformase Bender şi a început tropăie furioasă prin pasta aceea.

– Cum îţi place pacea, acum, idiotule! zbiera ea, în vreme ce stropi din organele interne ale lui Bender îi pătau bocancii.

– Să ştii că Bender avea dreptate, mi-a spus Viveros ceva mai tîrziu, la bordul transportorului, în drum spre *Modesto.*

– Cu privire la ce?

– Cu privire la faptul că FCA sînt folosite prea repede şi prea mult. Avea dreptate cînd spunea că este mai uşor să lupţi decît să negociezi.

A dat din mînă spre planeta Whaid, care se zărea undeva, în urma navei.

– Nu era nevoie să facem ceea ce am făcut. Adică să le-o tragem astfel încît vreme de decenii să aibă parte numai de foamete, epidemii şi războaie civile. N-am ucis civili astăzi, mă rog, în afară de ăia care i-au tras-o lui Bender. Dar îşi vor petrece multă vreme de acum înainte ucigîndu-se unii pe alţii. Şi asta este tot un fel de genocid. Declanşat de noi.

– Parcă nu erai de acord cu ideile lui Bender.

– Nu-i adevărat, mi-a răspuns. Eu am afirmat că habar nu avea despre ce vorbeşte. Nu că ideile lui ar fi fost greşite. Ar fi trebuit să mă asculte. Dacă ar fi urmat doar ordinele, acuma ar fi fost în viaţă. Şi nu ar fi trebuit să-l răzuiesc de pe tălpile bocancilor.

– Probabil că ar spune, dacă ar putea, că a murit pentru principiile sale.

– Scuteşte-mă, s-a burzuluit ea. Bender a murit pentru Bender. Atît. Să te duci în mijlocul unor fiinţe cărora tocmai le-ai făcut praf planeta şi să te porţi de parcă le-ai fi prieten... Ce imbecil! În locul lor aş fi

făcut la fel.

– Afurisiţii ăştia de oameni reali şi vii… Cum se mai pun ei de-a curmezişul idealurilor pacifiste!

Viveros a zîmbit.

– Dacă Bender chiar ar fi fost interesat de pace în loc să fie atît de narcisist, ar fi procedat altfel. Ar fi procedat aşa cum fac eu. Şi aşa cum ar trebui să faci şi tu, Perry. Respectă ordinele. Rămîi în viaţă. Du-ţi la bun sfîrşit mandatul de infanterist. Intră apoi în corpul ofiţerilor şi croieşte-ţi propriul drum. Fă-te unul dintre aceia care dă ordine. Abia în felul acesta am putea să aducem pacea. Acolo unde se poate, fireşte. De aia eu pot trăi cu cuvintele astea: „doar execut ordinele”. Pentru că ştiu că într-o zi voi putea să schimb acele ordine.

S-a lăsat pe spate, a închis ochii şi a adormit.

Luisa Viveros a murit două luni mai tîrziu, pe un bulgăre de noroi numit Apa Adîncă. Grupa noastră a picat într-o cursă în catacombele naturale care se întindeau pe sub o colonie Hann’i. Primisem ordin să eliminăm prezenţa Hann’i din zonă. În timpul luptei, am fost împinşi într-o grotă spre care convergeau alte patru galerii înţesate cu infanterie Hann’i. Viveros ne-a ordonat să ne retragem în tunelul prin care venisem. După ce toată lumea a intrat înapoi în tunel, şi-a ridicat arma şi a prins să macine pereţii şi tavanul de la ieşirea din tunel. Intrarea în galerie s-a surpat, iar Viveros a rămas de partea cealaltă. Am văzut prin BrainPal cum s-a luptat mai departe. Singură. Nu a rezistat mult. Noi, ceilalţi, ne-am croit drum spre suprafaţă. Nu a fost uşor. Dar am decis că era de preferat să luptăm, decît să ne lăsăm măcelăriţi în ambuscadă.

Pentru fapta sa de vitejie, Viveros a primit o medalie. Postmortem. Eu am fost avansat caporal şi am preluat comanda grupei. Patul lui Viveros precum şi vestiarul ei au fost preluate de un nou-venit pe nume Withford. Un individ destul de potolit, care şi-a acceptat în linişte rolul de novice.

Sistemul tocmai îşi schimbase un dinte de lapte. Şi i-am simţit lipsa.

UNSPREZECE

Thomas a murit din cauză că a înghiţit ceva.

Ceea ce înghiţise era o chestie atît de nouă, încît nici FCA nu avea încă un nume pentru ea. S-a întîmplat pe o colonie la fel de nouă, şi care nu avea nume încă. În afară de un cod: Colonia 622, 47 Ursae Majoris.

(FCA continua să folosească nomenclatorul terestru pentru denumirea stelelor din acelaşi motiv pentru care ziua avea peste tot douăzeci şi patru de ore, iar anul 365 de zile. Pentru că era cel mai simplu.) Una din procedurile standard ale coloniilor noi era aceea de a

transmite în fiecare zi, prin intermediul unei drone de salt, toate datele înregistrate în ziua respectivă. Drona era lansată spre Phoenix, în acest fel guvernul colonial avea o imagine destul de precisă despre cum le mergea noilor colonii.

Colonia 622 începuse să-şi trimită dronele imediat după debarcare, cu şase luni în urmă. În fiecare zi. Nimic deosebit în acele rapoarte: obişnuitele discuţii, încurcături şi confuzii care însoţesc mereu o colonie în curs de formare. Nimic interesant în afară de menţionarea unui fungus mucilaginos care avea obiceiul de a se strecura oriunde. În motoare şi în utilaje, în calculatoare, în instalaţii, în ţarcurile animalelor. Chiar şi în dormitoare. Secvenţa genetică a fungusului a fost trimisă spre Phoenix, cu rugămintea de a se găsi un remediu la această problemă. Apoi, de a doua zi, dronele de salt care au continuat să vină automat de la Colonia 622, nu au mai conţinut nici o informaţie.

Thomas şi Susan se aflau la bordul lui *Tucson,* cînd acesta a fost trimis pentru a afla ce se întîmplase acolo. Mai întîi, *Tucson* a încercat să contacteze colonia de pe orbită. Nici un răspuns. Imaginile nu puneau în evidenţă nici o activitate la sol. Clădirile coloniei păreau pustii, printre ele nu se mişca nimeni, nici om nici animal. Nu se vedeau semne exterioare de stricăciuni. Clădiri intacte, utilaje intacte. Plutonul lui Thomas a primit ordin de a face o recunoaştere la sol.

Întreaga colonie era acoperită cu o substanţă gelatinoasă, un soi de fungus care se depusese pe alocuri în straturi de cîţiva centimetri grosime. La prima vedere, gelatina aceea rupsese liniile de alimentare cu energie electrică şi invadase echipamentul de comunicaţii. Lucrul ăsta putea să fie o veste bună. Probabil că fungusul defectase echipamentele şi de aceea se întrerupseseră transmisiile. Dar optimismul iniţial a fost iute risipit, cînd grupa lui Thomas a ajuns la ţarcul animalelor. Toate animalele erau moarte şi într-o stare avansată de descompunere, mulţumită muncii neobosite a fungusului. La scurtă vreme după acea descoperire macabră, au dat şi de colonişti. Cu toţii se aflau în aceeaşi stare. Majoritatea în paturile lor. Excepţie făceau familiile, care erau găsite, de regulă, reunite în camera copiilor sau pe coridoarele care duceau spre camerele copiilor. Precum şi cei care fuseseră de tură pe nava bază şi care fuseseră găsiţi la posturile lor. Orice îi lovise, o făcuse în timpul nopţii şi cu aşa de mare iuţeală încît aproape că nu au avut timp să reacţioneze.

Thomas a sugerat să ducă un cadavru la infirmeria coloniei şi să încerce să facă o autopsie care să le ofere indicii cu privire la moartea coloniştilor. Comandantul de grupă şi-a dat consimţămîntul. Thomas, împreună cu încă un coleg, au ales un cadavru care părea mai puţin deteriorat. L-a luat de braţe, iar colegul său l-a apucat de picioare.

Apoi au hotărît să-l ridice numărînd pînă la trei. Dar abia a spus Thomas, doi, că o bucată mare de fungus a ţîşnit de pe cadavru şi i s-a lipit de faţă. A deschis gura, într-un gest de surpriză, iar fungusul i s-a strecurat în cavitatea bucală şi apoi pe esofag.

Imediat, ceilalţi au dat ordin costumelor să realizeze o izolare facială. Era şi cazul, deoarece bucăţi mari de fungus mucilaginos prindeau viaţă, săreau din toate ungherele şi se îndreptau spre soldaţi. Atacul s-a declanşat simultan, pe tot perimetrul bazei. Şase dintre colegii lui Thomas s-au trezit cu gura plină de muci.

Thomas a încercat să tragă afară substanţa aceea, dar, cu cît se străduia mai tare, cu atît aceasta aluneca şi mai mult în gîtul lui, blocîndu-i căile respiratorii, inundîndu-i plămînii şi stomacul. A cerut ajutor, prin BrainPal, colegului său, să-l ducă la infirmerie, unde ar fi avut posibilitatea să tragă înapoi mizeria aceea din el, astfel încît să poată respira din nou. SmartBlood le dădea un răgaz de cincisprezece minute, pînă cînd creierul lui Thomas ar fi suferit leziuni ireversibile din pricina hipoxiei. Era o idee excelentă şi probabil că ar fi dat rezultate dacă fungusul nu ar fi început să secrete un suc digestiv în plămînii lui Thomas, mîncîndu-l pur şi simplu de viu. Plămînii i s-au dizolvat sub acţiunea acizilor, iar acesta a murit cîteva minute mai tîrziu din cauza hemoragiei şi a hipoxiei. Toţi ceilalţi şase camarazi atinşi de fungus au avut aceeaşi soartă.

Comandantul de pluton a dat ordin de retragere, iar Thomas a fost abandonat acolo împreună cu celelalte victime. Restul s-au refugiat în transportor şi au decolat către *Tucson.* Dar ajunşi pe orbită, li s-a refuzat andocarea. Unul cîte unul, fiecare supravieţuitor a fost nevoit să iasă în vid astfel ca orice altă formă de viaţă de pe costumele lor să fie distrusă. Apoi au fost supuşi unei decontaminări severe şi extrem de dureroase.

Sonde automate au completat cercetarea şi s-a ajuns la concluzia că nu mai exista nici un supravieţuitor din Colonia 622. Totodată, fungusul, dotat cu suficientă inteligenţă încît să lanseze atacuri coordonate, era aproape imposibil de eliminat cu armele obişnuite. Proiectilele clasice ar fi distrus porţiuni mici din el. Aruncătoarele de flăcări ar fi ars doar un strat superficial, lăsînd straturile profunde neatinse. Iar razele treceau prin acesta fără a-l deranja prea mult. Cercetătorii au început imediat să lucreze la obţinerea unui fungicid, dar efortul lor a fost imediat oprit în momentul în care s-a descoperit că, practic, fiecare cotlon al planetei era plin de sporii acelui fungus. Era mult mai ieftin să descoperi o planetă nouă decît să elimini porcăria aia de pe Colonia 622.

Moartea lui Thomas ne-a adus aminte că nu numai că nu ştim cu ce ne putem confrunta acolo, dar, de multe ori, nici măcar nu ne putem imagina cu ce urmează să avem de a face. Thomas a presupus

greşit că inamicii ne sînt, cumva, asemănători. S-a înşelat. Şi a murit din pricina asta.

Cucerirea universului începuse să mă afecteze.

Am avut primul sentiment de nesiguranţă pe Gindal, unde am surprins într-o ambuscadă un grup de soldaţi Gindalani pe cînd se întorceau către cuiburile lor fortificate. Le loveam aripile uriaşe cu rafale de raze sau cu rachete şi îi priveam cum se prăbuşesc, în volte spectaculoase, ţipînd ascuţit, de pe falezele înalte de două mii de metri.

M-am simţit cu adevărat atins de acest sentiment deasupra planetei Udaspri. Aveam ataşate la costume sisteme de amortizare inerţiale, care ne ajutau să ne controlăm salturile printre bolovanii din care era alcătuit inelul planetei. Jucam un fel de v-aţi ascunselea cu invadatorii Vindi, o specie arahnoidă, care se distrau jucînd un fel de hochei cu bolovanii din inelul planetei, bolovani pe care îi trimiteau pe traiectorii descendente, savant calculate astfel încît, în final, fragmente uriaşe din inelul lui Udaspri picau peste colonia umană Halford.

Cînd am ajuns pe Cova Banda, eram deja pe cale să clachez.

Poate şi din pricină că specia Covandu era, în multe privinţe, asemănătoare cu oamenii: bipezi, mamifere, avînd un talent artistic extraordinar, mai ales în poezie şi în dramă, se înmulţeau rapid şi erau extrem de agresivi atunci cînd venea vorba despre univers şi, mai ales, despre locul lor în univers. Adesea, oamenii şi Covandu şi-au disputat domenii nerevendicate de nimeni altcineva. Cova Banda fusese, de fapt, o colonie umană înainte de a fi preluată de Covandu. Fusese abandonată de oameni datorită unui virus care afecta coloniştii. Le făcea să le crească nişte apendice dizgraţioase pe trup şi le crea, în plus, o a doua personalitate, cu tendinţe ucigaşe. În schimb, asupra Covandu virusul nu a avut nici un efect. Nici măcar o durere de cap. Aşa că au preluat colonia abandonată. După şaizeci şi trei de ani, guvernul Colonial a obţinut un vaccin şi a vrut să preia controlul planetei. Din nefericire, Covandu, au reacţionat la fel ca oamenii. Adică nu au fost foarte încîntaţi să împartă cu altcineva acea planetă. De aici am preluat noi. Să ne războim cu Covandu…

Covandu, o specie umanoidă. Cel mai înalt dintre ei abia dacă măsura un inci[9].

Nu erau deloc proşti, nu lansau armatele lor mititele în atacuri frontale asupra unor inamici de şaizeci de ori mai mari decît ei. Mai întîi ne atacau cu aviaţia sau cu mortiere cu rază lungă de acţiune.

---

[9] Unitate de măsură anglo-saxonă pentru lungime. Un inci = 2,54 centimetri.

Apoi cu blindatele sau cu orice alt tip de armament capabil să provoace pagube de la distanţă. Nu era deloc uşor să dobori un avion de luptă de douăzeci de centimetri care mai şi zboară cu peste şapte sute de kilometri pe oră. Trebuie să faci tot ce se poate pentru a le diminua avantajele. Am recurs la o debarcare într-unul dintre parcurile oraşului Cova Banda. Astfel, artileria lor putea să provoace pagube propriilor trupe. Oamenii noştri erau mai grijulii ca de obicei, în încercarea lor de a anihila trupele Covandu. Şi nu din pricină că aceştia erau mult mai mici. Dar nimeni nu avea chef să se lase doborît de un adversar cît un chiştoc.

În cele din urmă, într-un fel sau altul, le dobori aviaţia şi le anihilezi blindatele. Atunci trebuie să dai piept cu infanteriştii lor. Iată cum decurge lupta cu unul dintre ei: ridici piciorul şi calci peste el. Trebuie doar să calci peste el, să apeşi şi gata. În vreme ce faci asta, soldatul Covandu trage cu arma sa şi zbiară cu toată puterea plămînilor săi minusculi. Scoate un mic chiţcăit pe care abia poţi să-l auzi. Costumul tău, proiectat să reziste la proiectile mari, la scară umană, abia de simte micile fragmente de materie care ţîşnesc dintr-un Covandu, de sub talpă. Abia de poţi auzi cum trupul lui micuţ este strivit. Apoi găseşti altul. Îl calci şi pe acela. Şi tot aşa.

Făceam asta de cîteva ore, avansînd cu greutate prin oraş, oprindu-ne din cînd în cînd pentru a dărîma cu o lovitură de rachetă vreun zgîrie-nor înalt de şase metri. Unii soldaţi din pluton preferau să tragă cu alice în blocurile înalte. Acestea ricoşau prin interiorul clădirii şi făceau prăpăd printre eventualii ocupanţi. Dar cel mai mult, tropăiam. Godzilla s-ar fi simţit aici de parcă ar fi fost acasă.

Nu-mi amintesc exact momentul în care am început să plîng şi să lovesc orbeşte zgîrie-norii din jur. Dar am plîns, şi am lovit cu furie clădirile, destul de mult şi destul de tare de vreme ce, în momentul în care Alan a venit să mă recupereze dintre mormanele de moloz, Găoază tocmai mă informa că reuşisem să-mi rup trei degete de la picioare. Alan m-a condus către locul în care debarcasem şi m-a forţat să mă aşez. Imediat după asta, un Covandu mititel a răsărit din spatele unui bolovan şi a început să-mi împroaşte faţa cu gloanţe. Simţeam ca şi cum cineva îmi azvîrlea grăunţe de nisip în obraji.

– La naiba, am spus după care l-am înşfăcat pe Covandu şi l-am azvîrlit într-un zgîrie-nor din apropiere. A descris o traiectorie arcuită prin aer şi s-a izbit de faţada clădirii cu un plici scurt. Apoi s-a prăbuşit de la doi metri înălţime pe sol. Toţi ceilalţi Covandu de prin zonă pare că au hotărît să renunţe, iar tentativele de asasinat asupra mea au încetat.

M-am întors către Alan:

– Nu ai o grupă de care să ai grijă?

Fusese avansat, după ce un Gindalian dăduse la întors faţa

comandantului lor de grupă.

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru, mi-a replicat dînd din umeri. Nu ai nici o teamă, au ordine clare şi nu există o rezistenţă notabilă în jur. Tipton se poate descurca în locul meu. Keyes mi-a spus să te iau de acolo şi să aflu ce naiba se întîmplă cu tine. Aşa că te întreb: ce dracu' ai păţit?

– Dumnezeule, Alan. De trei ore nu fac altceva decît să strivesc fiinţe inteligente de parcă ar fi gîndaci. Asta am păţit. Strivesc omuleţi cu afurisitele astea de picioare. Toată chestia din jur este penibilă, Alan. Omuleţii ăştia abia de un inci înălţime... E ca şi cum Gulliver s-ar fi apucat să-i caftească pe liliputani.

– Nu putem să ne alegem bătăliile, John.

– Da... şi bătălia asta cum te face să te simţi?

– Mă sîcîie un pic. La urma urmei nu este o luptă pe măsura noastră. Nu facem altceva decît să trimitem nişte omuleţi în iad. Pe de altă parte, rănitul cel mai grav dintre oamenii mei are un timpan ars. Aşa că, una pusă peste alta, mă simt destul de confortabil. Iar Covandu nu sînt chiar atît de neajutoraţi. Pînă acum, scorul este destul de strîns.

Surprinzător, dar adevărat. Avantajul de a fi mic se făcea simţit în luptele din spaţiu. Navele lor erau ţinte dificile pentru tirul nostru. Pagubele produse de loviturile unei singure nave Covandu nu erau mari, fireşte. Dar loviturile însumate ale navelor lor puteau provoca necazuri însemnate. Doar la sol aveam un avantaj copleşitor. Cova Banda dispunea de o flotă defensivă relativ mică. Acesta fusese motivul pentru care FCA hotărîse să preia înapoi colonia.

– Nu mă refer la cine conduce în bătălia asta, Alan. Mă refer la faptul că adversarii noştri au un amărît de inci înălţime, Alan. Înainte de asta ne-am bătut cu păianjeni, iar mai înainte ne-am luptat cu nişte pterodactili. Sistemul meu de valori este praf. Sinele meu e întors pe dos. Nu mă mai simt deloc uman, Alan.

– Din punct de vedere tehnic, nici nu mai eşti uman.

Făcuse o încercare de a-mi ridica moralul. Fără efect.

– Vreau să spun că nu mă mai simt deloc conectat cu ceea ce însemna să fii om. Sarcina noastră este să ne ciocnim cu rase noi şi cu culturi noi şi să-i ucidem pe nenorociţii ăia cît de repede sîntem în stare. Ştim despre extratereştri doar atît cît trebuie ca să-i exterminăm cît mai eficient. Pentru noi nu sînt altceva decît inamici. Exceptînd faptul că sînt destul de isteţi ca să riposteze, am putea spune că ne luptăm cu nişte animale.

– Asta ne face sarcina mai uşoară. Atîta vreme cît nu te identifici cu un păianjen, nu o să ai mari regrete dacă omori vreunul, fie el foarte inteligent. Mai ales unul foarte inteligent.

– Poate că asta mă scoate din minţi. Nu am nici o remuşcare.

Tocmai am luat o chestie vie şi raţională şi am azvîrlit-o în clădirea aia. Nu m-a deranjat prea tare. Tocmai asta este problema, că nu-mi mai pasă, Alan. Acţiunile noastre sînt în afara oricărei păreri de rău. Ar trebui să avem măcar un fior de repulsie la ceea ce facem. Chiar dacă acţiunile noastre servesc o cauză bună. Nu simt nici o repulsie. Şi mi-e teamă de asta. Mi-e teamă de ceea ce semnifică, de fapt, lipsa mea de afecte. Am strivit oraşul ăsta întocmai ca un monstru orb şi imbecil. Şi încep să cred că tocmai asta am şi devenit. Un monstru. Tu eşti un monstru. Cu toţii sîntem nişte monştri cretini, nonumani, şi nu vedem nimic rău în asta.

Alan n-a găsit nimic de spus. Aşa că, în loc de altceva mai bun, ne-am supravegheat soldaţii. Care au tot pisat la Covandu pînă cînd nu a mai rămas nimic de strivit.

– Ce naiba se întîmplă cu el? l-a întrebat Keyes pe Alan, la briefingul de după bătălie, care se ţinea cu toţi comandanţii de grupe.

– Crede că sîntem, cu toţii, nişte monştri cu nimic omenesc în ei, i-a răspuns Alan.

– A, despre asta era vorba…

Keyes s-a întors către mine:

– De cîtă vreme eşti în FCA, Perry?

– De aproape un an.

Keyes a dat din cap.

– Eşti în grafic, Perry. Mai toţi au nevoie de aproximativ un an ca să-şi dea seama că s-au transformat în nişte maşini de ucis, fără conştiinţă şi în afara oricărei morale. Unii mai devreme, alţii mai tîrziu… Uite-l pe Jensen, aici de faţă… a avut nevoie de cincisprezece luni pînă să clacheze. Povesteşte-i ce ai făcut, Jensen.

– Am tras asupra lui Keyes, a început Ron Jensen. Îl vedeam ca o personificare a unui sistem malefic, din pricina căruia ajunsesem o simplă maşină de ucis.

– Aproape că mi-a smuls capul, a adăugat Keyes.

– A fost o împuşcătură norocoasă, recunoscu Jensen.

– Da, norocul tău a fost că ai ratat. Altfel eu eram mort acum, iar creierul tău ar fi fost izolat într-un borcan, unde ar fi înnebunit încet, în lipsa oricărui stimul exterior. După cum vezi, Perry, toată lumea trece prin aşa ceva. Ai să scapi de gîndurile astea în momentul în care ai să-ţi dai seama că, de fapt, nu eşti deloc un monstru. Ceea ce faci acum nu este altceva decît să-ţi protejezi creierul de evenimentele care o iau razna în jurul tău. Timp de şaptezeci şi cinci de ani ai avut o viaţă lineară, în care cele mai periculoase momente au fost acelea în care ţi-ai înşelat, din cînd în cînd, nevasta. Şi dintr-odată te-ai trezit cu un MF în mîini, trăgînd în nişte caracatiţe spaţiale, înainte ca ele să-ţi vină de hac. Dumnezeule, nu cred să fie vreunul care să nu clacheze.

– Alan nu a păţit-o. Şi a venit aici odată cu mine.

– Adevărat, a răspuns Keyes. Ce explicaţie ai, Rosenthal?

– Pe dinăuntru, sînt un cazan sub presiune, plin cu furie latentă, domnule locotenent.

– A, reprimare. Excelent. Încearcă, te rog, să nu mă iei drept ţintă atunci cînd o să-ţi sară capacul.

– Nu pot să garantez nimic, domnule.

– Ştii ce m-a ajutat pe mine? a intervenit Aimee Weber, şi ea comandant de grupă în plutonul nostru. Mi-am făcut o listă cu toate lucrurile de pe Pămînt cărora le duceam dorul. Este cam deprimant dar m-a ajutat să-mi aduc aminte de unde veneam. Dacă duci dorul la ceva, încă mai eşti în cărţi.

– Şi la ce duci tu dorul? am întrebat-o.

– Shakespeare în grădina de vară, spre exemplu. În ultima noapte petrecută pe Pămînt am văzut Macbeth într-o montare aproape de perfecţiune. Dumnezeule, a fost măreţ. Iar aici nu cred că vom avea parte de spectacole de teatru.

– Mi-e dor de fulgii de ciocolată pe care îi mînca fie-mea, spuse Jensen.

– Ai aşa ceva şi pe *Modesto,* i-a amintit Keyes. Şi încă dintre cei foarte buni.

– Nu se compară cu ăia de acasă. Tot secretul constă în siropul de zahăr ars.

– Dezgustător, s-a strîmbat Keyes. Nu-mi place siropul de zahăr ars.

– Bine că n-am ştiut asta atunci cînd am tras în tine. N-aş fi ratat.

– Mi-e dor să înot, a mărturisit Greg Ridley. Obişnuiam să înot în rîul care străjuia proprietatea mea din Tennessee. Era cumplit de rece, dar mie îmi plăcea.

– Un roller-coaster din parcurile de distracţii, spuse Keyes. Astea îmi lipsesc. Mai ales cele de mare viteză, în care simţeai că îţi ies maţele prin pantofi cînd luau o curbă.

– Mie mi-e dor de cărţi, a recunoscut Alan. Mi-e dor de o carte babană, cu coperte cartonate, la care să citesc într-o duminică dimineaţa.

– Perry? m-a întrebat Weber. Este ceva la care să duci dorul, în clipa asta?

Am dat din umeri:

– Un singur lucru.

– Nu poate fi mai stupid decît trenuleţele mele. Dă pe goarnă, e un ordin!

– Singurul lucru de care mi-este dor este să fiu căsătorit. Mi-e dor să fiu iarăşi împreună cu nevastă-mea, să stăm de vorbă sau să citim împreună sau să facem orice altceva împreună.

S-a lăsat o linişte grea.

– Asta e ceva nou pentru mine, a rostit în cele din urmă Ridley.

– La naiba, de asta chiar nu-mi este dor, a murmurat Jensen. Nimic din ultimii douăzeci de ani cît am fost căsătorit nu merită adus aminte.

M-am uitat la chipurile lor.

– Nici unul dintre voi nu are partenerul înrolat? Nu păstraţi legătura între voi?

– Soţul meu s-a înrolat înaintea mea, ne-a spus Weber. A murit în luptă pînă să ajung să-i scriu prima scrisoare.

– Nevastă-mea este îmbarcată pe *Boise,* a continuat Keyes. Îmi mai trimite cîte un mesaj, uneori. Nu cred că îi este foarte dor. Cred că treizeci şi opt de ani alături de mine i-au fost destul.

Apoi Jensen a făcut o remarcă interesantă:

– Eu nu cred că oamenii care vin aici vor cu adevărat să se reîntoarcă la vieţile lor de odinioară. Desigur, ne este dor de lucruri mărunte, iar aceasta, după cum a spus Aimee, ne ajută să nu ne pierdem minţile. Este la fel ca şi cum ţi s-ar oferi ocazia să te întorci în trecut. Ai repeta aceleaşi gesturi? Ai face aceleaşi alegeri în momentele importante? Eu unul nu regret nimic din ce am făcut pe Pămînt. Dar, trebuie să spun, nu cred că aş mai lua totul de la capăt.

– Asta nu mă înveseleşte, oameni buni, le-am atras atenţia.

– Şi la ce anume duci dorul din căsnicia ta? m-a întrebat Alan.

– Mi-e dor de soţia mea. Dar îmi este dor şi de sentimentul de… cum să-i spun… de tihnă. Sentimentul că te afli acolo unde trebuie să te afli, alături de persoana lîngă care trebuie să fii. Iar aici nu am deloc acel sentiment. Ne ducem de colo-colo, în locuri pe care trebuie să le cucerim prin luptă, alături de oameni care ar putea să moară mîine sau poimîine. Fără supărare…

– Nici o problemă, mi-a spus Keyes.

– Nu există nici un loc sigur şi stabil *acolo.* Nu există nimic aici de care să fiu sigur. Căsnicia mea a avut şi momente mai proaste şi momente pline de strălucire, ca la toată lumea. Dar, indiferent de ceea ce se întîmpla, ştiam că este ceva durabil. Îmi lipseşte tocmai acest soi de siguranţă precum şi legătura profundă pe care o poţi avea cu cineva. O parte din ceea ce ne face umani este ceea ce însemnăm pentru alţi oameni şi reciproc, ce înseamnă alţi oameni pentru noi. Mi-e dor să fiu cineva pentru altcineva, mi-e dor de această parte a umanităţii mele. Asta îmi lipseşte, Alan.

Tăcere.

– Al naibii să fiu, Perry, a rupt tăcerea Ridley. În felul în care o spui tu, şi mie mi-e dor să fiu căsătorit.

Jensen a pufnit scurt.

– Mie nu! Tu continuă să-ţi fie dor de căsnicia ta, iar eu voi

continua să tînjesc după fulgii de ciocolată.

– Sirop de zahăr… dezgustător.

– Nu începeţi din nou, domnule. Altfel s-ar putea să mă duc să-mi iau MF-ul.

Moartea lui Susan a fost, cumva, opusă faţă de moartea lui Thomas.

O grevă a sondorilor de pe Elysium a dus la reducerea cantităţilor de hidrocarburi pentru rafinării. *Tucson* a primit ordinul să transporte nişte spărgători de grevă şi să-i protejeze pînă cînd aceştia aveau să repornească platformele de foraj oprite de grevişti. Susan se afla pe una din acele platforme cînd greviştii au încercat un atac cu nişte tunuri improvizate. Una dintre explozii a proiectat-o pe Susan, împreună cu alţi doi soldaţi, peste marginea platformei. Au căzut în mare de la cîteva zeci de metri înălţime. Cei doi muriseră deja cînd au atins suprafaţa apei. Dar Susan, deşi cu arsuri grave, a supravieţuit şi a fost recuperată chiar de greviştii care deschiseseră focul.

Au ajuns la concluzia că trebuie să ofere un exemplu. Mările de pe Elysium adăpostesc un necrofag numit gaper, ale cărui fălci articulate puteau înghiţi cu uşurinţă o persoană pe nemestecate. Gaperii mişunau pe lîngă platformele de foraj deoarece se hrăneau cu gunoaiele aruncate de sondori în mare.

Rebelii au proptit-o pe Susan în picioare, au adus-o în simţiri şi au derulat prin faţa ei o listă cu revendicări şi acuzaţii, ştiind că toate acele cuvinte aveau să ajungă la FCA prin intermediul BrainPal. După care au găsit-o vinovată de colaborarea cu inamicul, au condamnat-o la moarte şi au azvîrlit-o în mare, chiar în zona în care platforma deversa gunoiul.

Gaperii nu s-au lăsat prea mult aşteptaţi. Unul dintre ei a înghiţit-o pe Susan. Ea încă era vie şi a încercat să iasă din gaper prin acelaşi orificiu prin care intrase. Dar, chiar înainte să reuşească să iasă, unul dintre sondori a împuşcat gaperul sub aripa dorsală, acolo unde acesta avea creierul. Animalul a murit imediat şi a prins să se scufunde. Susan a murit nu digerată sau sufocată. A murit strivită de presiunea apei.

Bucuria sondorilor nu a durat mult. Întăririle trimise de *Tucson* au pătruns în tabăra rebelilor, au capturat căpeteniile acestora, pe care le-au împuşcat şi le-au aruncat pradă gaperilor. Cei care au omorît-o pe Susan au avut parte de un tratament diferit. Au fost aruncaţi de vii gaperilor. Eliminîndu-se din ritual partea cu împuşcatul acelor necrofagi. Greva s-a încheiat la scurtă vreme.

Moartea lui Susan mi-a limpezit gîndurile. Oamenii puteau fi la fel de inumani precum extratereştrii. Dacă aş fi fost la bordul lui *Tucson,* cu mîna mea aş fi dat pradă gaperilor pe ucigaşii lui Susan şi nu mi-ar

fi părut rău nici o clipă. Nu ştiu dacă acest lucru m-ar fi făcut mai bun sau mai rău decît monstrul inuman la care făcusem referire atunci cînd am clacat pe Cova Banda.

Şi de atunci nu am mai fost îngrijorat dacă am devenit ceva mai puţin uman decît înainte. Nu mi-a mai păsat.

DOISPREZECE

Aceia dintre noi care am luptat în Bătălia pentru Coral îşi amintesc unde eram cînd am auzit că planeta a fost pierdută. Eu îl ascultam pe Alan explicînd cum că universul pe care credeam că îl ştiu dispăruse de multă vreme.

– L-am părăsit la primul salt. Am sărit pur şi simplu printr-o altă uşă a universului. Aşa funcţionează propulsia prin salt.

Singura reacţie a mea şi a lui Ed McGuire, cu care lîncezeam alături de Alan în barul „Pe Loc Repaus”, a fost să tăcem îndelung. Într-un tîrziu Ed, care preluase comanda grupei lui Aimee Weber, a spus:

– Nu te înţeleg, Alan. Eu ştiam că saltul te transportă cu o viteză mai mare decît a luminii sau ceva de genul ăsta. Aşa merge propulsia prin salt.

– Da’ de unde, a replicat Alan. Einstein încă mai are dreptate – viteza luminii e viteza maximă cu care te poţi deplasa. Pe de altă parte, n-ar fi de dorit să începi să zbori aiurea prin univers, nici măcar cu o fracţiune din viteza luminii. Dacă zbori cu două sute de mii de kilometri pe secundă şi loveşti chiar şi o fărîmă de praf, te alegi cu ditamai gaura în grozava ta navă. Ar fi doar o metodă *foarte* rapidă de a muri.

Ed a clipit, apoi s-a scărpinat în creştet.

– Aici m-ai pierdut…

– Bine, stai să-ţi explic. M-ai întrebat cum funcţionează propulsia prin salt. Şi, precum ţi-am spus, e simplu: ia un obiect dintr-un univers, să zicem nava *Modesto,* şi îl azvîrle în alt univers. Problema noastră e că asociem termenul de „propulsie” cu cel de „călătorie”. De fapt nu e nici o deplasare, pentru că nu e implicată acceleraţia. Importantă este doar locaţia în cadrul multiversului.

– Alan, am intervenit eu, te-ai dus pe arătură.

– Scuze, a spus Alan, luînd o pauză de gîndire. Cît de multă matematică ştiţi voi?

– Eu îmi amintesc în mod vag calculul diferenţial, am spus.

Ed a dat şi el din cap.

– Vai de mine, a oftat Alan. În regulă, o să vorbesc pe limba voastră. Fără supărare.

– Vom încerca să nu ne supărăm prea tare, a încuviinţat Ed.

– Bine. În primul rînd, universul în care vă aflaţi – cel în care sîntem cu toţii în acest moment – este doar unul dintr-un număr infinit de posibile universuri, a căror existenţă este permisă de fizica cuantică.

Atunci cînd observăm un electron aflat într-o anumită poziţie, universul nostru este definit funcţional de poziţia acelui electron, care poziţie este cu totul alta în universul alternativ. Mă urmăriţi?

– Nicidecum, a recunoscut Ed.

– Necunoscătorii ăştia… Atunci trebuie să mă credeţi pe cuvînt. Problema este simplă: universurile multiple. Multiversul. Ceea ce face propulsia prin salt este să deschidă o uşă spre unul dintre aceste alte universuri.

– Şi cum face asta? am întrebat.

– Nu ştii destulă matematică pentru a înţelege.

– Deci e ca magia, am spus eu.

– Din punctul tău de vedere, da, e magie. Dar în fizică e un adevăr ştiinţific.

– Eu tot nu înţeleg, a revenit Ed. Am ajuns aici călătorind prin multiple universuri, şi totuşi fiecare dintre ele era exact la fel ca al nostru. Fiecare „univers alternativ” despre care am citit eu prin cărţile de science fiction era profund diferit de universul de bază. Tocmai aşa îţi dai seama că eşti într-un univers alternativ.

– Am un răspuns foarte interesant la remarca ta, a spus Alan. Să considerăm o axiomă faptul că mutarea unui obiect dintr-un univers în altul este un eveniment fundamental improbabil.

– Pot accepta asta, am spus eu.

– În fizică, acest lucru este permis, deoarece, la nivel fundamental, acest univers este unul cuantic şi, în principiu orice se *poate* întîmpla, chiar dacă în mod curent nu se întîmplă. Oricum, fiecare univers preferă să îşi menţină evenimentele improbabile la minimum, mai ales dacă vorbim de nivelul subatomic.

– Cum poate un univers să „prefere” ceva? a întrebat Ed.

– Nu ai cunoştinţele matematice necesare, a replicat Alan.

– Sigur că nu am, a zis Ed dîndu-şi ochii peste cap.

– Adevărul este că universurile preferă anumite lucruri în detrimentul altora. De exemplu, preferă să caute o stare de entropie cît mai mare. Preferă să aibă viteza luminii aceeaşi. Ai putea în principiu să încerci să modifici aceste lucruri, dar s-ar putea să se dovedească laborios. Acelaşi lucru şi în cazul nostru. Mutarea unui obiect dintr-un univers în altul este atît de improbabilă, încît universul destinaţie este cvasi-identic cu cel expeditor – un mod de conservare a improbabilităţii.

– Dar cum îţi explici mutarea noastră dintr-un loc în altul? am întrebat. Cum poţi ajunge dintr-un loc anume al unui univers, în cu totul alt loc în celălalt univers?

– Păi gîndeşte-te, a spus Alan, mutarea unei întregi nave într-un alt univers este un eveniment de o improbabilitate uriaşă. Din punctul de vedere al universului, locul *unde* va apărea ea în noul univers este un

lucru de-a dreptul neînsemnat. De aceea am spus că termenul „călătorie” este impropriu. Noi nu *plecăm* spre undeva. Noi doar *ajungem* undeva.

– Şi ce se întîmplă în universul pe care l-ai părăsit?

– Apare imediat o altă versiune a lui *Modesto,* din alt univers, cu versiunile noastre alternative în ea, a spus Alan. Probabil. Există o mică şansă ca asta să nu se întîmple, dar, ca regulă generală, e ceea ce se întîmplă.

– Deci ne întoarcem vreodată? am întrebat eu.

– Să ne întoarcem unde?

– În universul de origine.

– Nu. Ei bine, teoretic este posibil, dar este extrem de improbabil. Universurile se creează în mod continuu, urmînd ramificaţiile opţiunilor noastre. În realitate, se nasc imediat înainte de a sări noi în ele; acest lucru ne facilitează de fapt accesul, pentru că vor fi foarte asemănătoare în structură cu universul nostru. Cu cît sîntem separaţi mai mult timp de un anume univers, cu atît el are mai mult răgaz să devină divergent, şi devine cu atît mai improbabil să te poţi întoarce în el. Chiar şi întoarcerea într-un univers pe care l-ai părăsit acum o secundă este foarte improbabilă. Dar să te întorci într-unul din care ai plecat acum un an, cînd ai făcut primul salt de la Pămînt spre Phoenix, este de-a dreptul imposibil.

– Asta mă întristează. Mi-era drag universul meu..., s-a plîns Ed.

– Bine zici, a continuat Alan. Tu nu vii din acelaşi univers originar ca John şi cu mine, pentru că n-ai făcut primul salt odată cu noi. Mai mult, oameni care au făcut saltul cu noi, acum se află în alte universuri, pentru că sînt pe alte nave. Orice versiune a vechilor noştri prieteni pe care am putea-o reîntîlni ar fi o versiune alternativă. Bineînţeles, ei ar arăta şi s-ar purta la fel, deoarece, cu excepţia poziţiei diferite a acelui electron, ei ar fi aceleaşi persoane. Dar universurile noastre originare sînt complet diferite.

– Deci tu şi cu mine sîntem singurii care au rămas din universul nostru, am concluzionat eu.

– Sînt şanse mari ca acel univers să existe în continuare. Dar mai mult ca sigur că noi doi sîntem singurii proveniţi din el care ne aflăm acum în *acest* univers.

– Nu ştiu ce să cred despre toate astea, am murmurat eu.

– Nu te îngrijora. Din punctul de vedere al vieţii noastre normale, ţopăiala prin universuri nu contează. Funcţional, toate sînt aceleaşi, indiferent de universul în care te afli la un moment dat.

– Dar de ce ne mai trebuie nave spaţiale? a întrebat Ed.

– Simplu, ca să te deplasezi dintr-un univers în altul.

– Nu asta întreb. Dacă tot sîntem capabili să ne mutăm instantaneu dintr-un univers în altul, de ce n-o facem şi de pe o planetă pe alta?

Pur şi simplu să facem saltul pe suprafaţa planetei. Aşa măcar n-am mai risca să se tragă în noi în spaţiu.

– Universul preferă ca salturile să se facă departe de mari mase gravitaţionale, cum ar fi planetele şi stelele, a răspuns Alan. Mai ales cînd faci salt de la un univers la altul. Poţi într-adevăr să faci saltul în vecinătatea unui puţ gravitaţional, de aceea intrăm în noile universuri destul de aproape de planetele de destinaţie, dar saltul se face mult mai uşor la distanţă de ele, din cauza asta ne depărtăm puţin întotdeauna înainte de salt. Aş putea să vă arăt o relaţie exponenţială care defineşte toate astea, dar…

– Ştiu, ştiu, nu dispun de aparatul matematic necesar pentru a înţelege…, a oftat Ed.

Alan se pregătea să răspundă sarcastic, dar în acel moment BrainPal-urile noastre au început să clipească. *Modesto* tocmai primise veşti despre masacrul de pe Coral. Şi, în orice univers te-ai fi aflat, aceste veşti erau groaznice.

Coral a fost a cincea planetă colonizată de oameni şi prima care era mai chiar bine aclimatizată pentru viaţa omenească decît Pămîntul. Era stabilă geologic, avea un sistem de control al climatului care menţinea o climă temperată pe cea mai mare parte a suprafeţei şi era populată cu specii native de plante şi animale care erau destul de apropiate genetic de cele de pe Pămînt, ca să corespundă cerinţelor nutriţionale şi estetice ale coloniştilor. Cu ceva vreme în urmă, se propusese schimbarea numelui planetei în Eden, dar s-a ajuns la concluzia că un astfel de nume ar fi avut un potenţial karmic generator de belele.

S-a ales numele de Coral, de la creaturile asemănătoare cu coralii pămînteni care dăduseră naştere multor arhipelaguri şi recifuri în lungul zonei tropicale. Expansiunea umană pe Coral a fost ţinută în frîu – spre deosebire de alte colonizări – iar coloniştii au ales o viaţă simplă, aproape pre-industrială. Era unul dintre puţinele locuri din univers în care oamenii preferaseră să se adapteze mediului existent, în loc să îl modifice pentru a semăna cu cel pămîntean. Şi a funcţionat, prezenţa umană, redusă şi neinvazivă, s-a mulat pe biosfera Coralului şi a prosperat într-un mod liniştit şi controlat.

De aceea Coral a fost luată pe nepregătite de invazia rraey, care au năvălit cu tot atîţia soldaţi cîţi colonişti erau pe planetă. Posturile de apărare ale FCA staţionate pe Coral şi pe orbită au dus o luptă vitejească, dar scurtă, înainte de a fi copleşite de forţa adversarului. Şi coloniştii au ripostat, dar au fost învinşi repede. Supravieţuitorii au fost căsăpiţi, literalmente, deoarece rraey apreciau în mod deosebit gustul cărnii de om.

BrainPal-urile ne-au transmis o secvenţă dintr-un show culinar de

succes la rraey, în care bucătarii lor de frunte discutau cel mai economic mod de a tranşa trupul unui om pentru a reduce pierderile şi despre cît de bună iese supa din oasele gîtului. Pe lîngă faptul că transmisia ne-a făcut să vomăm, a fost o dovadă că atacul fusese planificat dinainte, în detaliu, dacă avuseseră grijă să aducă şi celebrităţi de mîna a doua de pe planeta lor pentru a organiza festivităţile. Era clar că rraey aveau de gînd să rămînă.

După euforia victoriei, rraey n-au pierdut vremea. După ce au omorît toţi coloniştii, au coborît platforme de extracţie minieră pe insulele de pe Coral. Înainte de atac, ei negociaseră cu guvernul colonial exploatarea acestor insule. Pe planeta lor de baştină, recifurile, cîndva numeroase, dispăruseră datorită unei combinaţii dezastruoase între exploatarea minieră abuzivă şi poluarea industrială masivă. Guvernul Colonial refuzase propunerea, pe de o parte pentru că locuitorii de pe Coral voiau să-şi protejeze planeta, şi pe de altă parte pentru că gusturile antropofage ale rraey erau binecunoscute. Nu risca nimeni să accepte mineri rraey care la ieşirea din şut, în drumul spre casă, urmau să vîneze oameni gustoşi pentru cină.

Greşeala Guvernului Colonial a fost să nu realizeze cît de importantă era pentru rraey exploatarea coralilor – pe lîngă interesul comercial, mai exista şi un aspect religios pe care diplomaţii Guvernului nu l-au sesizat. După cum nu şi-au dat seama nici cît de departe erau aceştia dispuşi să meargă pentru a-şi atinge scopul. Rraey şi Guvernul Colonial avuseseră cîteva întîlniri, dar relaţiile au fost întotdeauna încordate – cum ar fi putut fi destinsă o întîlnire în care partenerul te priveşte cu poftă, gîndindu-se dacă ai fi mai potrivit pentru micul dejun sau pentru prînz. Ambele părţi au ţinut-o pe-a lor. Dar cînd ultimul recif de pe planeta rraey a murit, adevărata măsură a nevoii lor pentru resursele Coralului a devenit vizibilă. Coral era acum al lor, iar noi trebuia să ne luptăm din greu ca să îl luăm înapoi.

– E o treabă cam sinistră, spunea locotenentul Keyes comandanţilor de grupe, şi o să fie şi mai şi, cînd ajungem acolo.

Ne aflam în camera de adunare a plutonului. Cafeaua se răcea în ceşti, în timp ce noi parcurgeam, pagină cu pagină, rapoartele asupra atrocităţilor comise şi informaţiile transmise de misiunile de recunoaştere. Dronele de salt care scăpaseră atacului rraey raportau aterizarea unui şir nesfîrşit de nave inamice, atît de luptă cît şi miniere. În mai puţin de două zile de la masacru, aproape o mie de nave se adunaseră în spaţiu deasupra Coralului, aşteptîndu-şi rîndul la jefuirea ei.

– Iată ce ştim, a spus Keyes, afişînd o imagine sistemului Coral în BrainPal. Estimăm că cea mai mare parte a activităţii rraey este industrială şi comercială. Luîndu-ne după modelul navelor, o treime,

adică mai bine de trei sute, sînt nave militare avînd capacităţi defensive, dar şi ofensive. Cele care transportă trupe au capacităţi de atac şi de protecţie minimale. Dar cele din clasa navelor de luptă sînt mai mari şi mai puternice decît ale noastre. Estimăm de asemenea că la suprafaţa planetei se găsesc acum o sută de mii de soldaţi rraey, care se pregătesc pentru invazie. Serviciile noastre secrete cred că ei se aşteaptă să ne luptăm pentru Coral, şi că atacul va avea loc într-un interval între patru şi şase zile, cît ne-ar lua să aducem navele mari în poziţie de salt. Rraey cunosc preferinţa FCA pentru atacuri copleşitoare, iar asta va lua FCA ceva vreme.

– Deci cînd vom ataca? a întrebat Alan.

– În unsprezece ore, a răspuns Keyes.

Toţi ne-am foit neliniştiţi în scaune.

– Dar ce şanse avem, domnule? a întrebat Ron Jensen. Singurele nave disponibile sînt cele care se găsesc deja la distanţa de salt, plus cele care vor ajunge acolo în următoarele ore. Cîte s-ar putea strînge?

– Şaizeci şi două, inclusiv *Modesto.*

BrainPal-urile au început să descarce lista navelor. Am observat că figura şi *Hampton Roads,* nava pe care fuseseră trimişi Harry şi Jesse.

– Mai sînt şase nave care se grăbesc să ajungă la distanţa de salt, dar nu ne putem baza pe ele că vor ajunge pînă la ora atacului.

– Dumnezeule, a exclamat Ed McGuire, au cinci la unu la nave şi doi la unu la forţele terestre, asta în cazul fericit în care putem ateriza cu toate navele. Cred că aş fi preferat să respectăm tradiţia cu forţa de atac copleşitoare.

– Dacă aşteptăm să avem destule nave, le dăm vreme să se pregătească, a spus Keyes. Mai bine trimitem o forţă redusă acum, cînd nu se aşteaptă, şi încercăm să producem cît mai multe stricăciuni. În patru zile am putea aduce încă două sute de nave. Dar dacă noi ne facem treaba bine, ele n-ar mai avea mult de furcă.

– Ce păcat că noi nu vom mai fi pe-aici, să ne mulţumească, a zis Ed pufnind.

– Ghinion, a spus Keyes, cu un zîmbet scurt. Băieţi, ascultaţi, ştiu că nu seamănă a voiaj de plăcere. Dar nu o să fim idioţi. Nu ne ducem acolo să fim măcelăriţi. Avem de gînd să ne atingem scopul. Vrem să le lovim transportoarele, astfel încît să nu mai poată debarca alte trupe. Vom debarca trupe terestre care să întrerupă activitatea de extracţie, aşa încît le va fi greu să-i lovească pe ai noştri, fără să-i distrugă şi pe ai lor. Vom lovi ţintele comerciale şi industriale pe care le găsim şi vom încerca să dislocăm navele lor de atac de pe orbită, şi astfel, cînd vor ajunge întăririle noastre, să-i atacăm pe rraey din două părţi.

– Aş vrea să revenim la trupele terestre, a spus Alan. Deci le ducem pe planetă, apoi navele noastre vor încerca să scoată navele

lor de pe orbită? Asta înseamnă că vom fi părăsiţi acolo, sau mă înşel?
Keyes a dat din cap.
– Vom fi pe cont propriu cel puţin trei-patru zile.
– La dracu’, a răbufnit Jensen.
– E război, nenorociţilor, s-a răstit Keyes. Îmi pare tare rău că nu vă convine sau că vi se pare greu.
– Ce se întîmplă dacă planul nu funcţionează şi navele noastre sînt distruse? am întrebat eu.
– În cazul ăsta, Perry, cred că sîntem futuţi. Dar hai să nu ne gîndim la asta. Sîntem profesionişti, avem o treabă de făcut. Pentru asta ne-am pregătit. Planul comportă riscuri, dar nu riscuri prosteşti, iar dacă va merge vom fi recucerit planeta şi le vom fi cauzat pierderi importante. Hai să considerăm că vom reuşi, ce ziceţi? Este o idee cam nebunească, dar nu imposibilă. Iar dacă vă implicaţi, şansele ca ea să reuşească vor creşte considerabil. În regulă?
Iarăşi foială în scaune. Nu eram pe de-a-ntregul convinşi, dar nu prea aveam loc de întors. Urma să mergem, indiferent dacă ne convenea sau nu.
Jensen a întrebat:
– Care sînt cele şase nave care ar putea să ajungă în timp util?
Keyes a accesat informaţia şi ne-a spus: *Little Rock, Mobile, Waco, Muncie, Burlington* şi *Sparrowhawk*[10].
– *Sparrowhawk?* a sărit Jensen. Nu glumeşti?
– Care-i treaba cu *Sparrowhawk?* am întrebat.
Numele era ciudat. De obicei, navele batalion erau denumite după oraşe de mărime medie.
– Brigăzile fantomă, Perry, a răspuns Jensen. Forţele Speciale ale FCA. Nişte monştri mari şi-ai dracului.
– N-am auzit de ei pînă acum, am spus.
De fapt aveam impresia că mai auzisem undeva, dar nu-mi aminteam în ce împrejurare.
– FCA îi păstrează pentru ocazii speciale, a continuat Jensen. Nu se amestecă ei cu gloata. Ar fi bine să-i avem aici cînd vom coborî pe planetă. Ne-ar scuti de neplăcerea de a muri.
– Ar fi bine, dar probabil că asta nu se va întîmpla, a conchis Keyes. Sîntem gata, băieţi şi fete? La bine şi la rău.

Zece ore mai tîrziu, *Modesto* a făcut saltul în spaţiul orbital al lui Coral şi a fost lovit, în primele secunde, de şase rachete trase de aproape de un crucişător rraey. Motorul de la pupa pentru menţinerea direcţiei a fost distrus, iar nava s-a răsucit cu susul în jos. Cînd rachetele au lovit, grupa mea şi a lui Alan era într-o navetă de

---

[10] *Sparrowhawk* = uliu (în limba engleză).

transport. Forţa exploziei a izbit cîţiva băieţi de pereţii navetei. În docul navetelor, echipamente şi materiale zburau necontrolat, lovind alte navete, dar ca prin miracol, nu şi pe a noastră. Din fericire, navetele, blocate de electromagneţi pe docuri, au rămas pe loc.

L-am activat pe Găoază ca să verific starea navei. *Modesto* fusese grav avariat şi din scanarea navei rraey, se părea că aceasta se pune în poziţie pentru a trage o nouă salvă.

– E timpul s-o întindem, am răcnit la Fiona Eaton, pilotul nostru.

– Nu am liber de la Control, mi-a replicat.

– În cel mult zece secunde vom fi loviţi de altă serie de rachete. Gata, ţi-am dat liber.

Am auzit-o mîrîind. Alan, care era şi el conectat cu computerul central al lui *Modesto* a strigat din spate:

– Rachete lansate! Douăzeci şi şase se secunde pînă la impact!

– Avem destul timp ca să ne îndepărtăm? am întrebat-o pe Fiona.

– Vom vedea, a spus ea şi a deschis un canal de comunicaţie cu celelalte navete. Sînt Fiona Eaton, pilot al Transportorului Şase. Vă înştiinţez că voi executa o procedură de ieşire de urgenţă în trei secunde. Mult noroc.

S-a întors către mine.

– Centurile, a spus, şi a apăsat un buton roşu.

O dungă de lumină roşie a marcat porţile docului. Zgomotul exploziei lor s-a pierdut în mugetul aerului care ţîşnea din navă. Tot ce nu era ancorat în vreun fel a fost supt prin spărtură. Printre resturile zburătoare, cerul se răsucea, pe măsură ce *Modesto* se rotea ameţitor. Fiona a crescut puterea motorului, a aşteptat cîteva secunde pentru ca sfărîmăturile să elibereze gaura, apoi a eliberat naveta din ancore şi s-a lansat către porţi. A încercat să compenseze rotirea lui *Modesto,* dar n-a reuşit întru totul, acoperişul a fost zgîriat uşor.

Am accesat imaginile provenite de la docul de lansare. Şi alte navete au ieşit în urma noastră, întîi două, apoi trei. Numai cinci au reuşit, înainte ca a doua salvă de rachete să lovească nava, schimbîndu-i brusc sensul de rotaţie şi strivind restul navetelor care încercau să iasă. Cel puţin una dintre ele a explodat. Resturile s-au împrăştiat, lovind camera prin care primeam imagini.

– Întrerupe-ţi legătura cu *Modesto,* a spus Fiona. O pot folosi ca să ne dea de urmă. Spune-o soldaţilor. Verbal.

M-am conformat. Apoi Alan, arătînd spre soldaţi, a spus:

– Avem cîteva răni minore, nimic grav. Care e planul?

– Am stabilit un curs spre Coral şi am închis motoarele, a zis Fiona. Probabil că ei caută semne de propulsie sau comunicaţii prin BrainPal pentru a pune rachetele pe urmele noastre. Aşa că dacă facem pe morţii, am putea cîştiga destul timp pentru a încerca să intrăm în

atmosferă.

– Să încercăm? a spus Alan.

– Dacă ai un plan mai bun, ascult.

– N-am nici cea mai mică idee ce se întîmplă, aşa că urmez bucuros planul propus de tine, a dat el înapoi.

– Dar ce s-a întîmplat pe *Modesto,* de fapt? a întrebat Fiona.

– Ne-au lovit imediat ce am ieşit din salt. Şi n-aveau de unde şti unde o să se întîmple asta.

– Poate că doar ne-am nimerit în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, a spus Alan.

– Eu nu cred, am replicat, arătînd spre fereastră. Priveşte! Am arătat spre un crucişător rraey care sclipea ca un pom de Crăciun, pe măsură ce îşi scuipa rachetele. În partea opusă a bolţii, un crucişător FCA a apărut de niciunde. Cîteva secunde mai tîrziu, torpilele l-au lovit în plin.

– Nu se poate, a gemut Fiona.

– Ei ştiu exact unde vor apărea navele noastre, a spus Alan. Asta este o ambuscadă!

– Dar de unde dracu' ştiu? a strigat Fiona. Ce pizda mă-sii se petrece aici?

– Alan? am spus. Tu eşti fizicianul.

Alan se holba la crucişătorul FCA avariat, care tocmai era lovit de o nouă salvă.

– Habar n-am ce se întîmplă, e ceva cu totul nou pentru mine, a murmurat el.

– E o porcărie, a zis Fiona.

– Să ne păstrăm cumpătul, am intervenit. Sîntem în rahat şi nu avem timp de asta.

– Dacă ai un plan mai bun, te ascult, a spus din nou Fiona.

– Pot să îmi accesez BrainPal-ul, atîta timp cît nu încerc să mă conectez la *Modesto?*

– Sigur, a zis Fiona, dacă nu există transmisiuni în afara navetei, e în regulă.

L-am accesat pe Găoază şi am cerut o hartă geografică a Coralului.

– Ei bine, am zis, cred că putem considera că atacul asupra platformelor miniere nu va avea loc astăzi. De pe *Modesto* n-au scăpat destul de mulţi încît să putem organiza un atac serios şi, în plus, nu sînt sigur că vom reuşi cu toţii să aterizăm întregi. Nu toţi piloţii sînt la fel de rapizi ca tine, Fiona.

Fiona a încuviinţat, şi mi-am dat seama că s-a relaxat puţin. Laudele fac întotdeauna bine, mai ales în timpul unei crize. Am trimis harta Fionei şi lui Alan.

– Iată noul plan. Forţele rraey sînt concentrate pe barierele de corali şi în oraşele Coloniale de pe coastă. Deci noi vom merge *acolo,*

am spus, arătînd spre mijlocul celui mai mare continent de pe Coral, ne vom ascunde în munţi şi vom aştepta al doilea val.

– *Dacă* acesta va veni, a spus Alan. O dronă de salt este programată să se întoarcă pe Phoenix. Vor afla că rraey ştiau că venim peste ei. Şi odată ce ai noştri vor afla asta, pot hotărî să nu mai vină deloc.

– Ba nu, vor veni, am zis. S-ar putea să nu ajungă cînd ne-ar plăcea nouă, dar de venit vor veni. Trebuie să fim pregătiţi să îi aşteptăm. Partea bună este că planeta asta e propice vieţii umane. Vom găsi hrană din belşug.

– Nu prea am chef să fac colonizări acuma, a bombănit Alan.

– Nu e o soluţie definitivă, am replicat. Şi este, oricum, cea mai bună variantă.

– Da, asta aşa e, a convenit Alan.

M-am întors către Fiona.

– Ce te-ar putea ajuta să ne duci teferi pe suprafaţă?

– O rugăciune. Acum nu avem probleme pentru că arătăm ca o bucată de gunoi, dar orice lucru mai mare decît un trup omenesc, odată intrat în atmosferă, va fi depistat de rraey. Imediat ce vom începe să facem manevre, ne vor observa.

– Cît timp putem rămîne la altitudinea asta? am întrebat-o.

– Nu prea mult, nu avem mîncare, nu avem apă şi, oricît ar fi corpurile noastre de performante, vom rămîne fără aer în scurt timp.

– La cîtă vreme după ce intrăm în atmosferă ai de gînd să începi să pilotezi?

– La scurtă vreme, dacă începem să ne rostogolim nu voi mai fi în stare să redresez naveta pînă jos. Vom cădea şi ne vom zdrobi, punct.

– Fă ce poţi.

A încuviinţat.

– Alan, tu înştiinţezi trupele despre schimbarea de plan, am spus.

– Să-i dăm drumul, a zis Fiona, lovind acceleraţia. Forţa neaşteptată a motoarelor m-a înfundat în scaunul copilotului. Acum nu mai cădeam liber spre suprafaţa planetei, ci ne îndreptam voit spre ea.

– Atenţie, cad pietre, a strigat Fiona intrînd în atmosferă. Naveta a început să trepideze. Apoi din bord s-a auzit un scurt ţiuit.

– Scanare activă, am spus, sîntem urmăriţi.

– M-am prins, a zis Fiona, făcînd un salt lateral. Vom intra curînd într-o pătură de nori. Poate ne va ajuta să ne ascundem.

– De obicei ajută? am întrebat.

– Nu, a răspuns ea intrînd oricum în nori.

Am ieşit din ei la cîţiva kilometri spre est, apoi am intrat iarăşi în nori.

– Sîntem urmăriţi în continuare, am spus, aeronavă la 350 de

kilometri, şi se apropie.

– Încerc să ajungem cît se poate de aproape de sol pînă să ne prindă. Nu putem scăpa de ei, şi nici nu-i putem ataca. Cel mai bine ar fi să fim cît mai aproape de sol şi să sperăm că rachetele lor vor lovi copacii, nu pe noi.

– Asta nu e foarte încurajator, am bombănit.

– Nu sîntem la ora de încurajări, ţineţi-vă bine, plonjăm.

Aeronava rraey era după noi.

– Rachete! am strigat.

Fiona a rotit naveta puternic spre stînga şi s-a năpusti spre sol. O rachetă ne-a depăşit şi s-a pierdut în depărtare. Cealaltă a explodat într-un deal, imediat în urma noastră.

– Bravo, am spus, dar era să-mi muşc limba, pentru că o a treia rachetă a detonat chiar în spatele nostru, iar suflul ei ne-a destabilizat. A patra rachetă ne-a lovit în plin şi bucăţi de şrapnel au pătruns prin lateral. Auzeam aerul ieşind, dar şi gemetele oamenilor răniţi.

– Coborîm, a anunţat Fiona, încercînd să controleze naveta. Se îndrepta spre un mic lac cu o viteză incredibil de mare.

– Vom lovi apa şi ne vom zdrobi. Îmi pare rău.

– Te-ai descurcat bine, am spus, şi în aceeaşi clipă botul navetei a atins suprafaţa lacului.

Zgomot infernal, de fiare scrîşnind, botul navetei răsucindu-se în jos, apoi rupîndu-se de rest. O scurtă imagine a compartimentului cu soldaţi desprinzîndu-se, strigăte mute cu gurile deschise, ţipete neauzite pierdute în celălalt zgomot, mugetul trecerii pe deasupra botului navetei, care deja se învîrtea nebuneşte deasupra apei. Rotiri scurte, dezordonate, pe măsură ce botul împrăştia bucăţi de metal şi de instrumente în urma sa. Durere ascuţită, ceva lovindu-mi maxilarul şi plecînd cu el cu tot. Gîlgîiala neinteligibilă în timp ce încerc să strig, sînge gri, Smart-Blood, tras din rană, rotit în spirală de forţa centrifugă. Un stop-cadru cu Fiona, ale cărei cap şi braţ drept sînt acum pierdute, undeva în urma noastră.

Un zdrăngănit ascuţit de metal, pe cînd scaunul meu se rupe de restul compartimentului, cade cu spătarul pe pămînt şi se îndreaptă vertiginos spre un colţ de stîncă, eu pe spate, în continuare aşezat, scaunul învîrtindu-se şi deplasîndu-se în acelaşi timp. O scurtă şi ameţitoare schimbare de direcţie în clipa în care piciorul meu drept loveşte stînca, urmată de o durere crîncenă, albă-aurie, cînd femurul îmi pocneşte ca un vreasc. Piciorul retezat sare exact în locul în care îmi fusese maxilarul şi devin astfel prima persoană din istorie care-şi trage singură şuturi în gură. Un zbor arcuit peste sol şi aterizez într-un loc în care crengile copacilor încă mai cad, pentru că pe-acolo tocmai se prăbuşise şi corpul navetei. O ramură grea, masivă îmi vine peste

piept şi îmi rupe cel puţin trei coaste. După ce am reuşit să-mi trag singur un şut în omuşor, acest lucru este ultima mea grijă.

Privesc în sus (nu am altă opţiune) şi îl văd pe Alan deasupra, atîrnînd cu capul în jos, înfipt într-o ramură care-i intrase în trup cam prin locul unde ar trebui să fie ficatul. De pe fruntea lui, SmartBlood îmi picură pe gît. Îl văd clipind, semn că mă vede la rîndu-i. Apoi primesc un mesaj prin BrainPal.

Arăţi groaznic, transmite el.

Nu pot răspunde. Pot să mă holbez în schimb.

Sper doar să pot vedea constelaţiile acolo unde mă duc, transmite el.

Şi o mai transmite o dată. Şi încă o dată. Apoi nu mai transmite nimic.

Ciripeli. Ceva aspru prinzîndu-mi braţul. Găoază recunoaşte piuiturile şi-mi traduce.

– *Ăsta mai trăieşte.*

– *Lasă-l. O să moară curînd. Şi oricum ăştia verzi nu sînt buni de mîncat. Nu sînt copţi încă.*

Grohăială, pe care Găoază o traduce [rîsete].

*

– La dracu’, trebuie să vedeţi asta, spune cineva. Nenorocitul ăsta trăieşte.

O altă voce. Familiară.

– Să văd.

Linişte. Din nou vocea familiară.

– Îndepărtaţi buşteanul ăsta de pe el. Îl luăm cu noi.

– Pentru Dumnezeu, şefa, zice prima voce. Uită-te cum arată. Îi tragi un glonte în cap. Ar fi cel mai bine pentru el.

– Ni s-a spus să căutăm supravieţuitori, revenit vocea aceea. Şi, ca să vezi… Ăsta e un supravieţuitor. De fapt este *singurul* supravieţuitor.

– Dacă poţi numi asta supravieţuire…

– Ai terminat?

– Da, coniţă.

– Bine, acuma mută nenorocita aia de cracă. Rraey ne vor da curînd de urmă.

Încercarea de a-mi deschide ochii e ca şi cum aş forţa nişte uşi metalice înţepenite. Mă ajută în treaba asta durerea insuportabilă pe care o simt atunci cînd buşteanul îmi este luat de pe piept. Ochii mi se deschid involuntar şi expir echivalentul unui strigăt prin maxilarul lipsă.

– Dumnezeule, s-a trezit, spune prima voce, şi văd un bărbat blond, care dă deoparte lemnul de pe mine.

O mînă caldă pe acea parte a feţei care încă mai există.

– Hei, spune vocea familiară, o să fii bine. Eşti în siguranţă. Te ducem înapoi. Eşti bine. Va fi bine.

Chipul ei îmi intră în raza vizuală. Ştiu faţa asta. Sînt căsătorit cu ea. Kathy a venit după mine.

Suspin. Ştiu că sînt mort. Nu mă deranjează.

Încep să alunec.

– Îl ştii pe tipul ăsta? întreabă blondul.

– Nu fi prost, o aud pe Kathy spunînd, bineînţeles că nu-l cunosc.

M-am dus.

În alt univers.

P A R T E A   A   T R E I A

TREISPREZECE

– Aha, te-ai trezit…, am auzit pe cineva vorbind, imediat ce am deschis ochii. Nu încerca să-mi răspunzi. Eşti complet scufundat în lichid. Ai un tub respirator care-ţi ajunge direct în gît. Şi nu mai ai maxilar.

Am aruncat o privire împrejur. Pluteam într-un cilindru, plin cu un lichid consistent, călduţ şi transparent. Puteam vedea dincolo de pereţii cilindrului, dar nu puteam focaliza imaginea. Aşa cum mi se spusese, un tub flexibil ieşea dintr-un panou, şi ajungea undeva în zona gîtului. Am încercat să privesc de-a lungul lui, însă n-am reuşit. Vederea îmi era blocată de un aparat care îmi înconjura partea inferioară a capului. Am încercat să-l ating cu mîna, dar nu am reuşit să fac nici o mişcare. Lucrul acesta m-a îngrijorat. Dar vocea m-a liniştit imediat.

– Nu te speria, ţi-am anulat capacitatea de mişcare. Ai să poţi să te mişti imediat ce vei fi scos din cuvă. Adică peste vreo două zile. Dar ai acces în continuare la BrainPal. Foloseşte-l dacă vrei să comunici ceva. Aşa o să vorbim de acum înainte.

Unde naiba sînt? Şi ce mi s-a întîmplat?

– Eşti în clinica Brenneman, deasupra lui Phoenix, mi-a răspuns vocea. Cele mai bune tratamente de oriunde. Acum eşti la terapie intensivă. Sînt doctorul Fiorina şi m-am ocupat de tine din clipa în care te-au adus aici. Cît despre ce ţi s-a întîmplat… hmm… acum eşti într-o stare mult mai bună. Aşa că nu te îngrijora. Ţi-ai pierdut falca, limba, mare parte din obrazul drept precum şi urechea dreaptă. Piciorul drept ţi-a fost retezat de la jumătatea femurului. Stîngul a suferit fracturi multiple şi ai pierdut trei degete şi călcîiul. Noroc că măduva spinării a fost secţionată imediat sub cuşca toracică. Probabil că nu ai avut dureri prea mari. Şi, că tot am pomenit de torace, şase coaste au fost rupte iar una dintre ele ţi-a perforat vezica biliară, aşa că ai avut parte şi de o hemoragie internă masivă. Ca să nu mai pomenesc de infecţiile apărute datorită rănilor deschise şi netratate timp de cîteva zile.

Credeam că am murit. Sau că sînt pe moarte.

– Atîta vreme cît acum eşti în afara oricărui pericol, cred că pot să spun, cu inima deschisă, că ar fi trebuit să fii mort. Dacă nu erai modificat, ai fi fost deja mort. Să mulţumeşti sîngelui tău că te-a ţinut în viaţă. S-a coagulat imediat şi a ţinut infecţiile sub control. Dar ai fost foarte aproape să nu reuşeşti. Dacă nu ai fi fost descoperit atunci, ai fi murit la scurtă vreme. Cînd te-au adus pe *Sparrowhawk,* te-au scufundat imediat într-o cuvă de stază şi aşa ai ajuns aici. Nu puteau să-ţi facă mare lucru pe navă. Aveai nevoie de asistenţă medicală de

specialitate.

Mi-am văzut soţia. Ea a fost cea care m-a salvat.

– Soţia ta este soldat?

A murit de cîţiva ani.

– Oh, a spus Fiorina după care a adăugat: Oricum, erai cu un picior pe lumea ailaltă. Halucinaţiile nu sînt un lucru neobişnuit în asemenea momente. Tunelul cu o lumină la capăt, rudele decedate şi tot restul. Caporal, încă mai trebuie să muncim zdravăn la tine şi ne-ar fi mai uşor s-o facem dacă eşti adormit. Nu ai nimic de făcut aici decît să pluteşti. Am să te adorm pentru o vreme. Cînd ai să te trezeşti, vei fi deja afară. Şi falca o să-ţi crească destul ca să poţi vorbi. Bine?

Ce s-a întîmplat cu grupa mea? Ne-am prăbuşit…

– Dormi, o să vorbim mai mult după ce ai să ieşi din cuvă.

Am încercat să-i dau un răspuns care să îl usture, dar am fost lovit de un val de oboseală. Mi s-a rupt filmul înainte să mă gîndesc cît de repede se poate rupe.

– Hei, ia uite cine-i iarăşi printre noi. Omul prea tîmpit ca să moară.

De data asta nu mai eram în cuvă, plutind prin gelatină. M-am uitat în jur, căutînd să localizez acel glas.

– Harry, am rostit atît cît puteam de bine cu falca imobilizată.

– El în carne şi oase, mi-a răspuns cu o plecăciune.

– Îmi pare rău că nu te pot întîmpina cum se cuvinte. Sînt un pic pus pe butuci.

– Auzi-l, pus pe butuci! Cristoase pe un ponei, erai mai mult risipit şi lipsă, decît întreg, John. Ştiu asta. Am văzut cum te-au adus de pe Coral, erai doar o carcasă. Cînd au spus că eşti în viaţă mi-a căzut falca-n podea.

– Amuzant…

– Scuze, fără intenţie. Erai de nerecunoscut, un maldăr de organe. Nu mi-o lua în nume de rău, dar m-am rugat să mori. Nu-mi imaginam că sînt în stare să te adune la loc.

– Mă bucur că te-am dezamăgit.

– Îmi pare bine să fiu dezamăgit, mi-a răspuns el şi în clipa următoare altcineva a intrat în cameră.

– Jesse, am murmurat.

A venit lîngă pat şi mi-a dat un pupic pe obraz.

– Bine ai revenit pe tărîmul celor vii, John, spuse ea, făcînd un pas înapoi.

– Ia te uită, din nou împreună… Cei trei muşchetari, a adăugat.

– Doi şi jumătate, am corectat-o.

– Nu fi macabru, m-a apostrofat. Dr. Fiorina spune că te vei recupera complet. Maxilarul tău va fi întreg pînă mîine. Iar piciorul va fi gata peste alte două zile. Vei ţopăi pe-aici cît ai zice peşte.

M-am întins şi mi-am pipăit piciorul drept. Era întreg sau aşa se simţea prin pătură. Am dat deoparte aşternutul ca să văd cu ochii mei. Era acolo: piciorul meu drept. Un fel de picior. Imediat sub genunchi aveam o vînătaie verzuie. Deasupra vînătăii piciorul arăta normal. Sub vînătaie, arăta ca o proteză.

Ştiam despre ce era vorba. Un soldat din grupa mea avusese piciorul smuls într-o bătălie şi i-l recreaseră în acelaşi mod. Se ataşează un membru fals, plin de nutrienţi, pe locul amputării. Apoi, printr-o branulă fixată în zona de contact dintre proteză şi organ, se injectează nanoroboţi. Folosind ADN-ul pacientului drept ghid, nanoroboţii transformă nutrienţii şi substanţele primare din membrul fals în carne şi oase, conectînd noile ţesuturi la cele existente. Nanoroboţii se deplasează încet, în lungul membrului fals, pînă cînd îl transformă complet. După ce îşi termină treaba, migrează prin vasele de sînge în intestine, iar de acolo sînt eliminaţi pe cale naturală.

Nu este o chestie foarte delicată, dar este o soluţie bună: fără intervenţii chirurgicale, nu trebuia să se aştepte crearea unui organ clonat, fără proteze greoaie. Totul rezolvat cam în două săptămîni. Tot aşa îmi refăcuseră falca şi călcîiul plus cele trei degete lipsă, care erau toate prezente la post.

– Cîtă vreme am zăcut aici?

– În camera asta eşti de o zi, mi-a răspuns Jesse. Şi înainte să fii adus aici, ai stat în cuvă o săptămînă.

– Ne-a luat patru zile ca să ajungem pe Phoenix. Tot timpul drumului ai fost ţinut în stază, ştiai asta? m-a întrebat Harry.

Am dat din cap.

– Şi au mai fost vreo două zile, înainte să fii găsit pe Coral. Aşa că, în total, cam două săptămîni.

M-am uitat pe rînd, la fiecare.

– Îmi pare tare bine să vă văd pe amîndoi. Nu vreau să fiu înţeles greşit, dar… De ce sînteţi aici? De ce nu sînteţi pe *Hampton Roads?*

– *Hampton Roads* a fost distrus, John. Ne-au lovit imediat ce am ieşit din salt. Naveta noastră abia a reuşit să părăsească docul, dar şi-a avariat motoarele în timpul ejectării. Am fost singurii care am reuşit să ieşim. Am plutit aproape o zi şi jumătate pînă cînd *Sparrowhawk* ne-a găsit. Am fost aproape să ne asfixiem.

Mi-am amintit că o navă rraey izbise un crucişător aflat în drumul ei. Mă întrebam dacă nu cumva fusese chiar *Hampton Road.*

– Ce s-a întîmplat cu *Modesto?* Aveţi idee?

Jesse şi cu Harry s-au privit cîteva clipe.

– Şi *Modesto* a fost doborît, mi-a răspuns Harry, în cele din urmă. John, toate navele au fost doborîte. A fost un masacru.

– Nu puteau să le doboare pe toate. Spuneaţi că v-a cules *Sparrowhawk.* Şi eu am fost cules tot de ei.

– *Sparrowhawk* a venit mai tîrziu. După primul val. Au ieşit din salt la mare distanţă de planetă. Orice au folosit rraey ca să detecteze navele noastre, pe *Sparrowhawk* l-au ratat… i-au luat însă urma mai tîrziu, după ce acesta s-a parcat pe orbită, deasupra locului în care te-ai prăbuşit. A fost cît pe ce.

– Cîţi supravieţuitori? am întrebat.

– Tu ai fost singurul de pe *Modesto,* mi-a răspuns Jesse.

– Au mai fost şi alte navete care s-au lansat…

– Au fost doborîte, toate. Rraey au tras în orice obiect mai mare decît un bidon de tablă. Motivul pentru care naveta noastră a fost cruţată îl pun pe seama faptului că nu mai aveam motoare. Probabil că nu au vrut să risipească o rachetă.

– Cîţi au scăpat în total? Nu se poate să fi fost doar eu şi naveta voastră.

Jesse şi Harry şedeau în faţa mea fără să scoată nici un cuvînt.

– Nu se poate aşa ceva… am murmurat.

– A fost o ambuscadă, John, mi-a explicat Harry. Fiecare navă care a ieşit din salt a fost lovită aproape imediat. Nu ştim cum au reuşit, dar au făcut-o. După care au urmărit şi distrus fiecare navetă pe care au găsit-o. De aceea *Sparrowhawk* a riscat vieţile noastre ca să te găsească. Pentru că, pe lîngă noi, tu eşti *singurul* supravieţuitor. Numai naveta ta a reuşit să ajungă la sol. Te-au descoperit urmînd baliza voastră. Pilotul tău a activat-o înainte să vă prăbuşiţi.

Mi-am adus aminte de Fiona. Şi de Alan.

– Cîţi am pierdut?

– Şaizeci şi două de crucişătoare cu echipaj cu tot. Şi fiecare navă avea un batalion la bord. Nouăzeci şi cinci de mii de oameni, plus, minus…, mi-a răspuns Jesse.

– Mi se face rău…, am murmurat.

– Este ceea ce s-ar putea numi un excelent futai de modă veche, prin toate găurile, a continuat Harry. Nu-i nici o îndoială. Aşa că de aceea sîntem aici. Nu mai aveam unde să ne ducem.

– Plus că ne-au păstrat pentru interogatorii, a adăugat Jesse. De parcă am şti ceva. Eram deja în navetă cînd am fost loviţi.

– Abia aşteaptă să-ţi revii ca să te ia la întrebări. Cred că vei primi, cît de curînd, o vizită de la nişte anchetatori FCA.

– Cum sînt? am întrebat.

– Lipsiţi de haz, mi-a răspuns Harry.

*

– Scuză-ne, dar nu avem chef de glume, caporal Perry, mi-a atras atenţia locotenent-colonelul Newman. Cînd pierzi şaizeci de nave şi o sută de mii de oameni, nu poţi să o iei decît foarte în serios.

Newman mă întrebase cum mă simt, iar eu nu făcusem altceva decît să-i răspund „mă simt împrăştiat”. Considerasem că un pic de

umor sec legat de condiţia mea fizică nu putea fi deplasat. Se pare că mă înşelasem.

– Îmi cer scuze. Dar nu era tocmai o glumă. După cum s-ar putea să ştiţi, o mare parte din trupul meu a rămas pe Coral.

– Şi cum ai ajuns pe Coral? m-a întrebat maiorul Javna, celălalt anchetator.

– Parcă îmi aduc aminte că am luat o navetă. Deşi ultima parte a coborîrii am făcut-o pe barba mea.

Javna s-a uitat scurt spre Newman, de parcă i-ar fi spus „Face bancuri, din nou”.

– Caporal, în raportul tău despre incident, ai menţionat faptul că ai dat dispoziţie pilotului să arunce în aer ecluza docului în care se afla naveta.

– Aşa este.

Completasem acel raport cu o noapte înainte de interogatoriu.

– Cu autorizarea cui ai dat acel ordin?

– Pe răspunderea mea. *Modesto* era sub un bombardament puternic de rachete. Mi-am spus că un pic de iniţiativă, în acele momente, nu ar fi fost un lucru chiar atît de rău.

– Ai cunoştinţă cîte navete au fost lansate de întreaga flotă?

– Nu cunosc. Deşi se pare că au fost foarte puţine.

– Mai puţin de o sută. Incluzînd aici şi cele şapte navete de pe *Modesto,* mi-a răspuns Newman.

– Ştii cîte au ajuns pe suprafaţa planetei? m-a întrebat Javna.

– Din cîte am înţeles, numai a mea a ajuns atît de departe.

– Exact! a exclamat Javna.

– Şi?…

– Şi…, a intervenit Newman. Se pare că ai fost destul de norocos, ai dat ordinul acela chiar la timp ca să te poţi lansa cu naveta şi să ajungi în viaţă la suprafaţa planetei.

M-am uitat cu o privire opacă la Newman.

– Sînt suspectat de ceva anume, domnule?

– Trebuie să recunoşti că este un lanţ de coincidenţe foarte ciudat, a observat Javna.

– Recunosc pe dracu’! Am dat acel ordin *după* ce *Modesto* a fost lovit. Pilotul meu a avut prezenţa de spirit şi antrenamentul corespunzător ca să ne ducă spre Coral, suficient de aproape de sol ca să pot supravieţui. Şi, dacă vă amintiţi, aproape că am murit. Cea mai mare parte a corpului meu s-a împrăştiat pe o suprafaţă cît Rhode Island. Singurul lucru norocos a fost că m-au găsit înainte să mor. Toate celelalte au fost nişte chestii numite inteligenţă, îndemînare, antrenament. Îmi cer scuze pentru că am fost instruiţi bine, *domnule!*

Javna şi Newman s-au privit din nou.

– Nu facem decît să urmăm fiecare pistă a anchetei, mi-a spus

Newman pe un ton potolit.

– Dumnezeule! Gîndiţi-vă, dacă aş fi planificat cu adevărat să trădez FCA, aş fi făcut-o de aşa manieră încît să nu-mi pierd fututa asta de falcă.

M-am gîndit că, în starea mea, mă puteam răsti la un ofiţer superior fără să mi-o fur în bască. Nu m-am înşelat.

– Să mergem mai departe, a continuat Newman.

– Chiar aşa. Să mergem.

– Ai menţionat că ai observat un crucişător rraey deschizînd focul asupra unei nave FCA imediat ce aceasta a ieşit din salt, în apropiere de Coral.

– Corect, aşa este.

– Interesant cum de ai reuşit să vezi asta, a murmurat Javna.

Am oftat adînc.

– Aveţi de gînd să o ţineţi tot aşa? Lucrurile s-ar putea derula mai repede dacă nu aţi încerca la tot pasul să mă faceţi să recunosc că sînt spion.

– Caporal, atacul cu rachete... Îţi poţi aminti dacă rachetele inamice au fost lansate înainte sau după ce nava a ieşit din salt?

– Părerea mea este că au fost lansate chiar înainte ca nava să apară. Cel puţin aşa mi s-a părut mie. Au ştiut cînd şi unde va ieşi din salt acea navă.

– Cum crezi că este posibil aşa ceva? m-a întrebat Javna.

– Habar n-am. Cu o zi înainte de atac, nici măcar nu ştiam cum funcţionează motoarele de salt. Ştiind ce ştiu acum, nu pare a exista vreun mijloc prin care să ghiceşti cînd o navă iese din salt.

– Ce vrei să spui prin „ştiind ce ştiu acum”? a întrebat Newman.

– Alan, un alt comandant de grupă (m-am ferit să le spun că-mi fusese prieten, puteau găsi lucrul acesta ca fiind suspect), mi-a spus că motoarele de salt funcţionează transferînd o navă dintr-un univers în altul, aproape identic cu cel din care nava a plecat. Iar aceste două evenimente, dispariţia navei şi apariţia ei, sînt extrem de improbabile. Dacă aşa stau lucrurile, se pare că nu ai de unde să ştii unde şi cînd poate apărea o navă. Nu ai cum.

– Atunci ce crezi că s-a întîmplat acolo? a vrut Javna să ştie.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Aşa cum ai pomenit, nu ar trebui să fie nici un mijloc prin care să se ştie dinainte unde şi cînd o navă va apărea. Singurul mod prin care ne putem imagina realizarea unei astfel de ambuscade, este acela că a existat o scurgere de informaţii către rraey.

– Legat de asta... chiar dacă presupunem existenţa unui trădător, cum ar fi putut să o facă? Chiar dacă ar fi reuşit să ia legătura cu rraey, i-ar fi fost imposibil să stabilească cu precizie locul fiecărei nave şi momentul cînd aceasta va ieşi din salt. Rraey ne aşteptau şi ne

loveau pe măsură ce ieşeam din salt.

– Aşadar… din nou, ce crezi că s-a petrecut acolo?

Am dat din umeri.

– Poate că saltul nu este un eveniment atît de improbabil pe cît am crezut pînă acum.

– Nu fi preocupat prea mult de interogatorii, mi-a spus Harry oferindu-mi un pahar cu suc de fructe. Şi pe noi ne-au tratat la fel… „este suspect că aţi supravieţuit”.

– Şi cum ai reacţionat?

– La naiba, am fost de acord cu ei. Este chiar foarte suspect. Amuzant, dar ei nu au gustat răspunsul. În fine, nu-i poţi învinovăţi. Coloniile simt că le fuge pămîntul de sub picioare. Dacă nu descoperim ce s-a întîmplat la Coral, am încurcat-o.

– Ei bine, tu ce crezi că s-a întîmplat?

– Habar n-am, a dat Harry din umeri. Poate că saltul nu este un eveniment atît de improbabil pe cît credeam.

– Ciudat, la fel le-am spus şi eu.

– Mda… dar chiar am vorbit serios. Nu am fundamentul teoretic pe care îl avea Alan, odihnească-se în pace, dar cred că întregul model teoretic pe care s-a fundamentat saltul este pe undeva greşit. Evident, rraey au un mijloc prin care pot prezice cu mare acurateţe unde vor ieşi navele noastre din salt. Dar cum fac asta?

– Cred că nimeni nu ar fi în stare să prezică aşa ceva.

– Perfect adevărat. Dar ei cumva o fac. Aşadar, este destul de limpede că modelul nostru teoretic este greşit. Teoriile sînt aruncate pe fereastră, atunci cînd observaţiile le contrazic. Întrebarea este ce s-a întîmplat, de fapt, acolo?

– Ai vreo idee?

– Vreo două, deşi nu este tocmai domeniul meu. Nu am aparatul matematic necesar.

M-a bufnit rîsul.

– Ştii, Alan mi-a spus ceva asemănător, nu cu mult timp în urmă.

Harry a zîmbit ridicînd paharul cu suc.

– Pentru Alan!

– Pentru Alan şi pentru toţi prietenii noştri care nu mai sînt, am adăugat.

– Amin, a încheiat Harry.

– Ascultă, Harry, ai spus că erai acolo, atunci cînd m-au adus la bordul lui *Sparrowhawk*…

– Am fost. Erai un maldăr inform de carne, fără supărare.

– Nici o problemă… Îţi poţi aminti ceva despre echipa care m-a adus?

– Foarte puţin. Ne-au ţinut izolaţi majoritatea drumului. Te-am

văzut în infirmerie, atunci cînd te-au adus, tocmai ne examinau pe noi.

– Ţii minte să fi fost vreo femeie în echipa de salvare?

– Da, era o femeie… Înaltă, păr castaniu… cam atît îmi aduc aminte. Să fiu sincer, mai mult m-am uitat la tine decît la cei care te-au adus. Pe tine te cunoşteam, pe ei nu. De ce mă întrebi toate astea?

– Harry… unul dintre salvatorii mei a fost soţia mea. Aş putea să jur.

– Credeam că soţia ta e moartă.

– Este moartă. Dar femeie aceea… Nu era Kathy aşa cum o ştiam pe Pămînt, ci arăta ca un soldat FCA, cu ten verde şi toate celelalte.

Harry s-a uitat la mine uşor descumpănit.

– Probabil că ai avut halucinaţii, John.

– Mda… Dar dacă aveam halucinaţii… de ce am văzut-o pe Kathy tocmai în postura de soldat FCA? De ce nu am văzut-o exact aşa cum fusese ea în viaţa de zi cu zi?

– Nu ştiu, John. Halucinaţiile nu sînt ceva real. Şi nu au reguli după care să apară. Nu există nici un motiv pentru care nu ai fi putut să îţi vezi soţia moartă în postură de soldat FCA.

– Harry, ştiu că sună un pic nebuneşte, dar eu mi-am văzut soţia. Eram făcut bucăţi, dar creierul îmi funcţiona cît se poate de bine. Ştiu ce am văzut.

Harry a stat în cumpănă cîteva momente.

– Pe *Sparrowhawk,* după cum ştii, eu împreună cu grupa mea am fiert în suc propriu cîteva zile. Am fost înghesuiţi într-o cameră de recreere unde nu aveam nimic de făcut, nu puteam ieşi de acolo, nici măcar nu am avut acces la serverele lor de divertisment. Ne escortau oriunde ne deplasam. Aşa că ne-am petrecut timpul discutînd despre echipajul navei şi, mai ales, despre soldaţii din Forţele Speciale. Şi am aflat un lucru interesant. Nimeni dintre noi nu cunoştea pe cineva sau nu auzise despre cineva din rîndul trupelor obişnuite care să fi intrat în Forţele Speciale. Informaţia asta, în sine, poate să nu însemne nimic. Cei mai mulţi dintre noi sînt în primii doi ani de serviciu. Dar este interesant, oricum.

– Poate că trebuie să fii în serviciu mai multă vreme.

– Poate, mi-a răspuns Harry. Dar poate că este altceva la mijloc. La urma urmei, li se spune „Brigăzile Fantomă”.

Şi-a umplut din nou paharul cu suc de fructe, după care s-a aşezat la loc, pe marginea patului meu.

– Cred că am să fac oarece săpături. Dacă nu mă întorc… Să mă răzbuni.

– Am s-o fac atît cît pot de bine, avînd în vedere starea mea.

– Fă la fel, a rînjit Harry. Şi încearcă şi tu să afli cîte ceva. O să mai ai cel puţin două şedinţe de interogatoriu. Încearcă să-i descoşi şi tu

pe ei.

*

– De ce te interesează *Sparrowhawk?* m-a întrebat Javna.

– Aş vrea să le trimit un mesaj. Vreau să le mulţumesc pentru că m-au salvat.

– Nu este nevoie, a intervenit Newman.

– Ştiu, dar aşa este politicos. Cînd cineva te salvează de la a fi mîncat bucată cu bucată de către animalele din pădure, îi trimiţi măcar un mesaj de mulţumire. De fapt, aş vrea să trimit acest mesaj chiar celor care m-au găsit. Cum pot să fac asta?

– Nu poţi, mi-a spus abrupt Javna.

– De ce nu? am întrebat cu inocenţă.

– *Sparrowhawk* este o navă a Forţelor Speciale, mi-a explicat Newman. Au consemn de tăcere. Comunicaţiile dintre navele Forţelor Speciale şi restul flotei sînt limitate la minimum.

– Nu mi se pare corect. Sînt în serviciu de peste un an şi nu am avut probleme să trimit scrisori celorlalţi camarazi care se află pe alte nave. Ar trebui să vă gîndiţi că şi cei din Forţele Speciale ar putea dori să primească veşti de la camarazii lor răspîndiţi prin univers.

Şi-au aruncat o privire fugară, unul altuia.

– Ne îndepărtăm de subiect.

– Dar tot ce vreau este să trimit un mesaj…

– O să vedem ce putem face, mi-a spus Javna cu un ton care sugera limpede: „Nu, n-o să facem nimic”.

Am oftat şi m-am apucat să le povestesc, probabil pentru a douăzecea oară, de ce am dat ordinul să fie aruncată în aer ecluza docului în care se afla naveta.

– Ce-ţi mai face falca? m-a întrebat dr. Fiorina.

– Pe deplin funcţională şi pregătită să mestece ceva. Şi nu că nu mi-ar plăcea supa prin pai. Doar că devine monoton după o vreme.

– Te înţeleg… Acum să vedem piciorul.

Am dat pătura deoparte. Se vindecase pînă dincolo de jumătatea gambei.

– Foarte bine… Aş vrea să începi să umbli. Zona încă neprocesată îţi poate susţine greutatea corpului, iar un pic de mişcare va face bine piciorului. Am să-ţi dau un baston cu care să te ajuţi în următoarele zile. Am observat că te vizitează nişte prieteni. Ar putea să te scoată la masă sau la o plimbare.

– Nu trebuie să-mi spui de două ori, i-am răspuns şi mi-am îndoit piciorul vătămat de cîteva ori. E ca şi nou!

– Chiar mai bun. De cînd te-ai înrolat, s-au adus îmbunătăţiri structurii corpurilor soldaţilor FCA. Piciorul ţi-a fost modificat, dar şi restul corpului va beneficia de aceste îmbunătăţiri.

– Mă întreb de ce FCA nu rupe pisicul în două. De ce nu înlocuieşte corpurile cu nişte chestii proiectate în întregime numai pentru război.

Fiorina şi-a ridicat privirea de pe ecranul PDA-ului.

– Ai piele verde, ochi de pisică şi un computer în cap. Cît de mult ai fi dispus să renunţi la atributele umane?

– Bună întrebare.

– Într-adevăr… Am să chem un infirmier să-ţi aducă bastonul.

A tastat ceva la PDA.

– Doc… ai mai tratat şi pe altcineva adus de pe *Sparrowhawk?*

– Nu. Crede-mă, caporal, cazul tău mi-a fost destul.

– Aşadar, nici un membru al echipajului?

Fiorina a zîmbit uşor afectat.

– O, nu. Ei sînt Forţele Speciale.

– Şi?

– Să spunem că ei au nevoi speciale, a mai adăugat el.

Un infirmier a intrat în cameră aducînd bastonul cerut de Fiorina.

– Ştii ce poţi afla despre Brigăzile Fantomă? În mod oficial, vreau să spun.

– Cred că nu mare lucru, i-am răspuns lui Harry.

– Nu mare lucru este încă foarte mult, John. Nu poţi afla nimic.

Harry, Jesse şi cu mine luam masa de prînz într-una dintre popotele staţiei spaţiale care se rotea leneşă deasupra lui Phoenix. La prima mea ieşire, le sugerasem să mergem cît puteam de departe de clinica Brenneman. Popota în care ne aflam era pe partea cealaltă a staţiei. Panorama nu era una deosebită, ferestrele dădeau spre un mic atelier naval. Dar hamburgerilor de acolo li se dusese buhul pe toată staţia. Şi pe bună dreptate. Bucătarul, în viaţa trecută, avusese un lanţ de restaurante specializate în hamburgeri. Popota, o fundătură în cel mai bun sens al cuvîntului, era mereu plină.

Nouă însă ni se sleiau hamburgerii în farfurie în vreme ce discutam.

– I-am întrebat pe Javna şi pe Newman cum să fac să trimit un mesaj pe *Sparrowhawk.* Parcă am vorbit la pereţi, le-am spus.

– Nu mă miră, mi-a replicat Harry. Oficial, *Sparrowhawk* există. Şi atît. Nu poţi afla nimic despre echipajul său, capacitatea sa, ce armament are, care îi este poziţia. Nu găseşti nici o informaţie. Dacă dai o căutare generală în baza de date a FCA despre Forţele Speciale sau despre Brigăzile Fantomă, de asemenea, nu vei afla nimic.

– Aşadar, nu aveţi nici o informaţie, a concluzionat Jesse.

– Nu am spus asta, a precizat Harry zîmbind. Nu poţi afla nimic pe cale oficială, dar… neoficial se pot descoperi multe.

– Şi cum procedezi ca să găseşti pe căi neoficiale informaţiile?

– Ştiţi voi… Personalitatea mea sclipitoare poate face minuni.

– Las-o baltă… Eu vreau să mănînc. Este un lucru mai important decît ceea ce puteţi voi spune, s-a strîmbat Jesse.

– Şi ce ai aflat? l-am întrebat pe Harry, după care am muşcat din hamburger.

Era grozav de gustos.

– Să vă fie clar, ce am să spun sînt doar zvonuri şi aluzii vagi.

– Asta poate însemna că sînt mai adevărate decît ceea ce am putea afla oficial, i-am răspuns.

– Posibil, a fost de acord Harry. Lucrul cel mai important este că există un motiv puternic pentru care li se spune Brigăzile Fantomă. Nu este denumirea oficială, desigur. Mai degrabă o poreclă. Zvonul, pe care l-am aflat din mai multe surse, este că membrii din Forţele Speciale sînt oameni morţi.

– Pardon!? am exclamat, iar Jesse şi-a ridicat privirea de la hamburgerul ei.

– Nu oameni morţi ca atare. Nu sînt zombi. Lucrurile stau cam aşa: sînt o mulţime de oameni care semnează pentru înrolare în FCA, dar care mor înainte de vîrsta de şaptezeci şi cinci de ani. Cînd se întîmplă aşa, se pare că FCA nu renunţă la ADN-ul celor morţi. Îl folosesc pentru a crea Forţele Speciale.

Atunci mi-am amintit.

– Jesse, mai ştii cînd a murit Leon Deak? Mai ţii minte ce a spus asistentul acela? „Încă un voluntar pentru Brigăzile Fantomă”. Am crezut atunci că face un banc de prost gust.

– Cum de îşi permit aşa ceva? Este complet lipsit de etică, s-a împotrivit Jesse.

– Nu-i aşa? i-a ţinut isonul Harry. Atunci cînd ai semnat pentru FCA, le-ai dat acestora dreptul de a folosi orice procedeu necesar pentru a te face apt combatant. Dar nu poţi fi gata de luptă dacă eşti mort. Scrie în contract. Dacă nu este etic, măcar este legal.

– Dar este o diferenţă între a-mi folosi ADN-ul pentru crearea unui corp pentru mine şi a folosi acel corp fără mine înăuntru, a insistat Jesse.

– Astea-s detalii.

– Nu-mi place gîndul să-mi ştiu corpul alergînd prin preajmă de capul lui. Nu cred că FCA are dreptul să facă aşa ceva, a adăugat Jesse.

Harry a schiţat un zîmbet.

– Şi asta nu este totul. După cum ştiţi, noile noastre corpuri sînt profund modificate genetic. Ei bine, corpurile celor din Forţele Speciale sînt şi mai mult modificate decît ale noastre. Forţele Speciale sînt cobaii pe care se aplică prima dată noile îmbunătăţiri şi abilităţi, înainte de a fi aplicate celorlalţi. Şi există zvonuri care spun că unii dintre ei sînt modificaţi atît de mult, încît nu mai au deloc aspect

uman.

– Doctorul mea a spus ceva, cum că Forţele Speciale au necesităţi speciale. În fine, chiar dacă sînt de acord că am avut halucinaţii… cei care m-au salvat, mie mi s-au părut că arată cît se poate de omenesc.

– Şi nici noi nu am văzut mutanţi pe *Sparrowhawk,* a precizat Jesse.

– Dar nici nu am avut voie să colindăm toată nava, i-a atras atenţia Harry. Ne-au izolat într-un singur loc. Am văzut doar infirmeria şi camera de recreere. Asta a fost tot.

– Dar oamenii se întîlnesc cu Forţele Speciale în timpul luptelor, a spus Jesse. Unii dintre ei chiar se plimbă printre noi.

– Sigur că da. Dar asta nu înseamnă că au văzut *toate* Forţele Speciale.

– Dragul meu, paranoia ta îşi face iarăşi de cap.

– Mulţumesc, comoara mea… dar chiar şi renunţînd la toate zvonurile astea despre corpuri supramodificate, sînt destule fapte care pot conduce la ideea că, de fapt, John şi-a văzut soţia moartă. Nu este vorba despre Kathy, totuşi. Ar putea fi altcineva folosindu-se de corpul ei.

– Cine? am întrebat.

– Ei, asta este întrebarea. Soţia ta este moartă, aşadar nu aveau cum să planteze personalitatea ei în acel trup. Atunci fie ar trebui să aibă nişte personalităţi preformatate, pe care să le aşeze în acele trupuri, fie…

– … fie altcineva a fost transferat dintr-un corp îmbătrînit în trupul ei.

Jesse s-a înfiorat.

– Îmi pare rău, John, dar ce spui este sinistru.

– John? Eşti în ordine?

– Ce?… Da, sînt în ordine. Doar că gîndul ăsta mă copleşeşte. Ideea că soţia mea ar putea fi în viaţă, dar nu tocmai în viaţă, şi că în trupul ei ar putea fi cineva care nu este ea, şi că se învîrte pe aici… Aproape că prefer să cred că am avut halucinaţii.

I-am privit pe amîndoi. Încremeniseră, holbîndu-se peste umărul meu.

– Hei, oameni buni…, ce-i cu voi?

– Vorbeşti despre lup…, a murmurat Harry.

– Ce?!

– John, mi-a şoptit Jesse. S-a aşezat la coadă la hamburgeri.

M-am răsucit brusc în scaun, agăţînd şi farfuria în mişcare. Apoi am avut sentimentul că mă scufund într-un bazin cu gheaţă.

– Sfinte Sisoe, am murmurat.

Era ea. Fără îndoială, era ea.

PAISPREZECE

Am dat să mă ridic, dar Harry m-a luat de mînă şi m-a tras imediat

la loc.
– Ce naiba faci?
– Vreau să mă duc să vorbesc cu ea, i-am răspuns.
– Eşti sigur că vrei să faci asta?
– Ce tot spui acolo? Sigur că vreau.
– Vreau să zic… Poate că ar fi mai bine ca eu sau Jesse să vorbim mai întîi cu ea. Să vedem dacă vrea să se întîlnească cu tine…
– Pentru numele lui Dumnezeu, Harry! Nu sîntem la liceu. E doar soţia mea!
– Nu este, John. Este cineva complet diferit. Nu ştii nici măcar dacă vrea să-ţi vorbească.
– John, a intervenit Jesse, chiar dacă va dori să-ţi vorbească, veţi fi ca doi străini. Indiferent ce aştepţi de la întîlnirea asta, nu vei obţine nimic.
– Nu mă aştept la nimic.
– Nu vrem ca să suferi, John, a adăugat Jesse.
– O să fie bine, am spus privindu-i pe amîndoi. Te rog, Harry, dă-mi drumul, va fi bine.
Harry şi cu Jesse s-au privit o clipă, după care el mi-a eliberat mîna.
– Mulţumesc.
– Ce ai de gînd să-i spui? a vrut să ştie Harry.
– Vreau să-i mulţumesc pentru că mi-a salvat viaţa, i-am răspuns şi m-am ridicat.
Între timp, ea împreună cu doi însoţitori îşi luaseră meniurile şi se aşezaseră la o masă mică, în partea opusă a sălii. Mi-am croit drum pînă la masa lor. Cei trei vorbeau despre ceva, dar la apropierea mea s-au oprit. Era cu spatele la mine, dar s-a întors imediat ce camarazii ei au început să mă privească. M-am oprit şi i-am studiat chipul.
Era diferit, desigur. Şi nu mă refer la culoarea pielii sau la ochi. Era tot atît de tînără precum fusese Kathy în urmă cu cincizeci de ani. Dar chiar şi aşa, era diferită. Era mai slabă decît fusese vreodată Kathy, rezultat al predispoziţiei pentru gimnastică, predispoziţie instalată de FCA în genele ei. Părul lui Kathy fusese mereu o coamă rebelă, chiar şi la vîrsta la care femeile recurg, de obicei, la tunsori casnice. Femeia din faţa mea îşi ţinea părul strîns pe cap şi lăsat să cadă peste guler. Părul făcea notă discordantă. Trecuse atîta vreme de cînd nu mai văzusem pe cineva altfel decît verde, încît culoarea pielii nu-mi mai spunea nimic. Dar părul ei era cu totul diferit.
– Nu-i frumos să te holbezi astfel, mi-a spus ea cu vocea lui Kathy. Oricum, îţi spun din capul locului că nu eşti genul meu.
Ba sînt, a şoptit o voce în mine.
– Îmi pare rău, nu vreau să vă deranjez… Mă întrebam doar, dacă m-ai putea recunoaşte.
M-a măsurat rapid cu privirea.

– Nu, deloc. Crede-mă, nu am făcut instrucţie împreună.
– M-ai salvat... Pe Coral.
Chipul i s-a luminat un pic.
– Chiar aşa... Nu-i de mirare că nu te-am recunoscut. Ultima dată cînd te-am văzut îţi lipsea falca. Fără intenţia de a te jigni, dar chiar mă mir că mai eşti în viaţă. N-aş fi pariat că ai să reuşeşti.
– Am avut pentru ce să supravieţuiesc.
– Aşa se pare.
– Numele meu este John Perry, din păcate nu-l ştiu pe al tău, am spus şi i-am întins mîna.
– Jane Sagan, mi-a răspuns ea, strîngîndu-mi mîna.
I-am reţinut degetele în strînsoarea mea un pic mai mult decît s-ar fi căzut. Avea o expresie uşor încurcată atunci cînd i-am dat drumul.
– Caporal Perry, a intervenit unul dintre însoţitorii ei, care îmi aflase gradul cu ajutorul lui BrainPal, sîntem oarecum grăbiţi, trebuie să ne întoarcem pe navă peste jumătate de oră... aşa că, dacă nu te superi...
– Nu îţi aduci aminte de mine? Din altă parte? am întrebat-o, întrerupîndu-l pe celălalt.
– Nu, mi-a răspuns cu o privire îngheţată. Îţi mulţumesc că ai venit să mă vezi, dar acum chiar vreau să mănînc.
– Lasă-mă să-ţi trimit ceva. O fotografie. Prin BrainPal.
– Chiar nu trebuie.
– O singură fotografie. După care plec. Mi-ar face plăcere.
– Bine, trimite-o, dar repede.
Printre cele cîteva lucruri pe care le-am luat cu mine atunci cînd am părăsit Pămîntul, a fost şi un album cu fotografii digitale. Poze de familie, poze cu prieteni sau cu locuri care mi-au plăcut. Mi le descărcasem pe toate în BrainPal, ceea ce se dovedise a fi o decizie înţeleaptă de vreme ce toate obiectele mele personale fuseseră distruse în explozia lui *Modesto.* Am ales o anumită fotografie şi am trimis-o. Şi-a accesat BrainPal, după care s-a întors spre mine.
– Acum mă recunoşti? am întrebat.
S-a mişcat rapid. Mai rapid decît un soldat normal. M-a înşfăcat şi m-a trîntit cu forţă de cel mai apropiat perete. Am simţit cum una dintre coastele abia vindecate cedează din nou. I-am zărit, pe Harry şi pe Jesse cum se ridică şi se îndreaptă spre mine. Însoţitorii lui Jane s-au ridicat la rîndul lor şi s-au interpus între mine şi camarazii mei. Am încercat să respir.
– Cine puii mei eşti? a şuierat ea. Şi ce încerci să obţii?
– Sînt John Perry, am articulat spasmodic. Şi nu încerc nimic.
– Rahat! De unde ai fotografia aia? Cine ţi-a fabricat-o? mi-a spus pe un ton jos.
– Nu a fabricat-o nimeni, i-am răspuns. E o fotografie de la nuntă,

de la nunta... mea.

Era cît pe ce să spun de la nunta noastră, dar m-am abţinut la timp.

– Femeia din fotografie este soţia mea, Kathy. A murit înainte de a se înrola. I-au luat ADN-ul şi l-au folosit ca să te creeze pe tine. Parte din ea se regăseşte în tine. Şi o parte din tine este în fotografia aceea. O parte din tine mi-a dăruit asta.

Şi am ridicat mîna stîngă, arătîndu-i degetul pe care purtam verigheta. Singurul obiect pe care îl mai aveam de pe Pămînt.

Jane a mîrîit, m-a ridicat şi m-a azvîrlit cu putere prin sala de mese. Am zburat peste cîteva măsuţe tîrînd după mine hamburgeri, condimente şi suporturi pentru şerveţele şi m-am prăbuşit pe podea. M-am izbit zdravăn cu capul de un colţ metalic. Un firicel de sînge s-a prelins pe tîmpla mea. Harry şi Jesse s-au separat din baletul pe care îl încinseseră cu însoţitorii lui Jane şi au alergat spre mine. Cît o priveşte pe Jane, aceasta pornise deja spre locul în care căzusem, dar colegii ei au oprit-o înainte să ajungă la destinaţie.

– Ascultă, Perry! Să stai naibii departe de mine, de acum înainte. Dacă te mai văd o singură dată, ai să-ţi doreşti să te fi lăsat pe Coral.

După care a plecat. Unul dintre însoţitori a urmat-o imediat, dar celălalt s-a apropiat de mine. Jesse şi Harry s-au ridicat în picioare să-l întîmpine, dar el şi-a întins mîinile în lateral, în semn de armistiţiu.

– Perry, despre ce este vorba? Ce i-ai trimis?

– Întreab-o singur, amice.

– Sînt locotenent Tagore, caporal!

Tagore s-a uitat pe rînd la Jesse şi la Harry.

– Vă ştiu pe amîndoi. Aţi fost pe *Hampton Roads.*

– Da, domnule, a răspuns Harry.

– Luaţi aminte cu toţii. Habar n-am despre ce a fost vorba. Dar un lucru vreau să fie limpede. Orice a fost, nu ne amestecaţi. Puteţi să spuneţi ce poveşti vreţi, şi oricui, dar dacă aud cumva cuvintele Forţele Speciale, eu personal am să mă asigur că restul carierei voastre militare va fi extrem de scurt şi foarte dureros. Nu glumesc. Am să vă turtesc scăfîrliile cu mîna mea. Ne-am înţeles?

– Da, domnule! au rostit într-un glas Jesse şi Harry.

Eu doar am horcăit.

– Luaţi-vă prietenul. Arată de parcă tocmai s-a căcat pe el...

Şi dus a fost.

– Dumnezeule, John. Ce-ai făcut? m-a întrebat Jesse ştergîndu-mă cu un şerveţel pe tîmplă.

– I-am trimis o fotografie de la nunta noastră.

– Foarte subtil, a comentat Harry. Unde ţi-e bastonul?

– Cred că pe lîngă zidul în care m-a aruncat...

Harry a plecat să caute bastonul, iar Jesse m-a întrebat:

– Eşti în ordine?
– Cred că am o coastă ruptă.
– Nu la asta m-am referit.
– Ştiu la ce te-ai referit. Şi, după cît îmi dau seama, mi s-a mai frînt ceva.
Jesse m-a mîngîiat uşor pe faţă. După ce Harry s-a întors cu bastonul, ne-am tîrît către spital. Dr. Fiorina a fost extrem de nemulţumit de mine.

Cineva m-a înghiontit să mă trezesc. Am deschis ochii şi, cînd am văzut-o, am încercat să spun ceva. Mi-a astupat gura cu palma.
– Linişte. N-ar trebui să fiu aici, mi-a şoptit Jane.
Am dat din cap. Şi-a luat palma de pe gura mea.
– Vorbeşte încet.
– Putem folosi BrainPal.
– Nu, vreau să-ţi aud vocea. Doar să vorbeşti încet.
– Bine, i-am răspuns.
– Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat astăzi, s-a scuzat ea. Dar a fost ceva foarte neaşteptat. Nu ştiu cum să reacţionez în astfel de situaţii.
– Nu-i nimic. N-ar fi trebuit să dau buzna aşa cum am făcut-o.
– Eşti rănit?
– O coastă ruptă.
– Îmi pare rău.
– E aproape vindecată.
Mi-a studiat chipul cu atenţie.
– Uite… Nu sînt soţia ta. Nu ştiu cine crezi că sînt sau ce sînt, dar nu am fost niciodată soţia ta. Nici nu am ştiut de existenţa ei pînă nu mi-ai arătat fotografia.
– Trebuie să ştii de unde provii.
– La ce bun? a răspuns aprins. Ştim că sîntem făcuţi din genele altora, dar nu ni se spune ale cui au fost. Care ar fi rostul? Persoanele acelea nu mai sînt. Iar noi nu sîntem nici măcar clone. ADN-ul meu conţine fragmente de ADN de origine extraterestră. Sîntem cobaii FCA, nu ştiai asta?
– Ba da.
– Aşadar, nu sînt soţia ta. De aceea am trecut pe aici, ca să-ţi spun asta. Îmi pare rău, dar nu sînt.
– E-n ordine, i-am răspuns.
– Bine… acum am să plec. Iartă-mă că te-am azvîrlit prin sală.
– Cîţi ani ai?
– Ce? De ce vrei să ştii?
– Sînt doar curios. Şi nu vreau să pleci.
– Nu înţeleg ce legătură are vîrsta mea cu…

– Kathy a murit acum nouă ani. Voiam să ştiu cît au binevoit să aştepte pînă cînd au extras genele ei ca să te creeze pe tine.

– Am şase ani.

– Sper că nu te superi dacă-ţi spun că nu arăţi ca la şase ani.

– Sînt bine crescută pentru vîrsta mea, mi-a spus. După care a adăugat.

– Asta a fost o glumă.

– Ştiu, am murmurat.

– Cei din jur nu prea se prind. Asta din pricină că majoritatea celor pe care îi cunosc au cam aceeaşi vîrstă cu a mea.

– Cum merge treaba? Vreau să spun, cum este să ai şase ani şi nici un trecut?

Jane a dat din umeri.

– M-am trezit într-o zi, fără să am habar unde sînt şi fără să ştiu ce se întîmplă. Dar eram deja în acest trup şi deja ştiam o mulţime de lucruri. Cum să vorbesc, cum să mă mişc. Cum să gîndesc şi cum să lupt. Mi s-a spus apoi că sînt în Forţele Speciale şi că este vremea să-mi încep antrenamentul. Şi mi s-a spus că numele meu este Jane Sagan.

– Un nume frumos.

– A fost ales la întîmplare. Prenumele este unul comun, iar numele este al unui om de ştiinţă sau al vreunui mare gînditor. Am colegi pe care îi cheamă Ted Einstein sau Julie Pasteur. La început nu ştii nimic. Mă refer la nume. Cu timpul mai afli unele lucruri, unde ai fost creat şi cum, dar asta după ce îţi dezvolţi propriul simţ al fiinţei tale. Sinele tău. Nici unul dintre noi nu are amintiri. Şi nici nu prea ştim ce-s alea pînă cînd nu întîlnim un adevărat-născut. Noi nu prea ne amestecăm cu ei.

– Adevărat-născut?

– Aşa le zicem noi celorlalţi.

– Păi dacă zici că nu vă amestecaţi printre noi, ce căutai la popotă?

– Voiam doar un burger. Nu ne este interzis să umblăm printre voi. Pur şi simplu nu dorim asta.

– Nu te-ai întrebat niciodată din cine provii?

– Uneori. Dar nu avem cum să aflăm. Nu ni se spune cine au fost ei, predecesorii, cei din care provenim. Unii dintre noi provin din mai mulţi oameni. Oricum, predecesorii noştri sînt morţi de multă vreme. Mă rog, aşa ar trebui, altfel nu ne-ar fi creat pe noi. Şi nici nu avem idee măcar despre cei care i-ar şti pe cei din care provenim. Iar dacă aceştia din urmă se înrolează, este puţin probabil să dea de urma noastră. Pentru că voi, adevărat-născuţii, vă curăţaţi destul de repede *acolo.* Nu ştiu pe nimeni dintre noi care să fi întîlnit vreo rudă a predecesorului. Cu atît mai puţin un soţ…

– Ai arătat fotografia locotenentului?

– Nu. Mi-a cerut asta. Dar i-am spus că mi-ai trimis o fotografie de a ta şi că am şters-o. Chiar aşa am şi făcut, să fiu acoperită în cazul în care ar căuta prin istoricul lui BrainPal. Nu am mai povestit nimănui ce mi-ai spus. Mi-o mai poţi da? Fotografia?

– De bună seamă. Mai am şi altele, dacă doreşti. Şi, dacă vrei să afli mai multe despre Kathy, îţi pot povesti.

I-am simţit privirea prin întuneric. O puteam vedea, în obscuritatea camerei semăna şi mai mult cu Kathy cea de odinioară. Am simţit o strîngere de inimă.

– Nu ştiu ce să spun, a rupt ea tăcerea. Nu ştiu ce vreau. Lasă-mi un pic de timp. Dă-mi doar fotografia aceea. Te rog.

– O trimit chiar acum.

– Trebuie să plec. Ascultă, nu am fost aici. Şi dacă ne mai întîlnim pe undeva, nu te da de gol.

– De ce nu?

– Deocamdată este foarte important să nu ştie nimeni că ne-am întîlnit.

– În ordine, am liniştit-o.

– Arată-mi verigheta, te rog.

– Desigur.

Am scos-o de pe deget şi i-am oferit-o. A luat-o cu grijă şi a studiat-o atent.

– Scrie ceva pe ea.

– „Dragostea mea este eternă – Kathy”... A dat-o la gravat înainte să mi-o dăruiască.

– Cîtă vreme aţi fost căsătoriţi?

– Patruzeci şi doi de ani.

– Cît de mult ai iubit-o? Pe soţia ta, Kathy... Cînd oamenii sînt căsătoriţi de mult timp, poate că stau împreună din obişnuinţă.

– Uneori aşa se întîmplă. Dar am iubit-o foarte mult. Tot timpul cît am fost împreună. O iubesc şi acum.

Jane s-a ridicat, m-a privit din nou, mi-a dat înapoi inelul şi a plecat fără să-şi ia rămas bun.

– Tahioni! a exclamat Harry, apropiindu-se de masa la care luam micul dejun împreună cu Jesse.

– Sănătate, ai răcit? i-a răspuns Jesse.

– Foarte amuzant, a comentat el aşezîndu-se. Tahionii ar putea fi răspunsul la întrebarea cum de au ştiut rraey că venim.

– Grozav! i-am replicat. Dar dacă am şti şi ce sînt aceia, poate că am fi şi mai entuziaşti.

– Tahionii sînt particule elementare exotice. Au proprietatea de a călători mai repede decît viteza luminii precum şi pe aceea de a călători în trecut. Pînă acum sînt doar un model teoretic. La urma

urmei, este greu să detectezi ceva care se deplasează mai iute decît lumina şi se întoarce în trecut. Dar teoria fizicii motoarelor de salt permite existenţa tahionilor. Aceştia sînt generaţi la fiecare salt. Pe măsură ce materia şi energia din universul nostru sînt trimise în alt univers, tahionii din universul destinaţie călătoresc invers, adică în universul de plecare. Prin urmare, la fiecare salt se creează o amprentă tahionică a materiei care soseşte în universul de referinţă. Astfel, dacă poţi detecta acei tahioni, amprenta formată de ei, vei putea şti cînd şi unde va ieşi din salt o navă.

– Unde ai auzit chestiile astea? l-am întrebat.

– Spre deosebire de voi doi, eu nu-mi petrec vremea trîndăvind… Mi-am făcut tot felul de prieteni prin multe locuri interesante.

– Atunci, dacă ştim despre această amprentă tahionică sau cum s-o numi ea, de ce nu am acţionat din timp ca să prevenim dezastrul? Din ce spui tu reiese că mereu am fost vulnerabili, iar pînă acum am avut doar noroc.

– Să nu uităm că tot ceea ce ştim despre tahioni este doar la nivel teoretic. Avem doar o teorie incompletă. Pentru noi nu-s nici măcar reali. În cel mai bun caz, sînt o abstracţiune matematică. Nu au nici un fel de legătură cu universul în care existăm şi ne deplasăm. Nici o specie inteligentă cunoscută de noi nu a folosit tahionii la ceva anume. Pentru că nu au nici o aplicabilitate practică.

– Sau aşa am crezut pînă acum, am murmurat.

Harry a dat aprobator din mînă.

– Dacă ipoteza este corectă, înseamnă că rraey posedă o tehnologie dincolo de capacitatea noastră de înţelegere. În cursa tehnologică, se pare că sîntem în urma lor.

– Şi cum îi ajungem din urmă? a întrebat Jesse.

Harry a zîmbit larg.

– Păi cine a spus ceva despre ajuns din urmă? Vă aduceţi aminte, cînd ne-am întîlnit prima dată, pe vrej, şi am discutat despre superioritatea tehnologică a coloniilor? Vă amintiţi ce v-am sugerat atunci, despre modul în care au obţinut-o?

– Din contactele cu extratereştrii.

– Exact, Jesse. Fie prin comerţ, fie prin război. Acuma, dacă într-adevăr există un mijloc de a înregistra tahionii care vin şi se duc dintr-un univers în altul, probabil că am putea dezvolta această tehnologie prin forţe proprii. Dar asta necesită timp îndelungat şi resurse pe care nu le avem. Ar fi mult mai simplu dacă am lua această tehnologie direct de la rraey.

– Vrei să spui că FCA plănuieşte să revină pe Coral? am întrebat.

– De bună seamă. Doar că, de data asta, nu vom urmări să capturăm planeta. Primul obiectiv al nostru va fi să punem mîna pe tehnologia acelui detector de tahioni şi fie să găsim o soluţie

împotriva detecţiei, fie să folosim această tehnologie împotriva lor.

– Ultima oară cînd am fost pe Coral ne-am luat-o peste bot, a remarcat Jesse.

– Nu prea avem de ales, i-a răspuns Harry cu blîndeţe. Trebuie să obţinem această tehnologie. Dacă principiul detecţiei de tahioni se răspîndeşte, oricare altă specie va putea urmări mişcările noastre. Mai limpede spus, vor şti că venim peste ei înainte de a o face.

– Va fi din nou un măcel.

– Am bănuiala că, de data asta, vor recurge într-o măsură mult mai mare la Forţele Speciale.

– Că veni vorba despre Forţele Speciale…

Le-am povestit despre întîlnirea mea cu Jane, cu o noapte înainte.

– Pînă la urmă se pare că nu intenţionează să te omoare, a apreciat Harry.

– Trebuie să fi fost tare ciudat să vorbeşti cu ea, chiar dacă ştii că, în realitate, nu este soţia ta, mi-a spus Jesse.

– Ca să nu mai pomenim faptul că are doar şase ani. Asta-i pur şi simplu bizar.

– Chiar aşa se şi comportă, le-am explicat. Nu este foarte maturizată din punct de vedere emoţional. Pare că nu ştie cum să reacţioneze atunci cînd are emoţii puternice. A dat cu mine de pereţi pentru că nu a ştiut cum altfel să se exprime în faţa a ceea ce simţea.

– Păi tot ceea ce ştie este să lupte şi să ucidă, a comentat Harry. Noi avem o viaţă plină de amintiri şi de experienţe care au darul de a ne da stabilitate. Chiar şi soldaţii tineri, din armatele tradiţionale, au douăzeci de ani de experienţe. În fapt, aceste trupe ale Forţelor Speciale, nu sînt altceva decît nişte copii războinici. Este la limita eticii.

– N-aş vrea să deschid nişte răni vechi dar, sînt curioasă, ai descoperit ceva din Kathy în ea?

M-am gîndit cîteva clipe.

– Arată ca ea, este evident. Dar am impresia că am descoperit la Jane o fărîmă din umorul lui Kathy. Şi un pic din temperamentul ei. Kathy era uneori cam năbădăioasă.

– Şi Kathy dădea cu tine de toţi pereţii? m-a întrebat Harry zîmbind.

Am rînjit la rîndul meu:

– Au fost momente cînd, dacă ar fi putut, ar fi făcut-o.

– Avantajul geneticii, a conchis Harry.

Brusc, Găoază a prins viaţă. **Caporal Perry, eşti convocat la şedinţa de la ora 1000, ţinută de generalul Keegan la Comandamentul Operaţional din Modulul Eisenhower al staţiei Phoenix. Să fii punctual.**

Le-am arătat mesajul.

– Aveam impresia că *eu* mi-am făcut prieteni în locuri interesante.

Ne-ai ţinut pe dinafară, John, s-a plîns Harry.

– Habar n-am despre ce poate fi vorba. Nu l-am mai întîlnit niciodată pe Keegan.

– Este doar comandantul Armatei a Doua a Forţelor Coloniale. Sînt sigur că e vorba despre ceva lipsit de importanţă, a precizat Harry.

– Amuzant…

– Acum este 0915, John, m-a anunţat Jesse. Ar fi bine să o iei din loc. Vrei să te însoţim?

– Nu, terminaţi-vă micul dejun, vă rog. O să-mi prindă bine un pic de mişcare. Modulul Eisenhower este la vreo doi kilometri de aici. Pot să ajung la timp.

M-am ridicat de la masă, am înşfăcat o gogoaşă ca s-o mănînc pe drum, i-am dat un pupic pe obraz lui Jesse şi am plecat.

De fapt, Modulul Eisenhower se afla la mai mult de doi kilometri depărtare, dar piciorul mi se refăcuse complet şi voiam să-l pun la treabă. Fiorina avusese dreptate, noul picior se comporta mai bine decît cel vechi şi chiar mă simţeam mai plin de energie. Desigur, abia îmi revenisem după ce avusesem răni atît de grave că era de mirare că mai trăiam. Oricine s-ar fi simţit mai plin de energie după ce ar fi scăpat din aşa ceva.

– Nu te întoarce, am auzit vocea lui Jane în ceafă.

Aproape că m-am înecat cu gogoaşa.

– Aş vrea să nu te mai strecori pe la spatele meu, am spus fără să întorc capul.

– Scuze, nu am vrut să te sperii. Dar nu am voie să-ţi vorbesc. Ascultă, la şedinţa la care te duci…

– De unde ştii despre ea?

– Nu contează. Ceea ce contează este ca tu să fii de acord cu orice îţi vor cere. Aşa să faci. Este mijlocul prin care vei fi în siguranţă în cele ce vor urma. Pe cît va fi posibil.

– Ce urmează să se întîmple?

– O să afli curînd.

– Dar prietenii mei? Harry şi Jesse, sînt în pericol?

– Cu toţii sîntem în pericol. Nu pot să fac nimic pentru ei. M-a preocupat numai persoana ta. Fă cum îţi spun. E important.

O atingere uşoară pe braţ şi apoi dusă a fost.

*

– Caporal Perry, pe loc repaus, mi-a răspuns generalul Keegan la salut.

Fusesem escortat într-o sală de conferinţe plină cu ofiţerime mai ceva decît o corabie din secolul optsprezece. Aveam, de departe, cel mai mic grad de acolo. Următorul în grad era locotenent-colonelul Newman, stimabilul meu anchetator. Mă simţeam cu stomacul în gît.

– Pari cam pierdut, fiule, mi-a spus Keegan.

Arăta, la fel ca toată lumea din acea sală şi la fel cum arătau toţi soldaţii din FCA, ca la douăzeci şi ceva de ani.

– Mă simt un pic pierdut, domnule.

– E de înţeles… Ia loc, de rog.

Mi-a arătat un scaun liber lîngă masa de consiliu, m-am îndreptat spre el şi m-am aşezat.

– Am auzit multe lucruri despre tine, Perry.

– Da, domnule, am răspuns căutînd să nu privesc înspre Newman.

– Nu pari impresionat din pricina asta, caporal.

– Nu urmăresc să ies în faţă, domnule. Doar mă străduiesc să-mi fac treaba cît mai bine.

– Vrînd-nevrînd, te-ai făcut remarcat. O sută de navete au reuşit să se lanseze spre Coral, dar a ta a fost singura care a atins suprafaţa planetei. Şi asta, în mare măsură, datorită ordinelor pe care le-ai dat.

A întins un deget spre Newman.

– Newman mi-a povestit tot. E de părere că ar trebui să te decorăm pentru asta.

Dacă ar fi spus că *Newman e de părere că ar trebui să joci în Lacul Lebedelor alături de corpul de balet al armatei* nu aş fi fost mai surprins. Keegan a observat mutra mea şi a zîmbit.

– Da, ştiu la ce te gîndeşti. Newman are cel mai inexpresiv chip dintre toţi, motiv pentru care face ceea ce face. Ce părere ai, caporal? Crezi că meriţi acea decoraţie?

– Cu tot respectul, domnule, nu cred. Ne-am prăbuşit şi nu au mai fost alţi supravieţuitori în afară de mine. Cu greu se poate numi că am făcut un lucru merituos. Mai mult decît atît, laudele pentru faptul că am atins solul planetei se cuvin pilotului, Fiona Eaton.

– Pilotul Eaton a fost deja decorată, postmortem, caporal. O consolare mică pentru cineva care a murit, dar este foarte important pentru FCA ca evenimentele acestea să fie consemnate undeva. Şi, în ciuda modestiei, caporal, vei fi, de asemenea, decorat. Au mai supravieţuit şi alţii în bătălia de la Coral, dar a fost pur şi simplu noroc. Tu ai luat iniţiativa şi ai dovedit calităţi de comandant într-o situaţie critică. Ţi-ai demonstrat capacitatea de a gîndi rapid şi înainte de Coral. Soluţia de tragere împotriva Consu. Ai fost comandant de pluton pe durata instrucţiei. Sergentul-major Ruiz a remarcat în mod deosebit maniera în care te-ai folosit de BrainPal în timpul ultimei aplicaţii la care ai participat în perioada de instrucţie. Eu am luptat alături de afurisitul ăla, caporal Perry. Ruiz n-ar fi felicitat-o nici măcar pe mă-sa, pentru că l-a născut. Ştii ce vreau să spun.

– Cred că da, domnule.

– Aşa gîndeam şi eu. Aşadar, vei primi Steaua de Bronz, fiule. Felicitări.

– Da, domnule. Mulţumesc, domnule.

– Dar nu pentru asta te-am chemat aici…

Keegan a făcut un gest larg spre masa de consiliu, după care a continuat:

– Nu cred că l-ai cunoscut pe generalul Szilard, şeful Forţelor Speciale. Pe loc repaus, nu trebuie să saluţi.

N-am salutat, dar, cel puţin, am înclinat capul spre Szilard.

– Caporal, mi s-a adresat acesta. Spune-mi, ce ai auzit despre evenimentele de la Coral?

– N-am auzit mare lucru, domnule. Doar am comentat un pic cu prietenii.

– Chiar aşa, a rostit Szilard, sec. Cred că soldatul Wilson ţi-a oferit, pînă acum, o imagine de ansamblu atotcuprinzătoare.

Începeam să-mi dau seama că figura mea impenetrabilă, de jucător de poker, care oricum nu prea mă ajutase în viaţă, se topise ca untul de data asta.

– Bineînţeles că ştim despre soldatul Wilson. Ai putea să-i spui că nu a fost prea subtil în investigaţiile sale.

– Harry ar fi surprins să audă asta.

– Fără îndoială. De asemenea, nu am nici o îndoială că te-a pus la curent şi cu natura Forţelor Speciale. Întîmplător, nu este un secret de stat. Doar că nu avem obiceiul să punem informaţii despre noi în bazele de date publice. Ne petrecem timpul în misiuni care necesită discreţie şi avem prea puţin timp la dispoziţie pe care să-l petrecem printre voi, ceilalţi. Şi nici nu prea avem asemenea porniri.

– Generalul Szilard şi Forţele Speciale vor prelua conducerea contraatacului asupra bazei rraey de pe Coral, a intervenit Keegan. Atîta vreme cît dorim să preluăm controlul asupra planetei, preocuparea noastră imediată este să le tăiem accesul la dispozitivul de detecţie tahionică, să-l scoatem din funcţiune, fără să-l distrugem dacă este posibil, sau să-l distrugem dacă nu avem încotro. Colonelul Golden – şi Keegan a făcut un gest către un personaj mohorît, care şedea chiar lîngă Newman – este de părere că avem localizarea exactă a acestuia. Colonele, te rog…

– Pe scurt, caporal, acţiunile noastre de recunoaştere, anterioare primului atac al lor asupra coloniei Coral, au arătat că rraey desfăşoară o serie de sateliţi de mici dimensiuni pe diferite orbite în jurul planetei. La început am crezut că sînt dispozitive de monitorizare care să ajute trupele rraey să identifice mişcările noastre la suprafaţa planetei. Dar acum sîntem de părere că aceşti sateliţi reprezintă o reţea de detecţie a amprentelor tahionice. Avem motive serioase să credem că staţia de urmărire care analizează informaţiile primite de la sateliţi se află la sol şi că a fost adusă acolo odată cu primul lor val de invazie.

Generalul Szilard a continuat:

– Credem că se află la sol pentru că rraey îşi imaginează că acolo este cel mai sigur. Dacă ar fi ţinut-o pe o navă ar exista pericolul ca un vas FCA să lovească instalaţia, chiar şi din întîmplare. După cum ştii, nici o navă nu a reuşit să străpungă apărarea lor şi să ajungă la sol, în afară de naveta ta. Aşa că şansele ca dispozitivul să fie adăpostit pe planetă sînt foarte mari.

M-am întors către Keegan.

– Pot să întreb ceva, domnule?

– Dă-i drumul.

– De ce îmi spuneţi *mie* toate lucrurile astea? Sînt doar un caporal fără grupă, fără pluton şi fără batalion. Nu văd la ce îmi trebuie să ştiu aceste informaţii.

– Trebuie să ştii deoarece eşti unul dintre puţinii supravieţuitori ai bătăliei de la Coral şi singurul care a supravieţuit din alte motive decît simpla şansă, mi-a explicat Keegan. Generalul Szilard şi oamenii săi cred, şi sînt de acord cu ei, că şansele de succes ale contraatacului vor fi mai mari dacă la această misiune va participa şi o persoană care a mai fost acolo şi care are o experienţă ce poate fi exploatată. Asta se referă la tine.

– Cu tot respectul, domnule. Participarea mea la primul atac a fost minimă şi dezastruoasă.

– Mai puţin dezastruoasă decît a celorlalţi, a remarcat Keegan. Caporal, nu fac un secret din asta: aş fi preferat să avem pe altcineva în locul tău. Dar lucrurile stau altminteri. Chiar dacă sfaturile tale au un efect minim, este mai bine decît nimic. Oricum, ai arătat că ai o anumită abilitate de a improviza şi de a reacţiona rapid în luptă. Prin urmare, ai să fii de folos.

– Şi ce ar trebui să fac?

Keegan şi Szilard s-au privit pentru o clipă.

– Vei fi îmbarcat pe *Sparrowhawk,* mi-a răspuns Szilard. La bordul acestuia avem Forţele Speciale cu cea mai mare experienţă pentru situaţia de faţă. Sarcina ta va fi să consiliezi ofiţerii superiori şi să le pui la dispoziţie experienţa ta din prima bătălie. Totodată va trebui să supraveghezi operaţiunea şi vei fi legătura dintre forţele regulate ale FCA şi Forţele Speciale, dacă va fi cazul.

– Va trebui să lupt?

– Ai rol de asistent, a precizat Szilard. Mai mult ca sigur că nu va fi nevoie ca tu să participi în mod direct la bătălie.

– Sper că înţelegi că misiunea ta este cu totul şi cu totul neobişnuită, a intervenit Keegan. Din motive practice, datorită specificului diferit al misiunilor şi personalului, trupele obişnuite ale FCA şi Forţele Speciale nu se amestecă aproape niciodată. Chiar şi în luptele în care participă ambele structuri împotriva aceluiaşi inamic, fiecare are propria felie de tort.

– Am înţeles.

Înţelesesem, de fapt, mai mult decît ştiau ei. Jane era îmbarcată pe *Sparrowhawk.* Dar Szilard, ca şi cum mi-ar fi citit gîndurile, m-a întrebat:

– Caporal, am înţeles că ai avut un incident cu unul dintre oamenii mei, unul dintre cei îmbarcaţi pe *Sparrowhawk.* Am nevoie să mă asiguri că nu vor mai fi astfel de evenimente.

– Da, domnule. A fost o neînţelegere. O confuzie. Nu se va mai întîmpla.

Szilard a făcut un semn din cap spre Keegan.

– Foarte bine, a spus acesta. Caporal, cred că gradul tău este necorespunzător acestei misiuni. De aceea eşti promovat imediat la gradul de locotenent. Te vei prezenta, la 1500, maiorului Crick, comandantul navei *Sparrowhawk.* Asta înseamnă că ai destul timp ca să-ţi pui lucrurile în ordine şi să-ţi iei rămas-bun de la prieteni. Întrebări?

– Nu, domnule. Dar am o rugăminte.

– Nu este un lucru obişnuit, a spus Keegan după ce i-am exprimat dorinţa mea. În alte circumstanţe aş fi spus nu.

– Am înţeles, domnule.

– Dar se va rezolva. Poate va ieşi ceva bun din asta. Foarte bine, locotenent. Liber!

Harry şi Jesse au venit la mine cît de repede au putut după ce i-am chemat. Le-am spus de misiunea mea şi despre promovare.

– Şi crezi că Jane a aranjat lucrurile, a spus Harry gînditor.

– Ştiu sigur că ea a tras sforile. Mi-a spus asta. Aşa cum se pare, aş putea în cele din urmă să le fiu cumva de folos. Dar sînt sigur că Jane a influenţat pe cineva ca lucrurile să evolueze astfel. Am s-o iau din loc în cîteva ore.

– Iar ne despărţim, a oftat Jesse. Şi ce a mai rămas din plutonul meu şi al lui Harry, se risipeşte… Colegii noştri au primit detaşări către alte nave. Aşteptăm acum să vedem pe noi unde or să ne arunce.

– Cine ştie, John, poate că o să ne întoarcem la Coral, alături de tine.

– Nu, nicidecum, le-am spus. L-am rugat pe generalul Keegan să vă promoveze din infanterie la altă armă şi a fost de acord. Primul ciclu din serviciul vostru s-a încheiat. Aţi fost amîndoi relocaţi în altă parte.

– Ce tot spui acolo? m-a întrebat Harry.

– Aţi fost repartizaţi către Divizia de Cercetări Militare din cadrul FCA. Harry, ştiau despre tine că ţi-ai cam băgat nasul peste tot. I-am convins că, în felul acesta, ai face mai puţin rău ţie şi altora. Ai să te ocupi cu ce naiba vom aduce de pe Coral.

– Nu pot să fac asta. Nu am aparatul matematic necesar.

– Sînt sigur că asta nu te va împiedica. Jesse, şi tu vei merge tot la CM, în cadrul personalului auxiliar. Asta este tot ce am putut să fac pentru voi într-un termen atît de scurt. Nu va fi foarte spectaculos, dar, atîta vreme cît sînteţi acolo, vă puteţi pregăti pentru alte lucruri. Şi veţi sta departe de linia frontului.

– Dar nu-i corect, John, a protestat Jesse. Nu ne-am îndeplinit stagiul. Camarazii noştri se întorc la luptă, în vreme ce noi vom lîncezi pe undeva. Şi tu te întorci acolo. Eu vreau să-mi termin stagiul.

– Jesse, Harry… Vă rog… Alan este mort. Susan şi Thomas sînt morţi şi ei. Maggie la fel. Grupa mea precum şi plutonul meu au pierit. Oricine la care am ţinut şi de care mi-a păsat este dus. În afară de voi doi. Am avut ocazia de a vă ţine în viaţă pe amîndoi şi am profitat de ea. N-aş fi putut face nimic pentru nimeni altcineva. Dar pentru voi pot s-o fac. Pentru că am nevoie de voi să fiţi în viaţă. Sînteţi tot ceea ce am pe lumea asta.

– O ai pe Jane, a spus Jesse.

– Încă nu ştiu ce reprezintă Jane pentru mine. Dar ştiu ce sînteţi voi. Sînteţi familia mea. Jesse, Harry, sînteţi familia mea. Nu vă supăraţi pe mine pentru că vreau să vă ţin în siguranţă. Vreau s-o faceţi. Pentru mine. Vă rog.

CINCISPREZECE

Sparrowhawk era o navă liniştită. În mod normal, transportoarele de trupe sînt pline de sunetele oamenilor vorbind, rîzînd, strigînd, oameni trăindu-şi verbal viaţa. Dar soldaţii din Forţele Speciale nu fac nimic din toate astea.

Aşa mi-a explicat comandantul lui *Sparrowhawk,* imediat ce am urcat la bord.

– Nu te aştepta să ţi se adreseze cineva, mi-a spus maiorul Crick îndată ce m-am prezentat.

– Domnule?

– Soldaţii din Forţele Speciale, a continuat el, nu au nimic personal cu tine, doar că nu sînt prea vorbăreţi. Cînd sîntem numai noi, comunicăm doar prin BrainPal. E mai rapid, şi oricum nu sîntem fani ai dialogului, ca voi. Noi ne-am născut cu BrainPal. Cînd cineva ni se adresează, comunică de fapt cu BrainPal. Deci ăsta este modul nostru natural de comunicare. Nu te simţi lezat de asta. Oricum am ordonat trupelor să-ţi vorbească, dacă se iveşte vreo nevoie.

– Nu este necesar să o facă, pot să-mi folosesc şi eu BrainPal.

– Nu ai fi în stare să ţii pasul. Creierul tău este programat să comunice la o anumită viteză, iar ale noastre la alta. Cînd vorbim unui adevărat-născut, o facem cu viteză redusă. Dacă ai avut ocazia să vorbeşti cu unul dintre noi o perioadă mai lungă, ai observat poate că sîntem abrupţi în exprimare şi foarte laconici. Este un efect secundar al faptului că ne simţim ca şi cum am vorbi unui copil retardat. Fără

supărare.
– Nici o supărare, domnule. Păreţi să comunicaţi foarte bine.
– Eu unul, ca şi comandant, petrec mult timp alături de trupe non-speciale. Pe de altă parte, sînt mai bătrîn decît majoritatea subordonaţilor mei. Aşa că am deprins ceva uzanţe sociale.
– Ce vîrstă aveţi, domnule? am întrebat.
– Voi împlini paisprezece ani săptămîna viitoare. În altă ordine de idei, voi avea o şedinţă cu personalul mîine, la 0600. Pînă atunci, fă-te comod şi odihneşte-te, mănîncă ceva. Vom vorbi mîine dimineaţă.
Jane mă aştepta în cameră.
– Tu, din nou, am spus zîmbindu-i.
– Eu, din nou, a răspuns ea simplu. Voiam să ştiu cum te descurci.
– Bine, ţinînd cont de faptul că mă aflu pe navă de doar cincisprezece minute.
– Noi toţi vorbim despre tine.
– Da, pot să-mi dau seama după murmurul continuu…
Jane a început să spună ceva, dar am ridicat mîna:
– A fost doar o glumă. Maiorul Crick mi-a povestit despre treaba cu BrainPal.
– Din cauza asta îmi şi place să vorbesc cu tine aşa. E diferit de celelalte conversaţii.
– Dar ţin minte că vorbeai cu colegul tău cînd m-aţi găsit.
– Ne temeam să nu fim reperaţi. Dialogul verbal este mai sigur. Mai vorbim şi cînd sîntem între străini. Nu vrem să atragem atenţia asupra noastră inutil.
– De ce ai aranjat asta? Adică să stau la bordul lui *Sparrowhawk?*
– Ne eşti de folos. Ai o experienţă pe care o putem utiliza, atît pe Coral, cît şi pentru un alt scop pe care îl avem în vedere.
– Adică?
– Maiorul Crick va vorbi despre asta mîine, la şedinţă. Voi fi şi eu acolo. Comand un pluton şi fac şi muncă de spionaj.
– Ăsta este singurul motiv? Pentru că sînt util?
– Nu, dar este motivul pentru care ţi s-a permis accesul la bordul navei. Ascultă, nu am să petrec prea mult timp cu tine. Am de făcut o grămadă de lucruri în pregătirea misiunii. Dar vreau să ştiu despre ea. Despre Kathy. Cine era. Cum era. Vreau să-mi povesteşti.
– Îţi voi povesti. Cu o condiţie…
– Care?
– Va trebui să-mi povesteşti despre tine.
– De ce?
– Pentru că am trăit nouă ani cu certitudinea că soţia mea este moartă, iar acum te văd aici şi chestia asta mă răscoleşte. Cu cît voi afla mai multe despre tine, cu atît îmi va fi mai clar că nu eşti ea.
– Nu prea am ce să-ţi spun. Nimic interesant. Şi-apoi, am numai

şase ani. Nu am avut vreme să acumulez experienţe.

– Eu am avut mai multe experienţe în ultimul an decît în toată viaţa mea anterioară. Crede-mă, şase ani sînt destui.

– Domnule, putem să vă ţinem companie? mi s-a adresat un tînăr (avea probabil vreo patru ani) soldat al Forţelor Speciale, însoţit de alţi patru, aşteptînd cu tăvile în mînă.

– Masa este liberă, am spus.

– Unii oameni preferă să mănînce singuri, a replicat soldatul.

– Eu nu fac parte dintre aceştia. Vă rog, luaţi loc, cu toţii.

– Mulţumim, domnule, a răspuns şi a pus tava pe masă. Sînt caporal Sam Mendel. Aceştia sînt soldaţii George Linnaeus, Will Hegel, Jim Bohr şi Jan Fermi.

– Locotenent John Perry, m-am prezentat.

– Cum vi se pare *Sparrowhawk,* domnule? a întrebat Mendel.

– E bine şi linişte.

– Aşa este, domnule, tocmai îi spuneam lui Linnaeus că nu cred că am scos mai mult de zece cuvinte în ultima lună.

– Ei, acuma ţi-ai doborît recordul.

– Vă supăraţi dacă ne arbitraţi un pariu, domnule?

– Presupune să fac ceva obositor?

– Nu, domnule. Vrem doar să ştim cîţi ani aveţi. Vedeţi, Hegel a pariat că sînteţi mai în vîrstă decît suma vîrstelor întregii grupe.

– Şi cîţi ani aveţi voi?

– Grupa este compusă din zece soldaţi, inclusiv eu. Eu sînt cel mai bătrîn, am cinci ani şi jumătate. Restul au între doi şi cinci ani. Totalul face treizeci şi şapte şi vreo două luni.

– Eu am şaptezeci şi şase. Deci Linnaeus are dreptate. Deşi ar fi cîştigat pariul dacă era vorba de oricare recrut al FCA. Nu ne putem înrola pînă nu împlinim şaptezeci şi cinci de ani. Şi pot să-ţi spun că mă simt foarte ciudat să ştiu că am de două ori vîrsta cumulată a întregii voastre grupe.

– Vă înţeleg, domnule, dar, pe de altă parte, noi am petrecut în viaţa asta de două ori mai mult timp decît dumneavoastră. Deci sîntem chit.

– Să zicem.

– Trebuie să fie interesant, domnule, a intervenit Bohr din capătul mesei. Aţi avut o viaţă lungă înainte de asta. Cum era?

– Cum era? Viaţa în sine sau doar faptul de a fi avut o altă viaţă înainte?

– Ambele, domnule.

Mi-am dat brusc seama că nici unul dintre cei cinci nu atinseseră furculiţele de cînd s-au aşezat la masă. Toată sala de mese, care mai devreme răsunase de zgomotele ca de telegraf făcute de tacîmuri, era

de asemenea cufundată în linişte. Mi-am adus aminte spusele lui Jane, cum că toată lumea este interesată de persoana mea. Se pare că avusese dreptate.

– Mi-a plăcut viaţa mea, am spus. Nu ştiu dacă cineva care n-a trăit-o ar găsi-o interesantă sau palpitantă în vreun fel. Dar pentru mine a fost o viaţă bună. Cît despre ideea de a fi avut o viaţă înainte de cea prezentă, nu i-am dat prea multă importanţă. Nu m-am gîndit la cum va fi această viaţă înainte de a fi intrat deja în ea.

– Atunci, de ce aţi ales-o? a întrebat Bohr. Trebuie să fi avut o cît de mică idee despre ea.

– Nu, nici cea mai mică idee. Cred că nici unul dintre noi n-a ştiut nimic. Cei mai mulţi dintre noi nu am fost vreodată în război, poate nici măcar în armată. Nici unul dintre noi nu a ştiut că ne vor lua personalităţile şi le vor planta în corpuri noi, care imită doar parţial oamenii care am fost cîndva.

– Mie mi se pare o prostie, domnule, a zis Bohr, demonstrîndu-mi că la vîrsta de doi ani habar nu ai ce e ăla tact. Nu înţeleg de ce ar vrea cineva să se înroleze într-o acţiune despre care nu ştie absolut nimic.

– Ei bine, tu nu ai fost niciodată bătrîn. O persoană de şaptezeci şi cinci de ani, neîmbunătăţită, e mult mai dispusă să rişte aşa ceva decît unul ca tine.

– Dar ce este diferit? nu s-a lăsat Bohr.

– Vorbeşti ca un copil de doi ani care n-o să îmbătrînească niciodată.

– Am împlinit trei ani, a replicat el, intrînd în defensivă.

Am ridicat mîna.

– Bine, haideţi să ne gîndim la asta cîteva minute. Am şaptezeci şi şase de ani şi am riscat cînd m-am înrolat în FCA. Pe de altă parte, a fost alegerea mea. Nu eram obligat să o fac. Dacă vi se pare dificil să vă imaginaţi cum mă simt acum, să privim problema invers, am spus, arătîndu-l pe Mendel. Cînd aveam cinci ani, nici nu ştiam să-mi leg şireturile. Dacă voi nu vă puteţi imagina cum e să ai vîrsta mea şi să fii combatant, ei bine nici eu nu-mi pot imagina cum este să fii adult la cinci ani şi să nu cunoşti nimic altceva decît războiul. Măcar eu ştiu cum este viaţa în afara FCA? Voi ce ştiţi?

Mendel şi-a privit tovarăşii, care l-au privit la rîndul lor.

– Nu este ceva la care să ne gîndim prea mult, domnule. Nici nu ştim dacă e ceva ieşit din comun în ce ne priveşte. Toţi ne-am „născut” în acelaşi fel. Voi sînteţi diferiţi, din punctul nostru de vedere. Să fi avut o copilărie şi o întreagă viaţă înainte de viaţa actuală pare să fie un mod tare ineficient de a aranja lucrurile.

– Nu v-aţi întrebat niciodată cum ar fi să trăiţi în afara Forţelor Speciale?

– Nu îmi pot închipui asta, a răspuns Bohr, iar ceilalţi l-au aprobat. Sîntem cu toţii soldaţi. Asta este viaţa noastră. Ăştia sîntem.

– Acesta e motivul pentru care vă considerăm foarte interesant, domnule, a zis Mendel. Ideea că această viaţă ar fi putea fi subiectul unei alegeri. Ideea că există şi alte moduri de a trăi. E o idee străină de noi.

– Ce făceaţi în cealaltă viaţă, domnule? a întrebat Bohr.

– Eram scriitor.

S-au privit.

– Ce e? am întrebat.

– Ciudat mod de a trăi, domnule, a spus Mendel. Să fii plătit pentru a înşira cuvinte.

– Existau şi meserii mai rele ca asta.

– Nu am vrut să vă supărăm, domnule, a intervenit Bohr.

– Nu m-am supărat. Doar că aveţi o perspectivă foarte diferită asupra lucrurilor. Şi mă întreb de ce.

– De ce, ce?

– De ce vă luptaţi. Majoritatea oamenilor din FCA sînt ca mine. Iar majoritatea oamenilor din colonii sînt încă şi mai diferiţi de voi. De ce să luptaţi pentru ei? Şi de ce alături de noi?

– Dar sîntem umani, domnule, a spus Mendel. Cel puţin la fel de mult ca dumneavoastră.

– Ţinînd cont de ADN-ul meu actual, asta nu înseamnă mare lucru, am replicat.

– Ştim că sînteţi uman, domnule. Şi noi sîntem. Noi şi cu dumneavoastră sîntem mai apropiaţi decît credeţi. Cunoaştem modul în care FCA îşi aleg recruţii. Luptaţi pentru colonişti pe care nu i-aţi întîlnit niciodată, colonişti care au fost poate, în trecut, duşmanii ţării dumneavoastră. Deci dumneavoastră de ce luptaţi pentru ei?

– Pentru că sînt umani şi pentru că mi-am dat cuvîntul că o s-o fac. Cel puţin asta făceam la început. Acum nu mai lupt pentru colonişti. Adică lupt, dar o fac în primul rînd pentru grupa mea şi pentru plutonul meu. Am avut grijă de ei, iar ei au avut grijă de mine. Am luptat pentru că dacă n-aş fi făcut-o, ar fi însemnat să îi trădez.

Mendel a dat din cap aprobator.

– Pentru asta luptăm şi noi, domnule. Deci am descoperit un lucru ce ne face pe toţi umani. E bine de reţinut.

– Este, am aprobat eu.

Mendel a mormăit, apoi şi-a luat furculiţa şi a început să mănînce. Apoi sala s-a însufleţit treptat, răsunînd de zgomotul făcut de tacîmuri şi tăvi. Am privit de jur-împrejur şi într-un colţ îndepărtat am zărit-o pe Jane cu ochii aţintiţi asupra mea.

La şedinţa de dimineaţă, maiorul Crick a intrat direct în subiect.

– Spionajul FCA crede că rraey sînt nişte escroci. Iar prima parte a misiunii noastre este să vedem dacă este aşa. Vom face o mică vizită pe Consu.

Asta m-a trezit instantaneu. Şi nu numai pe mine.

– Ce naiba au de-a face Consu cu treaba asta? a întrebat locotenentul Tagore, care stătea în stînga mea.

Crick a dat din cap către Jane, care şedea lîngă el.

– La cererea maiorului Crick şi a unor ofiţeri, am făcut cercetări asupra altor întîlniri ale FCA cu rraey, ca să văd dacă găsesc vreun indiciu al evoluţiei lor tehnologice. În ultima sută de ani am avut douăsprezece ciocniri armate semnificative, plus alte cîteva zeci mai puţin importante, dintre care în ultimii cinci ani o ciocnire importantă şi cinci mai mici. În tot acest timp, curba tehnologică a rraey a fost mult în urma curbei noastre. Asta se datora mai multor factori, printre care împotrivirea, din motive culturale, la orice progres tehnologic sistematic, precum şi incapacitatea lor de a comunica eficient cu rase mai dezvoltate din punct de vedere tehnologic.

– Cu alte cuvinte, sînt retrograzi şi intoleranţi, a completat maiorul Crick.

– În ce priveşte tehnologia călătoriei prin salt, acesta a fost cazul. Pînă la Bătălia pentru Coral, tehnologia lor de salt era mult în urma celei pe care o posedăm noi. De fapt, cunoştinţele lor actuale de fizică a saltului se bazează numai pe informaţii primite de la FCA acum vreun secol, în cadrul unei încercări eşuate de schimb comercial.

– De ce a eşuat? a întrebat căpitanul Jung, de la celălalt colţ al mesei.

– Pentru ca rraey au mîncat o treime din delegaţii noştri, a răspuns sec Jane.

– Au, a gemut căpitanul Jung.

– Ideea este că ştiind cine sînt rraey şi care este nivelul lor tehnologic, este absolut imposibil ca ei să ne fi putut depăşi, şi încă atît de mult, dintr-odată, a concluzionat maiorul Crick. Cea mai logică explicaţie este nu că au progresat, ci pur şi simplu au luat tehnologia de prezicere a salturilor de la o altă cultură. Noi cunoaştem toate civilizaţiile cu care ei au contact şi una singură are aptitudinile tehnologice necesare pentru aşa ceva…

– Consu, a spus Tagore.

– Da, Consu, a aprobat Crick. Ticăloşii ăia au fost în stare să pună şaua pe o pitică albă şi s-o mulgă de energie. Nu este greşit să presupunem că au descoperit şi o cale de a prezice destinaţia precisă a salturilor.

– Dar ce au de-a face Consu cu rraey? a întrebat locotenentul Dalton, din capătul celălalt al mesei. Pe noi Consu nu ne bagă în seamă decît cînd au chef de antrenamente fizice, iar noi sîntem mult

mai avansaţi tehnologic decît rraey.

– Consu nu sînt interesaţi de tehnologie în aceeaşi măsură ca noi, a intervenit Jane. Tehnologia noastră are tot atîta importanţă pentru ei pe cît ar avea o maşină cu aburi pentru noi acum. Credem că pe ei îi motivează altceva.

– Religia, am spus eu.

Toţi ochii s-au întors spre mine şi m-am simţit precum un băiat de cor care a scăpat un vînt în timpul slujbei.

– Vreau să spun că atunci cînd plutonul meu s-a bătut cu Consu, aceştia au început printr-o slujbă de sfinţire a luptei. I-am spus atunci unui amic că se poartă de parcă ar boteza planeta prin luptă.

Şi mai mulţi ochi holbaţi.

– Bineînţeles, mă pot înşela.

– Nu te înşeli, a intervenit Crick. În FCA se discută de multă vreme motivele care îi fac pe Consu să se lupte, atîta timp cît tehnologia le-ar permite să anihileze orice altă cultură din regiune, cît ai clipi. Cel mai mare succes l-a avut ideea că se luptă ca să se distreze, aşa cum noi jucăm fotbal sau baseball.

– Noi nu jucăm niciodată fotbal sau baseball, a ripostat Tagore.

– Alţi umani joacă, idiotule, a spus Crick printre dinţi, apoi a redevenit serios. Oricum, o minoritate a diviziei de spionaj a FCA consideră că bătăliile duse de ei au o semnificaţie ritualică, aşa cum a sugerat locotenentul Perry. Rraey nu pot schimba tehnologie cu Consu, dar pot avea altceva ce îi interesează pe aceştia. Le-ar putea da la schimb sufletele.

– Dar rraey sînt ei înşişi nişte fanatici, a spus Dalton. Ăsta este şi motivul pentru care au atacat Coralul.

– Posedă cîteva colonii, unele mai atrăgătoare, altele mai puţin, a intervenit Jane. Fanatici sau nu, ar putea să fi cedat una dintre ele în schimbul Coralului.

– Ceea ce nu pare a fi o afacere bună pentru rraey de pe planeta cedată, a replicat Dalton.

– Pe mine unul nu mă interesează deloc soarta ălora, a comentat Crick.

– Consu au cedat către rraey o tehnologie care îi propulsează înaintea oricărei culturi din această parte a spaţiului, a zis Jung. Chiar şi pentru atotputernicii Consu, înclinarea balanţei puterii în regiune poate avea repercusiuni.

– Doar dacă aceşti Consu nu i-au păcălit pe rraey, am intervenit eu.

– Ce vrei să spui? a întrebat Jung.

– Noi presupunem că rraey au primit de la Consu informaţii despre crearea unui sistem de detectare a salturilor. Dar este posibil să fi primit doar o maşină, însoţită de instrucţiuni de folosire, şi atît. Astfel, rraey au primit ce şi-au dorit, adică o modalitate de a apăra Coralul în

faţa noastră, iar Consu au evitat dezechilibrarea balanţei puterii în zonă.

– Asta doar pînă cînd rraey vor descoperi cum funcţionează maşinăria, a comentat Jung.

– Ţinînd cont de nivelul lor tehnologic, asta ar putea dura ani întregi, am spus eu. Am avea destul timp să îi învingem şi să le luăm jucăria. Asta *dacă* au primit într-adevăr tehnologia de la Consu. Şi *dacă* au primit o singură maşină. Şi *dacă* aceşti Consu nu dau doi bani pe balanţa de putere din regiune. O grămadă de „dacă”…

– Şi tocmai pentru a găsi răspunsuri la toţi aceşti „dacă”, vom merge în vizită la Consu, a spus Crick. Am trimis o dronă înainte, pentru a le da de ştire că sosim. Vom vedea ce putem scoate de la ei.

– Şi ce colonie le vom oferi? a întrebat Dalton.

Nu mi-am dat seama dacă glumea sau vorbea serios.

– Nici o colonie, a răspuns Crick sec. Dar avem ceva cu care i-am putea face să ne acorde o audienţă.

– Ce anume avem? s-a interesat Dalton.

– Pe el, a spus Crick, arătînd către mine.

– Pe el? a întrebat neîncrezător Dalton.

– Pe mine? am întrebat la rîndul meu.

– Pe tine, a spus Jane.

– Sînt în acelaşi timp confuz şi speriat, am zis.

– Soluţia de tragere cu două focuri inventată de tine a permis FCA să ucidă rapid mii de Consu, a precizat Jane. În trecut, Consu au acceptat misiuni de pe colonii, dacă din acestea făcea parte vreun soldat FCA care să fi ucis mulţi Consu pe cîmpul de luptă. Şi întrucît tu ai creat soluţia de tragere care a permis moartea rapidă a luptătorilor Consu, moartea lor ţi se datorează.

– Eşti mînjit de sîngele a 8430 de Consu, a completat Crick.

– Minunat, am zis eu.

– Dar chiar este minunat, a spus Crick. Prezenţa ta ne asigură că vom ajunge pînă la uşa lor.

– Şi ce se va întîmpla cu mine după ce trecem de uşă? Imaginaţi-vă cum am reacţiona noi dacă ne-ar bate la poartă unul care a ucis cîteva mii de-ai noştri.

– Ei nu văd lucrurile la fel ca noi, a intervenit Jane. Ar trebui să fii în siguranţă.

– Ar trebui, am subliniat eu.

– Dacă nu te-am avea cu noi, probabil că vom fi aruncaţi în aer imediat ce apărem pe cerul planetei lor, a spus Crick.

– Am înţeles. Mi-ar fi plăcut totuşi să am mai mult timp la dispoziţie, să mă obişnuiesc cu ideea.

– Situaţia a evoluat rapid, a spus Jane cu nonşalanţă.

Şi, brusc, am primit un mesaj prin BrainPal. *Ai încredere în mine –*

spunea mesajul. Am ridicat ochii la Jane, care mă privea cu indiferenţă. Am dat din cap a aprobare, ca şi cînd reacţionam la explicaţia ei verbală, şi nu la mesajul mental.

– Şi ce mai facem după ce ei termină laudele la adresa locotenentului Perry? a întrebat Tagore.

– Dacă totul se va desfăşura precum la celelalte întîlniri, vom avea posibilitatea să le punem cîteva întrebări, nu mai mult de cinci, a explicat Jane. Numărul de întrebări va fi stabilit în urma unui concurs, în care se vor lupta cinci de-ai noştri cu cinci de-ai lor. Lupta va fi unu la unu. Consu luptă neînarmaţi, dar ai noştri vor avea voie să utilizeze cuţite, pentru a compensa lipsa de braţe tăietoare. Trebuie avut în vedere un lucru important – în întîlnirile precedente, cei cu care am luptat în cadrul acestui ritual erau soldaţi dezonoraţi sau criminali, pe care o victorie în faţa noastră i-ar fi reabilitat. Deci este limpede că erau foarte hotărîţi. Apoi, în final, vom avea dreptul de a pune atîtea întrebări cîte victorii obţinem.

– Şi cînd e declarată victoria? a întrebat Tagore.

– Cînd fie umanul, fie Consu este ucis.

– Fascinant…

– Încă un detaliu, a continuat Jane, Consu aleg ei înşişi combatanţii din delegaţia noastră, deci protocolul cere să fim de trei ori mai mulţi decît numărul de luptători. Singurul care este exclus de la luptă este conducătorul, despre care ei consideră, din politeţe, fireşte, că este prea important pentru a se lupta cu rataţii şi criminalii lor.

– Perry, tu vei fi liderul acestei delegaţii, a intervenit Crick. Din moment ce ai ucis opt mii de gîndaci, din punctul lor de vedere eşti conducătorul de drept. De asemenea, eşti singurul non-Special de aici şi îţi lipsesc unele abilităţi care la noi sînt înnăscute. Dacă ai fi ales să lupţi, ai fi învins, mai mult ca sigur.

– Sînt profund mişcat de grija pe care mi-o purtaţi.

– Nu e vorba de asta. Dar dacă superstarul nostru este ucis de un criminal de-al lor de joasă speţă, atunci Consu s-ar putea să nu mai coopereze.

– În regulă, am zis, pentru o secundă am crezut că v-aţi înmuiat.

– Nici o şansă, a replicat Crick. Mai departe. Avem patruzeci şi trei de ore pînă ajungem la distanţa de salt. Delegaţia noastră va avea patruzeci de membri, printre care toţi conducătorii de pluton şi de grupă. Pe restul, îi voi selecta dintre soldaţi. Asta înseamnă că veţi face antrenamente cu ei în lupta corp la corp pînă ajungem. Perry, am descărcat protocoalele delegaţiei, studiază-le şi asimilează-le. Imediat după salt, îţi voi da întrebările pe care vrem să le punem, într-o ordine anume. Dacă ne descurcăm bine, vom avea dreptul la cinci întrebări, dar trebuie să fim pregătiţi dacă vor fi mai puţine. La treabă. Sînteţi liberi.

În răstimpul pînă la salt, Jane a aflat despre Kathy. Apărea din senin pe lîngă mine, punea întrebări, asculta răspunsurile, apoi dispărea să-şi continue îndatoririle. Era un mod tare ciudat de a împărtăşi o viaţă.

Studiam protocoalele în barul din faţă, cînd Jane m-a abordat.

– Spune-mi despre ea.

– Am întîlnit-o cînd era în clasa întîi, am zis.

Apoi a trebuit să-i explic ce înseamnă clasa întîi. Mai departe i-am povestit prima amintire despre Kathy, la cursul de artă comun pentru clasele întîi şi a doua, cum am folosit împreună lipiciul la proiectul de construcţii din hîrtie. Despre cum m-a prins că mîncam lipici şi mi-a spus că sînt dezgustător. Cum am lovit-o pentru asta şi cum m-a lovit şi ea, în ochi. A primit suspendare pentru o zi. N-am mai vorbit apoi pînă la liceu.

– Cîţi ani aveai în clasa întîi? a întrebat Jane.

– Şase ani, exact cîţi ai tu acum.

Peste cîteva ore, în alt loc de pe navă, a venit din nou la mine.

– Mai spune-mi despre ea.

– Odată, Kathy era să divorţeze de mine. Eram căsătoriţi de zece ani, iar eu aveam o aventură cu o altă femeie. Cînd a aflat, Kathy s-a înfuriat îngrozitor.

– De ce o deranja că făceai sex cu altcineva?

– Nu era vorba numai despre sex. A contat mai mult că am minţit-o. Că am făcut sex cu altcineva, a luat-o drept dovadă de slăbiciune hormonală. Dar că am minţit-o, asta a însemnat că nu o respectam, iar ea nu voia să fie căsătorită cu cineva care nu o respecta.

– De ce nu aţi divorţat?

– Pentru că, deşi avusesem o aventură, o iubeam pe Kathy, iar ea mă iubea pe mine. Am rezolvat problema pentru că amîndoi voiam să rămînem împreună. Oricum, a avut şi ea o aventură cîţiva ani mai tîrziu, deci putem considera că am fost chit. Adevărul este că după povestea aceea ne-am înţeles mult mai bine ca înainte.

Peste cîtva timp, din nou Jane.

– Mai spune-mi despre ea.

– Kathy făcea nişte plăcinte grozave. Avea o reţetă pentru o plăcintă cu rubarbă şi căpşuni care te dădea pe spate. Într-un an, a participat la un concurs regional cu plăcinta asta. Guvernatorul statului Ohio a fost arbitru. Premiul întîi era un cuptor nou de la Sears.

– Şi l-a cîştigat?

– Nu, a luat premiul doi, un tichet cadou în valoare de o sută de dolari la un magazin de decoraţiuni interioare. Dar peste o săptămînă, a primit un telefon de la biroul guvernatorului. Asistentul acestuia i-a explicat lui Kathy că premiul unu se acordase din motive politice soţiei

prietenului unui bun contributor, dar că, de cînd gustase din plăcinta ei, guvernatorul nu încetase să o laude; ar fi Kathy aşa de amabilă să mai facă o plăcintă, special pentru el, ca să se potolească dracului odată şi să nu mai vorbească despre afurisita aia de plăcintă?

În altă zi.

– Mai spune-mi despre ea.

– Mi-am dat seama că sînt îndrăgostit de ea în primul an de liceu. Şcoala noastră pregătea un spectacol cu Romeo şi Julieta, iar ea era Julieta. Eu eram asistentul regizorului, ceea ce însemna că trebuia să inventez decoruri şi să aduc cafea pentru doamna profesoară Amos, regizoarea. Apoi Kathy a avut probleme cu memorarea replicilor, aşa că am fost desemnat să lucrez cu ea. Aşa s-a făcut că timp de două săptămîni, după repetiţii, mergeam la ea acasă, unde ne pierdeam timpul vorbind despre prostii, cum fac adolescenţii. Totul era foarte inocent. Apoi a fost repetiţia cu costume şi cînd am auzit-o pe Kathy spunîndu-i vorbe dulci lui Jeff Greene, care îl juca pe Romeo, am devenit brusc gelos. Consideram că mie trebuie să-mi spună replicile, nu lui.

– Şi ce ai făcut?

– Mi-am făcut de lucru în cele patru seri cît s-a jucat piesa şi am evitat-o pe Kathy pe cît posibil. Dar duminică seara, la petrecere, m-a găsit Judy Jones, care o jucase pe doica Julietei şi mi-a spus că sărmana Kathy plîngea de mama focului în spatele cantinei. O duruse că am evitat-o, credea că o urăsc şi nu înţelegea de ce. Judy a mai adăugat că dacă nu mă duc imediat la Kathy să-i spun că o iubesc, găseşte o lopată prin recuzită şi mă bate de-mi sună apa în cap.

– Dar de unde ştia Judy că eşti îndrăgostit de Kathy?

– Cînd eşti adolescent şi eşti îndrăgostit, ştie toată lumea, mai puţin tu şi subiectul amorului tău. Nu mă întreba de ce. Aşa sînt lucrurile. M-am dus deci în spatele cantinei şi am văzut-o pe Kathy stînd acolo, singură, urcată pe o ladă şi legănîndu-şi picioarele. Era lună plină, faţa îi era luminată şi cred că era cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Şi inima îmi era sfîşiată pentru că ştiam, simţeam asta, că o iubeam atît de mult încît nu-i voi fi în stare să-i spun cît de mult o doream.

– Şi ce-ai făcut?

– Am trişat. Ştii, tocmai memorasem aproape toate replicile din Romeo şi Julieta. Aşa că m-am dus către ea şi i-am recitat scena II din actul II. „Dar ce lumină blîndă, fereastra ceea o străbate? E aurora, iar Julieta-i soarele. Răsari, soare bălai…” Cuvintele le mai rostisem, dar abia acum le spuneam din toată inima. Şi cînd am terminat, m-am apropiat de ea şi am sărutat-o pentru prima oară. Avea cincisprezece ani, eu şaisprezece, şi ştiam că mă voi însura cu ea şi că ne vom petrece toată viaţa împreună.

Apoi, chiar înainte de saltul în spaţiul Consu:

– Spune-mi cum a murit.

– Era într-o sîmbătă dimineaţă, făcea clătite şi a avut un atac în timp ce căuta vanilia. Eu eram în camera de zi. Ţin mine că am auzit-o întrebîndu-se unde naiba o fi vanilia aia, apoi am auzit o bufnitură. Am fugit în bucătărie şi am văzut-o la pămînt, tremurînd şi sîngerînd la tîmplă, unde se lovise în cădere de colţul mesei. Am luat-o în braţe şi am chemat ambulanţa. Am încercat să opresc sîngerarea, i-am spus că o iubesc şi i-am repetat-o întruna pînă au sosit paramedicii şi au luat-o de lîngă mine, deşi apoi m-au lăsat să o ţin de mînă în salvare, pe drumul către spital. O ţineam de mînă în clipa în care a murit, pe drum. Am văzut lumina stingîndu-i-se în ochi, dar am continuat să-i spun că o iubesc pînă m-au despărţit cu forţa de ea, la spital.

– Dar de ce ai făcut asta?

– Pentru că voiam să fiu sigur că ultimul lucru pe care îl va auzi este declaraţia mea de dragoste.

– Cum e cînd pierzi pe cineva drag?

– Mori şi tu odată cu el. Şi apoi aştepţi ca trupul tău să îl prindă din urmă în moarte.

– Asta faci acum? Aştepţi ca trupul tău să o prindă din urmă?

– Nu, nu mai aştept. În cele din urmă, începi să trăieşti din nou. Doar că trăieşti o viaţă diferită.

– Deci acum eşti la a treia viaţă.

– Aşa s-ar părea.

– Şi cum îţi place această viaţă?

– Îmi place, am răspuns. Îmi plac oamenii din ea.

Dincolo de fereastră, stelele s-au aranjat diferit. Eram în spaţiul Consu. Stăteam acolo liniştiţi, pierzîndu-ne în tăcerea profundă a navei.

ŞAISPREZECE

– Mi te poţi adresa cu „Domnule ambasador”, chiar dacă nu sînt vrednic de acest titlu, a declamat Consu. Sînt un criminal, m-am dezonorat în bătălia de la Pahnshu şi prin urmare trebuie să ispăşesc vorbindu-ţi pre limba ta. Iar pentru această nouă ruşine îmi cerşesc moartea şi o pedeapsă dreaptă înainte de renaştere. Sper că, prin cele ce se vor întîmpla astăzi, fi-voi considerat mai puţin nedemn şi mi se va permite izbăvirea prin moarte. Pentru aceasta mă murdăresc grăindu-ţi…

– Şi eu mă bucur să te cunosc, am replicat.

Ne aflam în mijlocul unui dom de mărimea unui teren de fotbal, construit de Consu în mai puţin de o oră. Bineînţeles, nouă, oamenilor, ne era interzis să atingem solul Consu sau să fim într-un loc prin care Consu ar putea trece vreodată. După sosirea noastră, maşini automate au ridicat acest dom într-o regiune a spaţiului Consu special

păstrată în carantină pentru astfel de întîlniri cu oaspeţi nedoriţi, aşa ca noi. După ce negocierile se vor fi terminat, urma ca domul să piară într-o implozie iar apoi resturile să fie azvîrlite în cea mai apropiată gaură neagră, astfel încît nici măcar unul dintre atomii săi să nu ajungă să contamineze vreodată această parte a spaţiului. Lucru care mi s-a părut cam exagerat.

– Înţelegem că aveţi întrebări pe care doriţi să ni le adresaţi, întrebări despre rraey, a vorbit ambasadorul, şi că vreţi să invocaţi ritualurile noastre pentru a cîştiga onoarea de a pune aceste întrebări.

– Aşa este.

La cincisprezece metri în spatele meu, treizeci şi nouă de soldaţi ai Forţelor Speciale stăteau smirnă, echipaţi de luptă. Serviciile noastre de spionaj ne informaseră că această întîlnire nu va fi considerată de către Consu ca fiind o întîlnire între egali, deci nu se cereau fineţuri diplomatice aparte. Totodată, pentru că oricare dintre oameni putea fi selectat, toţi trebuia să fie bine antrenaţi. Eu mă îmbrăcasem mai cu ştaif, dar fusese opţiunea mea. Dacă tot mă prefăceam că sînt liderul delegaţiei, atunci măcar să arăt ca un lider.

La aceeaşi distanţă în spatele ambasadorului, erau cinci luptători Consu, fiecare purtînd cîte două cuţite lungi şi înfricoşătoare. Ştiam foarte bine pentru ce se află ei acolo.

– Măreţul meu popor ia act de faptul că aţi invocat ritualurile în mod corect şi că v-aţi prezentat conform cerinţelor noastre, a continuat ambasadorul. Totuşi, aveam de gînd să respingem cererea voastră ca neinteresantă, dacă nu aţi fi adus cu voi pe cel care a trimis în mod onorabil atît de mulţi soldaţi de-ai noştri în ciclul renaşterii. Eşti tu acela?

– Eu sînt acela.

Consu a făcut o pauză şi m-a măsurat cu atenţie.

– Cam ciudat arăţi, pentru un mare luptător.

– Ciudat mă şi simt, am răspuns.

Spionajul nostru ne spusese că odată cererea acceptată, Consu urmau să îi dea curs indiferent de felul în care ne-am fi comportat la negocieri, cu singura condiţie de a lupta în maniera agreată de ei. Deci îmi puteam permite să fac puţin pe nebunul. În plus, asta le şi convenea, hrănindu-le sentimentul de superioritate faţă de noi.

– Cinci criminali au fost aleşi să se întreacă în luptă cu soldaţii voştri. Şi pentru că oamenilor le lipsesc atributele fizice ale luptătorilor Consu, le vom permite soldaţilor voştri să folosească aceste cuţite, dacă doresc. Participanţii noştri îşi vor alege oponenţii oferindu-le aceste cuţite.

– Înţeleg, am spus.

– Dacă soldaţii voştri supravieţuiesc, pot păstra cuţitele, ca o dovadă a victoriei lor.

– Mulţam.

– Nu dorim să le luăm înapoi. Vor fi fost pîngărite.

– M-am prins.

– Vom răspunde la atîtea întrebări cîte victorii veţi avea. Acum vom selecta adversarii.

Ambasadorul a scos un sunet atît de strident încît ar fi putut răzui asfaltul de pe o autostradă. Cei cinci Consu au înaintat, au trecut de ambasador, apoi de mine şi s-au îndreptat spre soldaţii noştri, ţinînd cuţitele cu vîrful înainte. Nici unul dintre ai noştri nu a clipit. Asta da disciplină.

Consu nu au pierdut mult timp cu alegerea. Au înaintat în linie dreaptă şi i-au înmînat cuţitul celui care se întîmpla să fie chiar în faţa lor. Pentru ei, oricare dintre noi era la fel de bun. Cuţitele le-au fost înmînate caporalului Mendel, cu care prînzisem odată, soldaţilor Joe Goodall şi Jennifer Aquinas, sergentului Fred Hawking şi locotenentului Jane Sagan. Fără nici un cuvînt, fiecare a preluat cuţitele. Consu s-au retras în spatele ambasadorului, iar restul soldaţilor mei s-au dat cîţiva paşi înapoi, în spatele celor cinci aleşi.

– Veţi începe lupta, a spus ambasadorul, apoi s-a retras dincolo de luptătorii săi.

Eu rămăsesem între cele două linii de combatanţi, aflaţi la cîte cincisprezece metri de-o parte şi de alta, aşteptînd răbdători să se ucidă. M-am deplasat în lateral, rămînînd totuşi pe linia imaginară care despărţea cele două şiruri, apoi am făcut semn către perechea cea mai apropiată de mine.

– Începeţi.

Luptătorul Consu şi-a desfăşurat braţele tăioase, descoperind astfel lamele plate şi ascuţite ale carapacei modificate, eliberîndu-şi apoi braţele secundare, mai mici, asemănătoare celor umane. A lansat un strigăt scrîşnit de luptă, apoi a înaintat. Caporalul Mendel a dat drumul unuia dintre cuţite, iar pe celălalt l-a luat în mîna stîngă şi a pornit hotărît către Consu. Cînd au ajuns la trei metri unul de celălalt, totul s-a învîrtejit brusc. Zece secunde mai tîrziu, caporalul Mendel avea deja o tăietură deschisă pînă la os, în lungul sternului, iar Consu avea un cuţit adînc înfipt în zona moale, acolo unde capul său ieşea din carapace. Mendel îşi căpătase rana pe cînd se răsucea în îmbrăţişarea Consu, căutînd poziţia perfectă pentru a-l lovi în locul cel mai vulnerabil. Consu se scutura în vreme ce Mendel apăsa lama secţionîndu-i nervii de la ceafă şi separînd astfel cel de-al doilea centru nervos, aflat în cap, de creierul principal, care se găsea în torace, tăind de asemenea şi cîteva vase de sînge importante. Consu s-a prăbuşit. Mendel şi-a recuperat cuţitul şi a pornit spre colegii lui, ţinîndu-şi laolaltă marginile rănii cu mîna dreaptă.

Am făcut semn către Goodall şi al doilea Consu. Goodall a mîrîit şi

a pornit spre adversar dansînd, cu un cuţit în fiecare mînă, cu lama în jos şi înspre înapoi. Consu s-a ghemuit şi a atacat, cu capul înainte şi cu braţele tăioase desfăcute. Goodall, la rîndu-i, s-a lansat spre el, apoi, în ultima clipă, s-a aruncat cu picioarele înainte, alunecînd pe lîngă acesta. Consu a lăsat un braţ în jos, bărbierindu-i lui Goodall în trecere urechea stîngă şi o bună parte din faţă. În acelaşi timp, Goodall a retezat unul dintre picioarele chitinoase ale dihaniei, cu o lovitură rapidă de cuţit. Piciorul a trosnit ca un vreasc şi a sărit cît colo. Consu s-a înclinat pe o parte şi s-a răsturnat lateral. Goodall şi-a înfrînat mişcarea şi a aruncat cuţitele în aer, apoi s-a rostogolit pe spate şi a sărit în picioare la timp pentru a-şi recupera armele în cădere. Partea stîngă a capului său era carne vie, dar Goodall continua să zîmbească, apropiindu-se de adversarul său care se străduia cu disperare să revină la verticală. Îşi flutura ameninţător braţele tăioase, prea lent însă pentru Goodall, care le-a evitat cu o piruetă şi, cu spatele fiind, a lovit spre înapoi străpungînd carapacea dorsală, după aceea l-a ocolit şi tot cu o lovitură spre spate a înfipt celălalt cuţit în carapacea toracică. Imediat s-a răsucit cu 180 de grade, ajungînd faţă în faţă cu Consu şi, apucînd strîns mînerele cuţitelor încă înfipte în trupul bestiei, a prins să le rotească într-o mişcare de forfecare. Consu a început să tresară spasmodic, pe măsură ce felii din corpul său se împrăştiau peste tot, după care s-a prăbuşit definitiv. Goodall s-a întors rînjind la loc în formaţie, schiţînd chiar cîţiva paşi de dans. Era evident că se distrase straşnic.

Soldatul Aquinas nu dansa şi nici nu părea să se distreze prea tare. Ea şi al ei Consu şi-au dat ocol cu grijă vreo douăzeci de secunde, apoi Consu s-a aruncat înainte cu braţul tăios ridicat, de parcă ar fi vrut s-o spintece din prima. Aquinas s-a dat înapoi dar s-a împiedicat şi a căzut cu faţa la pămînt. Consu a sărit peste ea, înfigîndu-şi braţul tăios stîng între oasele antebraţului ei stîng, ţintuind-o astfel de sol şi apropiindu-şi apoi celălalt braţ tăios de gîtul ei. Şi-a mişcat picioarele din spate, căutînd o poziţie stabilă care să-i permită să o decapiteze, după care a plimbat uşor lama pe gîtul fetei, pentru a spori dramatismul clipei.

Pe cînd Consu se pregătea să-i ia gîtul, Aquinas a icnit puternic şi s-a răsucit în direcţia loviturii care tocmai pornise. Braţul său, ţintuit în continuare de Consu, s-a desprins de la cot, ţesuturile şi tendoanele cedînd forţei colosale, iar Consu s-a rostogolit odată cu ea, dezechilibrat de mişcarea neaşteptată. Încă în braţele lui, Aquinas s-a rotit şi a început să-l înjunghie repetat în carapace cu cuţitul din mîna dreaptă. Consu a încercat să o împingă deoparte, dar Aquinas l-a încălecat cu picioarele peste mijloc şi s-a ţinut cu putere de el. Înainte de a-şi da duhul, Consu a reuşit, la rîndu-i, să o înţepe de cîteva ori în spate, numai că braţele lor nu sînt foarte eficiente în apropierea corpului propriu. Aquinas a descălecat şi, înainte de a leşina, a reuşit

să parcurgă jumătate din drum, înapoi spre colegii ei, care au cărat-o mai departe pe braţe.

Acum înţelegeam de ce fusesem exceptat de la luptă. Nu era numai o problemă de viteză şi putere, era clar că soldaţii din Forţele Speciale mă întreceau la toate capitolele. Dar, în plus, ei urmau strategii fundamentate pe o cu totul altă percepţie a ceea ce înseamnă pierdere suportabilă. Un soldat normal nu şi-ar fi sacrificat nici o parte a trupului precum făcuse Aquinas. Şaptezeci de ani în care ai ştiut că membrele sînt de neînlocuit, iar pierderea unuia poate duce la moarte, te făceau să nu renunţi uşor la ele. Pe de altă parte, soldaţii din Forţele Speciale nu aveau nici o problemă cu asta, pentru că membrele se puteau regenera la nevoie. În plus, ei ştiau că toleranţa lor la răni era mult mai mare decît a unui soldat obişnuit. Nu este vorba că soldaţii din Forţele Speciale nu ar fi ştiut ce este frica, doar că la ei putea apărea mult mai tîrziu, după ce ar fi fost răniţi, decît la un om normal.

Am făcut semn către sergentul Hawking şi perechea sa Consu. A fost primul Consu care nu şi-a desfăşurat braţele. Acesta a mers hotărît spre mijlocul arenei, s-a oprit şi şi-a aşteptat adversarul. Între timp, Hawking se aplecase în faţă şi avansa cu grijă cu genunchii uşor îndoiţi, pas după pas, un picior, apoi celălalt, aşteptînd momentul potrivit pentru atac; înainte, stop, lateral, stop, înainte, stop, iarăşi înainte. La unul din paşii săi precauţi înainte, Consu s-a lansat ca din tun şi l-a tras în ţeapă cu ambele braţe, apoi l-a ridicat şi l-a aruncat în sus. Pe cînd era încă în aer, Consu s-a mai repezit o dată, i-a tăiat capul şi i-a retezat trupul de la mijloc. Torsul şi picioarele lui Hawking au zburat în direcţii opuse, iar capul a căzut în faţa adversarului. Acesta s-a gîndit o clipă, apoi l-a înţepat cu vîrful braţul şi l-a azvîrlit cu putere spre grupul oamenilor. Capul a lovit pămîntul în faţa lor, lăsînd o pată umedă în praf, după care a ricoşat mai departe peste ei, împroşcîndu-i cu fragmente de creier şi cu SmartBlood.

În timpul celor patru runde, Jane îşi aşteptase nerăbdătoare rîndul, lovind uşurel lamele cuţitelor una de alta, într-un tic nervos. A făcut un pas în faţă, la fel şi ultimul dintre Consu. Le-am dat semnalul de începere. Consu a înaintat agresiv un pas, şi-a deschis larg braţele tăioase şi a scos un strigăt de luptă atît de puternic încît ne-am temut că se va sparge domul iar noi toţi vom fi ejectaţi în spaţiu. Îşi deschisese mandibulele mai larg decît aş fi crezut că este posibil. La treizeci de metri depărtare, Jane a clipit scurt, apoi a aruncat cu putere un cuţit în gura deschisă, cu atîta forţă încît lama acestuia a ieşit prin spatele capului, oprită din drum doar de plăselele care s-au înţepenit în carapace. Mugetul care zguduise domul s-a curmat brusc şi a fost înlocuit de zgomotul făcut de un gîndac imens care se îneca în propriul sînge şi cu o bucată de metal deopotrivă. Creatura a

încercat să-şi scoată cuţitul dintre mandibule, dar a murit înainte de a-şi termina gestul, s-a prăbuşit în faţă şi a horcăit gîlgîit pentru ultima dată.

M-am îndreptat către Jane.

– Nu cred că ar fi trebuit să foloseşti cuţitele în felul acesta.

A ridicat din umeri, jucîndu-se cu cuţitul rămas.

– Nu mi-a spus nimeni că n-aş avea voie.

Ambasadorul Consu a alunecat către mine, evitînd trupurile celor căzuţi.

– V-aţi cîştigat dreptul la patru întrebări. Le puteţi pune acum. Patru întrebări erau mai mult decît ne aşteptasem. Sperasem la trei. Ne făcusem planuri pentru două. Crezusem că va fi mai dificil să-i înfruntăm pe Consu. Nu că un soldat ucis şi cîteva corpuri ciopîrţite ar fi însemnat un preţ prea mic. Dar acum trebuia să profităm. Patru întrebări erau de ajuns.

– Este adevărat că poporul Consu a furnizat lui rraey tehnologia de detectare a salturilor?

– Da, a răspuns scurt ambasadorul.

Era în regulă. Nici nu ne aşteptam să ne spună mai multe decît erau obligaţi să o facă. Dar şi răspunsul acesta lapidar ne dădea destule indicii. Dacă rraey primiseră staţia de-a gata, era greu de presupus că ştiau şi principiul ei de funcţionare. Nu trebuia să ne temem că o vor extinde sau că o vor schimba cu alte rase.

– Cîte unităţi de detectare a salturilor sînt în posesia rraey?

Iniţial ne gîndisem să întrebăm cîte le-au furnizat Consu, dar pentru că exista o şansă ca rraey să îşi construiască singuri unităţi, am gîndit că o întrebare la modul general ar fi mai potrivită.

– Una, a răspuns ambasadorul.

– Cîte rase dintre cele cunoscute de oameni dispun de posibilitatea de a detecta salturile?

Asta era a treia întrebare importantă. Presupuneam că rasa Consu cunoaşte mult mai multe rase decît cunosc oamenii, deci dacă întrebam, la modul general, cîte rase posedă tehnologia, răspunsul nu ne-ar fi fost de folos. La fel dacă întrebam cui au mai dat tehnologia, pentru că unele rase ar fi putut s-o dezvolte fără ajutorul Consu. Nu toate cuceririle tehnologice din univers sînt căpătate pe gratis de la rase mai dezvoltate. Cîteodată se mai întîmplă ca fiinţele să şi gîndească pe cont propriu.

– Nici una, a răspuns ambasadorul.

Iarăşi un răspuns bun pentru noi. Astfel puteam fi siguri că vom avea destulă vreme să rezolvăm problema.

– Mai ai de pus una, a spus Jane, arătînd către ambasadorul care aştepta ultima mea întrebare.

Ei bine, ce aveam de pierdut? I-am dat drumul.

– Consu pot distruge aproape toate rasele din această regiune a spaţiului. De ce n-o faceţi?

– Pentru că vă iubim.

– Pardon?!?

Din punct de vedere tehnic, aceasta ar fi contat ca o a cincea întrebare, la care Consu nu erau obligaţi să răspundă. Dar ambasadorul n-a băgat de seamă şi a continuat.

– Noi preţuim viaţa, toată viaţa care are potenţial pentru *Ungkat* – pronunţia ultimului cuvînt a sunat ca un ferăstrău tăind un perete de piatră – care înseamnă participarea la marele ciclu al renaşterii. Ţinem la voi, la toate rasele inferioare nouă şi vă botezăm planetele, astfel încît toată viaţa să poată renaşte în ciclu. Considerăm de datoria noastră să vă susţinem progresul. Rraey sînt convinşi că le-am dat tehnologia în discuţie pentru că am primit o planetă de-a lor în schimb, dar nu este aşa. Am văzut în asta o şansă de aduce ambele voastre rase mai aproape de perfecţiune, şi sîntem foarte bucuroşi că am reuşit s-o facem.

Ambasadorul şi-a deschis larg braţele tăioase şi am putut vedea braţele secundare, cu palmele în sus, într-un gest aproape implorator.

– Vremea la care popoarele voastre vor putea să ni se alăture este mult mai aproape acum. Astăzi sînteţi impuri şi trebuie să fiţi mustraţi în aceeaşi măsură în care sînteţi iubiţi. Dar mulţumiţi-vă cu certitudinea că ziua reuşitei se apropie. Eu unul trebuie să merg spre moarte acum, pîngărit de a fi vorbit cu voi pre limba voastră, dar bucuros că mi-am asigurat un loc în ciclul renaşterii, ajutînd popoarele voastre să se apropie încă un pas spre locul care li se cuvine în marea roată. Vă dispreţuiesc şi vă iubesc deopotrivă, pe voi, care sînteţi blestemul, dar şi salvarea mea. Plecaţi acum, ca să putem distruge locul acesta şi să sărbătorim evoluţia voastră. Plecaţi.

– Nu-mi place asta, a spus locotenentul Tagore după ce i-am relatat cum decurseseră lucrurile.

– Nu-mi place deloc, a reluat el după o scurtă pauză. Consu au oferit tehnologia de detectare a tahionilor pentru ca rraey să ne-o tragă. Carcalacul ăla nenorocit a recunoscut-o singur. Ar putea să le transmită că sîntem în drum spre ei.

– Ar fi ceva redundant, a observat căpitanul Jung. Rraey au deja detectorul.

– Ştii ce vreau să spun, a insistat Tagore. Consu nu intenţionează să ne facă nouă vreun hatîr. Este limpede că vor să fim în război cu rraey astfel încît să putem avansa spre un alt nivel cosmic, orice dracu’ ar însemna *asta.*

– Consu oricum nu aveau de gînd să ne facă vreun favor. Gata cu ei, a intervenit Crick. Poate că ne mişcăm după cum doresc ei, dar să

nu uităm că planurile lor, deocamdată, coincid cu planurile noastre. Şi sînt convins că nici nu le pasă cine va cîştiga, noi sau rraey. Aşa că haideţi să ne concentrăm pe ceea ce avem noi de făcut, în loc să ne întrebăm ce au Consu în cap.

BrainPal a semnalizat scurt. Crick ne transmisese două imagini detaliate: planeta Coral şi planeta de origine rraey.

– Faptul că rraey folosesc o tehnologie de căpătat ne asigură şanse bune să-i atacăm, să-i lovim repede şi puternic, atît pe Coral, cît şi la ei acasă. Cîtă vreme noi am stat la poveşti cu Consu, FCA şi-a deplasat navele în poziţie de salt. Avem şase sute de nave, aproape o treime din totalul forţelor noastre, gata să facă saltul. Imediat ce vor primi un semnal de la noi, FCA va declanşa atacul sincronizat, împotriva inamicilor de pe Coral şi împotriva planetei lor de origine. Obiectivele strategice sînt următoarele: să preluăm înapoi Coral şi să le anihilăm eventualele întăriri. Lovindu-le căminul le vom scoate din luptă navele prezente acolo, iar pe cele răspîndite aiurea le vom obliga să aleagă între a interveni pe Coral sau pe rraey. Ambele atacuri se sprijină pe un singur lucru: anihilarea capacităţii de detecţie tahionică. Aceasta presupune preluarea controlului asupra staţiei lor de detecţie şi scoaterea ei din funcţiune, dar fără să o distrugem. Tehnologia aceea poate fi folosită şi de FCA în viitor. Poate că rraey nu realizează, dar sîntem mai avansaţi decît ei. Vom distruge staţia doar dacă nu vom avea alternativă. Intenţionăm să preluăm controlul staţiei şi să o păstrăm intactă pînă cînd ne vor sosi întăriri.

– Cît timp le va lua întăririlor să ajungă la noi? a întrebat Jung.

– Atacurile coordonate vor începe la patru ore după ce noi vom intra în spaţiul Coral. În funcţie de intensitatea luptelor dintre nave, ne putem aştepta la întăriri după următoarele două ore.

– Patru ore după ce ajungem în vecinătatea planetei? Nu la patru ore după ce preluăm staţia?

– Corect, la patru ore după ce ajungem lîngă Coral, a răspuns Crick. Aşa că ar fi mai bine să luăm staţia aia înainte de al doilea val, oameni buni.

– Îmi cer scuze, am intervenit. Mă nelinişteşte un mic amănunt.

– Da, locotenent Perry.

– Succesul atacului forţelor noastre este determinat de oprirea staţiei de detecţie care poate prevedea sosirea navelor noastre.

– Foarte bine, Perry.

– Dar aceeaşi staţie va prezice şi apropierea noastră.

– Corect, a recunoscut Crick.

– Am fost pe o navă care a fost detectată imediat ce a ieşit în vecinătatea planetei Coral, dacă vă amintiţi. Ne-au prăjit instantaneu şi au murit toţi, în afară de mine. Nu vă îngrijorează faptul că la fel se va întîmpla şi cu această navă?

– Ne-am mai strecurat prin spaţiul lor şi înainte, a remarcat Tagore.

– Ştiu asta, doar *Sparrowhawk* m-a salvat. Şi, credeţi-mă, sînt recunoscător pentru asta. Oricum, trucul acela v-a reuşit o dată. A doua oară, nu ştiu... Chiar dacă ieşim din salt la mare distanţă de Coral, asta ar însemna mai multe ore pentru a ajunge pe planetă. Se poate alege praful de sincronizare. Pentru ca toată manevra să reuşească trebuie să ieşim din salt în imediata apropiere a planetei. Aşa că aş vrea să ştiu cum vom face acest lucru în aşa fel încît nava noastră să rămînă întreagă...

– Răspunsul este simplu, a continuat Crick. Nu ne aşteptăm ca nava să rămînă întreagă. Ne aşteptăm să fie aruncată în aer imediat ce apare pe cer. De fapt, chiar contăm pe asta.

– Pardon?! am exclamat.

Am privit de jur-împrejurul mesei, aşteptîndu-mă să văd pe feţele oamenilor aceeaşi confuzie care mă cuprinsese. Dar nu, toate feţele arătau mai degrabă gînditoare. Asta m-a bulversat şi mai tare.

– Vorbim despre inserţie pe orbită înaltă, aşa-i? a întrebat locotenent Dalton.

– Da, a răspuns Crick. Modificată, desigur.

Am intervenit.

– Aţi mai făcut asta, să înţeleg?

– Nu chiar, locotenent Perry, a răspuns Jane, făcîndu-mă să mă întorc spre ea. Dar de cîteva ori am lansat Forţe Speciale direct din navă, de obicei cînd folosirea navetelor era improprie, cum va fi cazul şi aici. Dispunem de costume speciale care ne protejează de căldură la intrarea în atmosferă. Asta ar fi singura diferenţă faţă de o lansare normală a oamenilor.

– Numai că în cazul de faţă se va trage de la sol în nava voastră, iar voi veţi fi la mijloc.

– Da, asta este noutatea în cazul de faţă, a admis Jane.

– Sînteţi absolut nebuni! am exclamat.

– Dar face bine la tactică, a spus maiorul Crick. Dacă nava este distrusă, e de aşteptat ca pe lîngă resturi să lase în urmă şi trupuri. FCA tocmai ne-au trimis o dronă de salt cu informaţii proaspete despre locaţia staţiei de detecţie tahionică, aşa că vom putea lansa oamenii cît mai aproape de ţintă. Rraey vor crede că au oprit atacul înainte de a începe. Nici nu vor şti că sîntem acolo cînd îi vom lovi cu adevărat. Iar atunci va fi prea tîrziu pentru ei.

– Asta presupune că veţi supravieţui atacului lor iniţial, am spus.

Crick a privit către Jane şi a încuviinţat.

– FCA ne ajută în privinţa asta. Au început să monteze motoare de salt pe rachete cu scut, pe care le lansează apoi în grupuri mari în spaţiul Coralului. Cînd scuturile sînt lovite, se lansează rachetele, care sînt foarte greu de nimerit de către rraey. În felul ăsta au fost doborîte

cîteva nave de-ale lor în ultimele două zile, iar acum sînt mai precauţi, aşteaptă cîteva secunde înainte de a trage, pentru a ţinti cu precizie tot ce se aruncă înspre ei. Vom avea la dispoziţie între zece şi treizeci de secunde, înainte ca *Sparrowhawk* să fie lovit. Nu e destul pentru o navă care nu se aşteaptă la un atac, dar e mai mult decît îndeajuns pentru ca noi să lansăm trupele. Poate că mai rămîne vreme pentru ca echipajul de pe puntea de comandă să lanseze chiar şi o ripostă.

– Deci echipajul de pe puntea de comandă rămîne pe navă? am întrebat.

– Nu, vom părăsi nava odată cu ceilalţi şi o vom controla prin BrainPal. Dar vom părăsi nava numai după ce prima salvă de rachete este lansată. Nu vrem să ne folosim de BrainPal în afara navei, pînă ce nu vom ajunge în atmosfera Coralului, pentru că dacă rraey monitorizează zona s-ar prinde că sîntem vii. Toată schema presupune nişte riscuri pentru echipajul de punte, dar operaţiunea este riscantă pentru toată lumea. Iar asta ne aduce la dumneata, locotenent Perry.

– La mine?

– E clar că nu vei dori să te afli pe navă cînd va fi lovită. Pe de altă parte, nu ai fost antrenat pentru acest gen de misiuni, iar noi ţi-am promis că ne vei însoţi doar în calitate de consilier. Nu-ţi putem cere să participi. După şedinţă ţi se va da o navetă, iar o dronă de salt va fi trimisă pe Phoenix cu coordonatele poziţiei tale şi o cerere de recuperare. Phoenix menţine în permanenţă nave de recuperare în aşteptare la distanţa de salt, deci probabil că vei fi găsit în cel mult o zi. Pentru orice eventualitate, vei avea provizii pentru o lună, iar naveta va fi echipată cu drone de salt de urgenţă.

– Deci vreţi să scăpaţi de mine, am spus.

– Nu o lua personal, a răspuns Crick. Generalul Keegan va dori să aibă un raport asupra situaţiei şi a negocierilor cu Consu, şi cum tu eşti legătura noastră cu forţele convenţionale FCA, eşti cel mai în măsură să faci toate astea.

– Domnule, cu permisiunea dumneavoastră, aş dori să rămîn.

– Nu avem loc pentru dumneata, a replicat Crick. Şi ne poţi fi mai de folos pe Phoenix.

– Domnule, cu tot respectul, aveţi cel puţin o poziţie neacoperită printre gradaţi. Sergentul Hawking a murit în cursul negocierilor cu Consu. Soldatului Aquinas îi lipseşte jumătate de braţ. Nu veţi apuca să completaţi trupele înainte de atac. Ştiu că nu fac parte din Forţele Speciale, dar sînt soldat veteran. Sînt mai bun decît nimic.

– Parcă ziceai că sîntem complet nebuni, mi-a spus căpitanul Jung.

– Nu retrag, sînteţi cu adevărat nebuni, aşa că veţi avea nevoie de tot ajutorul posibil. De asemenea, domnule, am spus întorcîndu-mă către Crick, amintiţi-vă că mi-am pierdut toţi oamenii pe Coral. Simt

că e de datoria mea să iau parte la această bătălie.

Crick l-a privit pe Dalton.

– Care e situaţia lui Aquinas?

Dalton a dat din umeri.

– Am conectat-o la sistemul de regenerare accelerată. Doare ca dracu' să refaci un braţ într-un timp atît de scurt, dar va fi gata cînd vom face saltul. Eu n-am nevoie de Perry.

Crick s-a întors către Jane, care se holba la mine.

– E rîndul tău, Sagan. Hawking era omul tău. Dacă îl vrei pe Perry, îl poţi avea.

– Nu îl vreau, a spus Jane privindu-mă ţintă. Dar are dreptate, îmi lipseşte un om.

– Bine, a spus Crick, antrenează-l.

Apoi, întorcîndu-se către mine.

– Dacă locotenent Sagan va considera că nu eşti destul de bine pregătit, naveta te aşteaptă. Ai înţeles?

– Am înţeles, domnule maior, am răspuns, privind-o ţintă pe Jane.

– Bine, a spus el. Bun venit în Forţele Speciale, Perry. Eşti primul adevărat-născut care a fost vreodată înrolat la noi. Încearcă să nu ratezi, altfel îţi promit că rraey vor fi cea mai mică problemă a ta.

Jane a intrat în camera mea fără să-mi ceară voie. O putea face, în calitate de ofiţer superior.

– Ce dracu' crezi că faci?

– Vă lipseşte un om. Eu sînt un om. Fă o socoteală.

– Te-am adus pe vasul ăsta pentru că ştiam că altfel ai fi fost pus într-o navetă de asalt. Dacă te-ai fi întors la infanterie, te-ai fi aflat acum pe una din navele de atac. Dacă noi nu reuşim să punem mîna pe staţia de detecţie a salturilor, ştim foarte bine ce se va întîmpla cu navele de atac şi cu soldaţii lor. Te-am adus aici pentru că ştiam că este singura şansă de a te ţine la adăpost, iar tu tocmai i-ai dat cu piciorul.

– Puteai să-i fi spus lui Crick că nu mă vrei. L-ai auzit, ar fi foarte mulţumit să mă înghesuie într-o navetă şi să mă lase în derivă în spaţiul Consu pînă s-ar îndura careva să mă recupereze. N-ai spus nimic pentru că ştii foarte bine cît de nebunesc este planul ăsta. Ştii că vei avea nevoie de orice ajutor posibil. Eu unul habar nu aveam că voi nimeri sub comanda ta. Dacă n-ar fi reuşit s-o repare pe Aquinas, puteam foarte bine să fiu repartizat la Dalton. Nici măcar nu ştiam că Hawking era omul tău pînă n-a spus-o Crick. Tot ce ştiu este că vreau ca planul ăsta să reuşească şi că aveţi nevoie de orice om disponibil.

– De ce îţi pasă? Nu este misiunea ta. Nu eşti de-al nostru.

– Acuma sînt, nu-i aşa? Sînt pe nava asta. Mă aflu aici, datorită ţie. Şi nu am unde să mă duc în altă parte. Mi-am pierdut compania, iar

cei mai mulţi dintre prietenii mei sînt morţi. Iar pe de altă parte, după cum a spus unul dintre *voi,* sîntem cu toţii umani. La naiba, şi eu am fost crescut într-un laborator, ca şi tine. Mă rog, cel puţin corpul meu. Pot foarte bine să fiu unul dintre voi. Iar acum sînt.

Jane a izbucnit.

– Nu ai nici cea mai mică idee cum e să fii ca noi. Spuneai că vrei să afli despre mine. Ce parte să îţi spun? Vrei să ştii cum e să te trezeşti într-o zi cu capul plin de informaţii, de la cum să tai un porc pînă la cum să pilotezi o navă, dar să nu-ţi ştii numele? Sau dacă ai măcar un nume? Vrei să ştii cum e să nu fi fost niciodată copil sau să nu fi văzut măcar vreodată unul pînă cînd nu nimereşti pe o planetă carbonizată şi te împiedici de trupul ars al unui bebeluş? Poate ai vrea să afli cum e prima dată cînd vorbim unui adevărat-născut şi cum ne abţinem să vă pocnim pentru că vorbiţi prea lent, pentru că vă mişcaţi prea lent şi mai ales pentru că gîndiţi atît de al dracului de lent, încît ne întrebăm de ce naiba v-au mai înrolat. Sau poate vrei să ştii că fiecare soldat din Forţele Speciale visează să aibă un trecut. Ştim că sîntem precum monstrul lui Frankenstein. Ştim că sîntem asamblaţi din rămăşiţe de oameni morţi. Ne privim în oglindă şi ştim că vedem pe altcineva şi că noi existăm doar pentru că ei nu mai există, şi că sînt pierduţi pentru totdeauna pentru noi. Şi toţi ne imaginăm persoanele care au fost. Ne imaginăm vieţile lor, copiii lor, soţii şi soţiile şi ştim că nimic din toate astea nu va fi vreodată al nostru.

Jane şi-a apropiat faţa de a mea.

– Vrei să ştii cum e să întîlneşti soţul femeii care ai fost? Să vezi bucuria recunoaşterii pe chipul lui, dar tu să n-o simţi, oricît ţi-ai dori-o? Să vezi cu cîtă disperare îşi doreşte să te strige pe un nume care nu este al tău? Să ştii că atunci cînd te priveşte, el revede zeci de ani de viaţă despre care tu nu ştii nimic. Să ştii că a fost cu tine, că a fost în tine, că te-a ţinut de mînă cînd mureai, spunîndu-ţi că te iubeşte. Să ştii că nu te poate transforma într-un adevărat-născut, dar că îţi poate da continuitate, o istorie, o idee despre cine ai fost, care să te facă să înţelegi cine eşti. Îţi poţi imagina cum este să-ţi doreşti toate astea? Şi să-ţi doreşti să le păstrezi pentru tine, în siguranţă?

Mai aproape. Buzele aproape atingîndu-le pe ale mele, fără intenţia unui sărut.

– Tu ai trăit cu mine de zece ori mai mult decît am trăit eu însămi cu mine. Tu eşti păstrătorul sinelui meu. Nu-ţi poţi imagina ce înseamnă asta pentru mine. Pentru că nu eşti *unul dintre noi.*

O priveam ţintă. S-a depărtat.

– Tu nu eşti ea, am zis. Mi-ai spus-o cu gura ta.

A explodat.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Am minţit. Eu *sînt* ea şi o ştii foarte bine. Dacă ar fi trăit, s-ar fi înrolat în FCA şi i-ar fi folosit ADN-ul pentru

a-i face un trup nou, exact cum l-au făcut pe al meu. E adevărat că eu am un rahat extraterestru amestecat în gene, dar nici tu nu mai eşti în întregime uman, şi nici ea n-ar fi fost. Partea umană din mine este aceeaşi care s-ar fi regăsit şi în ea. Tot ce îmi lipseşte este memoria. Tot ce îmi lipseşte este fosta mea viaţă.

Jane s-a apropiat din nou şi mi-a cuprins faţa în palme.

– Sînt Jane Sagan, ştiu asta. Ultimii şase ani sînt ai mei, şi sînt reali. Aceasta este viaţa mea. Dar sînt şi Katherine Perry, în acelaşi timp. Îmi vreau acea viaţă înapoi. Singura modalitate de a o avea este prin tine. Trebuie să rămîi în viaţă, John. Fără tine, mă voi pierde iarăşi.

I-am atins mîna.

– Ajută-mă să rămîn în viaţă, Jane. Învaţă-mă tot ce ştii, ca să pot duce la bun sfîrşit misiunea asta. Arată-mi tot ce trebuie ca să pot ajuta plutonul tău să-şi facă treaba. Ajută-mă ca să te pot ajuta, Jane. Ai dreptate, nu ştiu cum e să fii ca tine, să fiu unul dintre voi. Dar ştiu că nu vreau să plutesc în derivă într-o navetă, în vreme ce voi vă luptaţi şi vă riscaţi vieţile. Şi eu am nevoie ca tu să rămîi în viaţă. Ne-am înţeles?

– Ne-am înţeles.

I-am luat mîna şi i-am sărutat-o.

ŞAPTESPREZECE

Asta-i partea cea mai uşoară – mi-a transmis Jane. *Apleacă-te în faţă, nu te împotrivi.*

Porţile ecluzei fuseseră deschise printr-o explozie urmată de o decompresie rapidă, toate acestea îmi aduceau aminte de experienţa precedentă avută în preajma planetei Coral. Intenţionam ca, la o ulterioară vizită aici, să nu mă mai las aruncat din cală în felul ăsta. Oricum, de data aceasta locul fusese eliberat de obiectele mobile şi periculoase. Singurele obiecte din navă eram noi, soldaţii şi echipajul, vîrîţi în costumele de plonjare în atmosferă, etanşe şi masive. Tălpile ne fuseseră ţintuite de podea cu ajutorul unor cleme electromagnetice. Acestea urmau să se deschidă imediat ce resturile porţilor aruncate în aer s-ar fi depărtat suficient ca să nu mai reprezinte un pericol, iar noi urma să fim aspiraţi în spaţiu.

Clemele s-au desfăcut. Era ca şi cum un uriaş aspirator ne trăgea spre o gaură de şoareci din perete. O gaură mai mare, fireşte. M-am aplecat înainte, aşa cum îmi recomandase Jane şi m-am trezit plutind în spaţiu. Ceea ce era de bine, pentru că doream să dăm impresia unui contact neaşteptat şi violent cu vidul, asta în cazul în care rraey ar fi supravegheat zona. Fusesem ejectat într-un mod brutal alături de ceilalţi membri ai Forţelor Speciale şi am avut cîteva momente de ameţeală şi confuzie pînă cînd *afară* a devenit *jos.* Un *jos* aflat la două sute de kilometri sub noi, pe suprafaţa întunecată a planetei.

M-am răsucit involuntar, prins într-o mişcare de rotaţie, la timp ca

să văd pe *Sparrowhawk* explodînd în patru locuri diferite şi resturi incandescente ţîşnind din trupul navei cuprins de flăcări. Nici un sunet, nici o undă de căldură, mulţumită vidului din jur. Dar imaginea resturilor cuprinse de flăcări compensa pe deplin lipsa celorlalte senzaţii. Am reuşit să văd cum, aproape miraculos, *Sparrowhawk* a lansat cîteva rachete spre un inamic nevăzut. Cineva încă mai era la bordul navei atunci cînd aceasta fusese lovită. La următoarea rotaţie am văzut nava noastră încasînd încă o lovitură care a frînt-o în două. Oricine mai era pe *Sparrowhawk* era condamnat. Am nădăjduit ca rachetele trimise de el mai înainte să-şi fi atins ţinta.

Cădeam singur spre Coral. S-ar fi putut ca alţi soldaţi să fi fost lîngă mine, dar îmi era imposibil să-mi dau seama, costumele noastre nu reflectau lumina şi ni se ordonase întreruperea comunicaţiilor prin BrainPal pînă nu atingeam atmosfera. Abia cînd am zărit cum cineva a ocultat o stea, mi-am dat seama că nu sînt singur. Trebuie să fii discret atunci cînd ai de gînd să invadezi o planetă, mai ales atunci cînd ştii că inamicul este cu ochii pe tine. Priveam, în cădere, cum discul planetei creşte tot mai mult şi înghite stelele de pe margine.

BrainPal a piuit scurt. Urma activarea scutului termic. Am transmis confirmarea şi din rucsacul ataşat costumului a ţîşnit un şuvoi de nanoroboţi. Un cîmp electromagnetic a fost generat imediat iar nanoroboţii, prinşi în el, m-au izolat într-o sferă de un negru mat. Acuma chiar mă prăbuşeam într-un întuneric deplin. Slavă domnului că nu aveam claustrofobie.

Scutul termic era cheia inserţiei pe orbită înaltă. Protecţia împotriva căldurii generate de frecarea cu atmosfera se realiza în două moduri. În primul rînd, sfera din nanoroboţi era creată pe cînd soldatul încă se mai afla în vid. Prin urmare transferul de căldură către soldat nu s-ar fi realizat decît dacă acesta ar fi atins pe interior suprafaţa scutului. Pentru a evita atingerea accidentală a scutului, acelaşi cîmp electromagnetic care ţinea laolaltă nanoroboţii îl fixa destul de strîns pe soldat în centrul sferei. Nu era foarte confortabil, dar nu ar fi fost de preferat nici să arzi datorită moleculelor de aer care se freacă de tine cu viteze uriaşe.

Nanoroboţii preluau căldura generată de frecarea cu aerul, foloseau o parte din energia termică pentru stabilizarea cîmpului electromagnetic, iar restul o disipau în jur. Sigur, în cele din urmă stratul exterior se prăjea. Fiecare nanorobot care ardea era înlocuit de altul, din straturile interioare ale scutului. În mod ideal, trebuie să ajungi la sol înainte ca scutul să se consume. Necesarul de nanoroboţi, în cazul nostru, fusese calibrat pentru atmosfera planetei Coral, cu un mic surplus de rezervă. Dar asta nu mă liniştea prea mult.

Am început să simt o vibraţie în momentul în care scutul a plonjat

în straturile superioare ale atmosferei. Găoază mă avertiza, inutil, că începusem să traversăm o zonă de turbulenţe. M-am răsucit în mica mea sferă, cîmpul stabilizator atenua şocurile, dar trepidaţiile erau cam puternice pentru gustul meu. Atunci cînd suprafaţa unei sfere în care te afli captiv îţi poate transmite un puls termic de două mii de grade direct în carne, orice zgîlţîială, cît de măruntă, devine un motiv de îngrijorare.

Dacă cineva de la suprafaţa planetei ar fi privit cerul, ar fi zărit sute de meteoriţi brăzdînd bolta. Orice suspiciune legată de aceşti meteoriţi ar fi fost înăbuşită de gîndul că, de fapt, cel mai probabil aceştia provin din resturile navei care tocmai fusese distrusă, undeva sus. La cîteva sute de mii de picioare înălţime, un soldat care cade arată la fel cu un fragment de navă care se prăbuşeşte.

Rezistenţa straturilor joase ale atmosferei şi-a făcut datoria, frînînd continuu sfera. La cîteva secunde după ce căldura a fost disipată complet, sfera a colapsat, iar eu am trecut prin ea precum un pui care iese din găoace. Nu mai vedeam un zid negru de nanoroboţi ci o lume întunecată, luminată pe alocuri de către bancurile de alge bioluminescente. Fosforescenţa algelor marca precis conturul şerpuit al recifurilor de corali. Se mai zăreau şi luminile puternice ale bazelor rraey sau ale fostelor aşezări umane.

Activaţi BrainPal – am auzit vocea maiorului Crick şi am rămas surprins. Îmi imaginasem că fusese doborît odată cu *Sparrowhawk.*

Comandaţii de plutoane, identificaţi-vă. Soldaţi, adunarea după comandanţii de pluton.

Cam la un kilometru spre vest şi la cîteva sute de metri deasupra, Jane s-a transformat într-o luminiţă, în cîmpul meu vizual. Nu se pictase cu vopsea neon, ar fi fost o cale sigură să fie ucisă de către inamicii de la sol. Era doar un marcaj generat de BrainPal. În jurul meu, tot mai mulţi soldaţi începeau să strălucească. Mi-am zărit noii colegi de pluton. Ne-am răsucit în aer şi am început să plutim unii spre alţii. Pe măsură ce ne deplasam prin aer, peste imaginea solului planetei s-a suprapus o reţea topometrică pe care străluceau cîteva mănunchiuri de puncte: staţia de urmărire şi zonele adiacente.

Jane începuse să-şi adune soldaţii în formaţie. Din momentul în care intrasem în plutonul lor, soldaţii renunţaseră la amabilitatea de a-mi vorbi, trecînd la modul lor obişnuit de comunicare prin BrainPal. Dacă intenţionam să lupt alături de ei, trebuia să o fac după regulile lor. Din punct de vederea al comunicaţiilor, ultimele trei zile fuseseră o ceaţă totală. Cînd Jane îmi spusese că adevăraţii-născuţi comunică la viteze mai mici decît ei, îmi fusese greu să înţeleg ce înseamnă asta. După care am aflat. Soldaţii din Forţele Speciale îşi transmiteau mesaje mai repede decît puteam eu clipi. O conversaţie între ei se termina înainte ca eu să înţeleg prima propoziţie. Dar cel mai ameţitor

lucru era că ei nu se limitau doar la mesaje textuale sau verbale. Foloseau capacitatea lui BrainPal de a transmite emoţiile pentru a nuanţa mesajele, aşa cum un om obişnuit recurge la semnele de punctuaţie.

Cineva spunea un banc, toţi ceilalţi rîdeau, iar eu simţeam ca şi cum puzderie de hohote de rîs îmi sfredeleau creierul ca nişte alice minuscule. Îmi dădea dureri de cap.

Dar era un mod mult mai eficient de comunicare. Jane a marcat obiectivele noastre şi ne-a desfăşurat înaintea ochilor strategia, de zece ori mai repede decît s-ar fi întîmplat la trupele obişnuite. Un bonus valoros pentru cineva care poate începe să le dea ordine soldaţilor în vreme ce aceştia se prăbuşesc spre suprafaţa planetei. Uimitor, dar am reuşit să prind ordinele aproape la fel de rapid pe cît Jane le-a lansat spre noi. Secretul consta în a nu te împotrivi fluxului informaţional şi în a renunţa să-l organizezi în maniera comună, adică în fragmente de propoziţii şi cuvinte. Acceptă faptul că bei apă direct dintr-un hidrant de incendiu şi fă gura maaaare. Îmi era de folos şi faptul că nu prea trebuia să vorbesc, la rîndul meu.

Staţia de urmărire era localizată pe o înălţime, în imediata vecinătate a unei foste aşezări umane, acum ocupată de rraey. Fosta colonie era situată în lungul unei văi care se termina la poalele staţiei. Iniţial, în vîrful colinei se aflase centrul de comandă al aşezării şi cîteva anexe. Rraey deciseseră că este în avantajul lor să profite de sursele de energie ale centrului de comandă precum şi de infrastructura acestuia, adică de echipamentele de calcul şi de comunicaţii. Rraey instalaseră cîteva puncte de apărare în jurul staţiei şi al fostului centru de comandă, dar imaginile primite în timp real (furnizate de unul dintre membrii echipei lui Crick, care îşi fixase practic un satelit de spionaj pe piept) ne-au arătat că erau slab înarmate, iar efectivele apărătorilor erau reduse. Rraey erau încrezători că tehnologia de detecţie tahionică precum şi navele lor de pe orbită sînt suficiente ca să respingă orice ameninţare.

Celelalte plutoane aveau drept misiune să preia centrul de comandă, să localizeze şi să asigure echipamentele care prelucrau informaţiile provenite de la sateliţi şi care dirijau apoi navele de luptă de pe orbită. Plutonul nostru avea ca sarcină să captureze turnul de transmisiuni. Dacă instalaţiile de transmisiuni se dovedeau a fi alcătuite din echipamente Consu, nu trebuia decît să scoatem din funcţiune turnul şi să-l apărăm de contraatacurile inevitabile ale inamicilor. Dacă turnul era doar un produs al tehnologiei rraey, îl aruncam în aer şi atît.

În oricare dintre variante, navele rraey ar fi zburat la întîmplare, fără să ştie din ce direcţie ar fi sosit atacul nostru. Turnul era amplasat la o oarecare distanţă de centrul de comandă şi părea mult

mai bine apărat decît restul zonei, dar aveam planuri de a elimina apărarea lor chiar înainte de a atinge solul.

Selectaţi ţintele – a ordonat Jane.

Imediat BrainPal ne-a transfocat imaginea ţintelor noastre. Soldaţii rraey şi maşinăriile lor străluceau în infraroşu. Ştiindu-se în siguranţă, nu aveau nici un fel de camuflaj termic. Ţintele au fost distribuite pe plutoane, grupe şi apoi la nivel individual. Pe cît posibil trebuiau loviţi doar soldaţii, iar sistemele defensive cruţate. Nu armele ucid, ci extratereştrii din spatele lor. Odată ţintele selectate, ne-am risipit planînd. Trebuia să aşteptăm să ajungem la un kilometru deasupra.

Un kilometru – o mie de metri deasupra, ultimii nanoroboţi disponibili s-au aranjat într-o parapantă, reducînd brusc viteza de coborîre. Aripa de care atîrnam era camuflată optic şi termic şi ne permitea să manevrăm destul de precis, astfel încît să nu ne izbim unii de alţii prin aer. Doar cineva care ar fi ştiut că venim ar fi putut să ne vadă.

Asupra ţintelor, foc – a ordonat maiorul Crick.

Şi liniştea coborîrii noastre s-a sfîrşit în rafalele armelor noastre. Soldaţii rraey, loviţi prin surprindere, au fost sfîrtecaţi de explozii. Cei mai ageri au mai avut timp doar să vadă urgia care îi lovea, după care au împărtăşit aceeaşi soartă. Eu luasem la ochi trei soldaţi rraey poziţionaţi chiar lîngă turn. Pe primii doi i-am doborît fără să aibă timp să-şi ridice privirile. Al treilea a apucat să-şi înhaţe arma şi să o îndrepte spre întunericul din jurul lui. Îşi imagina că sînt undeva în faţa lui, nu deasupra. L-am ciuruit înainte ca să-şi dea seama de eroare. În cinci secunde, toţi soldaţii rraey care erau în raza noastră vizuală fuseseră doborîţi. Încă eram la cîteva sute de metri înălţime.

S-au aprins cîteva reflectoare care au risipit întunericul, dar aproape imediat ce au prins viaţă au fost sparte de tirul nostru. Apoi am început să lansăm rachete spre intrările în clădiri sau adăposturi, forţîndu-i pe rraey să rămînă cuminţi înăuntru. Inamicii care apucaseră să iasă din centrul de comandă au deschis focul asupra noastră, ghidîndu-se după urmele lăsate de rachete, dar tirul lor era imprecis. I-am doborît cu uşurinţă şi pe aceştia.

Am identificat un loc de aterizare chiar lîngă turnul de comunicaţii şi i-am dat instrucţiuni lui Găoază ca să calculeze o traiectorie evazivă. Imediat ce am pus picioarele pe pămînt, doi soldaţi rraey au ţîşnit prin uşa barăcii de lîngă turn, trăgînd dezordonat înspre mine, în vreme ce alergau către centrul de comandă. Pe unul l-am nimerit în picior, a căzut la sol zbierînd ascuţit. Celălalt a încetat să mai tragă şi a luat-o la goană pe picioroangele-i ca de pasăre. Am semnalizat lui Găoază să mă elibereze de parapantă. Imediat ce filamentele electrostatice au fost tăiate, nanoroboţii care alcătuiau parapanta s-au prefăcut într-un nor de praf. Am căzut, m-am rostogolit şi l-am ochit

pe soldatul rraey care alerga. Nu căuta să se adăpostească, nu-şi schimba direcţia brusc, o ţinea şnur către centrul de comandă. L-am doborît cu un singur foc. Celălalt rraey a continuat să zbiere pînă cînd urletul lui s-a topit într-un bufnet sec. M-am întors şi am zărit-o pe Jane în spatele meu, cu arma încă aţintită spre soldatul doborît.

Vino cu mine – mi-a transmis, arătîndu-mi baraca. Pe cînd ne apropiam, alţi doi rraey au dat buzna afară, în vreme ce un al treilea a deschis focul din interior. Jane s-a trîntit la pămînt ripostînd, iar eu am fugit după ceilalţi doi. Aceştia se deplasau în zigzag, am reuşit să-l dobor pe unul dintre ei, dar celălalt mi-a scăpat sărind în spatele unui taluz de pămînt. Între timp, Jane, plictisită să tot schimbe focuri cu soldatul din baracă, a lansat o grenadă spre uşa acesteia. S-a auzit un urlet înfundat urmat de un bubuit puternic şi de bucăţi mari din rraey zburînd prin uşă.

Am intrat în baracă. Era plină cu resturi din soldatul spulberat de Jane, dar şi de o mulţime de echipament electronic. Scanarea cu BrainPal ne-a confirmat că era vorba despre echipamente de comunicaţii de tehnologie rraey. Ajunsesem în centrul operaţional al turnului. Ne-am dat înapoi şi am lansat în interior cîteva grenade. Au făcut ravagii înăuntru. Turnul era scos din funcţiune. Dar mai aveam de rezolvat echipamentul de transmisiuni instalat în vîrful turnului.

Jane a cerut o situaţie de la ceilalţi comandaţi de grupă. Totul era sub control, nu aveam decît puţini răniţi şi nici un mort. Şi celelalte faze ale atacului au decurs bine, rezistenţa cea mai îndîrjită fiind în zona centrului de comandă. Soldaţii noştri trebuiau să cucerească fiecare încăpere în parte, trăgînd în stînga şi în dreapta. Jane a trimis două grupe ca întărire, apoi a desemnat o altă grupă să păzească echipamentul capturat şi accesul la turn, iar alte două grupe să asigure zona în care ne aflam.

Iar tu – mi-a transmis întorcîndu-se spre mine şi arătînd turnul cu degetul – *urcă-te acolo şi spune-mi pe ce am pus mîna.*

M-am uitat la turn: o antenă radio obişnuită, 150 de metri înălţime şi nimic altceva în afară de schela metalică din vîrf. Era cel mai impresionant lucru pe care îl văzusem la rraey pînă atunci. Turnul nu fusese acolo înainte de venirea lor, prin urmare am dedus că l-au instalat foarte repede după ce au cucerit planeta. E drept că era doar o antenă radio, dar să ridici asemenea chestie în doar cîteva zile, era ceva. Turnul avea pe de lături o reţea de scoabe care alcătuiau o scară pînă în vîrf. Rraey aveau cam aceeaşi greutate cu oamenii, aşa că le puteam folosi fără probleme. M-am urcat.

Sus, în vîrf, vîntul bătea cu putere. Pe schelă se găseau ancorate o mulţime de aparate şi de instalaţii de transmisiuni. Le-am scanat cu BrainPal. Erau tot cu tehnologie rraey. Orice informaţie transmiteau, aceasta fusese procesată jos, în centrul de comandă. Am sperat

atunci ca restul oamenilor noştri să fi pus mîna pe instalaţiile de acolo intacte.

Am transmis către Jane ceea ce constatasem. M-a informat sec că pe cît de repede mă dădeam jos, pe atît creşteau şansele mele de a scăpa întreg. N-am aşteptat să-mi spună de două ori. Imediat ce am ajuns pe sol, cîteva rachete au lovit instalaţiile din vîrf. Cablurile de ancorare au plesnit, unul cîte unul, cu un pocnet metalic care garanta un somn de veci liniştit oricui s-ar fi aflat în preajma lor. Întreg turnul s-a balansat. Jane a ordonat o salvă la baza turnului şi, după ce rachetele au lovit-o, antena s-a prăbuşit cu un scrîşnet prelung.

Zgomotul de luptă dinspre centrul de comandă încetase, se mai auzeau doar cîteva vaiete ale soldaţilor rraey răniţi. Am cerut afişarea timpului. Trecuseră nouăzeci de minute de cînd plecasem de pe *Sparrowhawk.*

– Habar nu aveau că venim, i-am spus lui Jane şi am fost surprins de sunetul vocii mele.

M-a privit şi a dat din cap apoi s-a uitat spre rămăşiţele turnului.

– Aşa-i, habar nu aveau. Asta a fost vestea cea bună. Vestea cea rea este că acum ştiu că sîntem aici. Pînă acum a fost uşor. Greul abia începe.

S-a întors cu spatele la mine şi a început să împrăştie ordine în stînga şi în dreapta. Ne aşteptam la un contraatac. Unul masiv.

– Vrei să fii om din nou? mă întrebase Jane cu o seară înainte de a porni în misiune.

Ne aflam în sala de mese.

– Din nou? am întrebat-o zîmbind.

– Ştii ce vreau să spun. Înapoi, într-un corp adevărat, obişnuit, fără adaosuri artificiale.

– Sigur că da. Am optzeci şi ceva de ani înaintea mea… Presupunînd că voi fi în viaţă la sfîrşitul serviciului, am de gînd să mă retrag într-o colonie.

– Vreau să spun, să fii iarăşi slab şi lent, a precizat ea cu delicateţea celor din Forţele Speciale.

– Nu este chiar *atît* de rău. Sînt destule lucruri care pot compensa asta. De exemplu, copiii. Sau posibilitatea de a întîlni alţi oameni şi să nu trebuiască să-i ucizi pentru că sînt inamici.

– Vei îmbătrîni iarăşi, apoi vei muri.

– Cred că aşa se va întîmpla. Asta li se întîmplă oamenilor. Acesta – am ridicat braţul în aer – nu este ceva obişnuit, după cum bine ştii. Şi, cum moartea poate veni, oricum, în anii de serviciu în FCA, am şanse mai mari să crăp înainte de a fi colonist. Statistic vorbind, cele mai mari şanse de supravieţuire le are un colonist.

– Încă nu eşti mort, a observat ea.

– Se pare că unii sînt pe urmele mele... Dar tu? Ai planuri de ieşire la pensie sau de colonizare?

– Forţele Speciale nu se pensionează.

– Vrei să spui că nu aveţi voie?

– Ba ni se permite. Contractul nostru este de maximum zece ani, ca şi la voi, doar că noi trebuie să fim în serviciu pe toată durata contractului. Pur şi simplu nu ne pensionăm.

– De ce nu?

– Nu avem nici o altă experienţă de a fi altceva decît ceea ce sîntem acum. Ne naştem, ne luptăm. Atît. Asta-i tot ceea ce facem. Sîntem buni în ceea ce facem.

– Nu v-aţi dorit niciodată să nu mai luptaţi?

– Pentru ce?

– Păi... dintr-un motiv foarte simplu: s-ar reduce dramatic posibilitatea unei morţi violente. Sau din alt motiv: aţi avea şansa să vă trăiţi acele vieţi la care aţi visat. Să vă creaţi un trecut. Noi, soldaţii obişnuiţi din FCA avem un trecut, trăit înainte de această viaţă. Voi l-aţi putea avea după ea.

– N-aş şti ce să fac cu mine.

– Bun venit printre oameni! Deci tu spui că nimeni din Forţele Speciale nu a fost lăsat la vatră? Niciodată?

– Ştiu unul sau doi, dar nu mai mulţi.

– Ce s-a întîmplat cu ei? Unde s-au dus?

– Nu sînt sigură, a răspuns ea, în doi peri, apoi a schimbat vorba: Mîine vreau să stai pe lîngă mine.

– Am înţeles.

– Eşti încă prea lent. Nu vreau să-i încurci pe ceilalţi.

– Mulţumesc.

– Îmi pare rău. Îmi dau seama că n-am fost prea delicată. Dar trebuie să-mi conduc soldaţii. Ştii care e punctul meu de vedere. Eu mi-am asumat riscul de a te avea în grijă. Dar pe ceilalţi nu trebuie să-i afecteze.

– Ştiu, nu sînt supărat. Şi nu-ţi face griji. O să fiu cu băgare de seamă. Pentru că am de gînd să mă pensionez cîndva. Iar pentru asta trebuie să mai rămîn în viaţă ceva vreme.

– E bine că eşti motivat.

– Aşa e. Ar trebui să te gîndeşti şi tu la pensionare. După cum spuneam, e bine să ai un motiv pentru care să rămîi în viaţă.

– Eu nu vreau să mor. Cred că e şi ăsta un motiv destul de bun.

– Cînd mă voi fi pensionat îţi voi trimite o carte poştală, de pe unde m-oi afla, poate te răzgîndeşti. Să vii la mine. Putem trăi la o fermă. Ne tragem nişte găini. Punem porumb.

Jane bufni.

– Tu nu vorbeşti serios.

– Ba da, am spus şi mi-am dat seama că o vorbisem foarte serios.

Jane a tăcut pentru o clipă. Apoi:

– Nu-mi place viaţa la ţară.

– De unde ştii? N-ai trăit niciodată la ţară.

– Lui Kathy îi plăcea?

– Nicidecum. Ea abia de reuşea să aibă grijă de grădiniţa din faţa casei.

– Acum mă înţelegi. O moştenesc în privinţa asta.

– Mai gîndeşte-te, totuşi.

– Poate că am să mă gîndesc.

Unde dracu' mi-oi fi pus încărcătorul – a transmis Jane, apoi au lovit rachetele. M-am aruncat la pămînt. Pietre cădeau în ploaie, izvorînd din locul unde fusese poziţia lui Jane. Am ridicat privirea şi i-am văzut mîna tresărind spasmodic. Am pornit să urc spre ea, dar am fost dat înapoi de o puzderie de gloanţe. M-am rostogolit înapoi şi m-am adăpostit în spatele stîncii care-mi asigurase poziţia.

Am privit în jos, spre trupa de rraey care ne luase prin surprindere. Doi se deplasau cu precauţie spre vîrful dealului pe care ne aflam, iar un treilea ajuta pe altul să încarce o nouă rachetă. Nu aveam nici un dubiu asupra ţintei lor. Am aruncat o grenadă către cei ce urcau şi i-am auzit agitîndu-se să se adăpostească. Pe cînd exploda grenada, am ieşit fără grijă şi am tras înspre cel cu racheta. A căzut cu o bufnitură, dar cu ultima suflare a tras. Jetul i-a ars faţa tovarăşului său, care a scos un strigăt şi a căzut, acoperindu-şi ochii. L-am împuşcat în cap. Racheta s-a înălţat şi s-a depărtat, la distanţă de mine. Nu m-am obosit să urmăresc unde aterizează.

Cei doi rraey care urcaseră spre mine au început să dea înapoi. Am lansat o altă grenadă în direcţia lor pentru a-i ţine ocupaţi şi m-am grăbit spre Jane. Grenada a poposit chiar la picioarele unuia dintre ei şi l-a lăsat fără ele. Celălalt s-a aruncat la pămînt. Am aruncat o altă grenadă spre el. Nu a evitat-o destul de repede.

Am îngenuncheat lîngă Jane, care tresărea în continuare, şi am văzut bucata de piatră care i se înfipsese în cap. SmartBlood se coagula rapid, dar pîrîiaşe se scurgeau pe lîngă rană. I-am vorbit, dar nu mi-a răspuns. I-am accesat BrainPal şi am receptat clipiri dezordonate, emoţionale, de şoc şi de durere. Ochii priveau fără să vadă. Era pe moarte. I-am luat mîna şi am încercat să-mi stăpînesc senzaţia de ameţeală şi de déjà vu.

Contraatacul începuse în zori, la scurtă vreme după ce luasem staţia, şi s-a dovedit a fi mai mult decît puternic, era de-a dreptul feroce. Rraey, înţelegînd că le fusese luată protecţia, au lovit cu putere pentru a-şi recăpăta staţia. Atacul lor era dezordonat, trădînd graba şi lipsa de planificare, dar era deosebit de înverşunat. Nave

peste nave apăreau întruna la orizont, aducînd în luptă tot mai multe trupe rraey.

Soldaţii Forţelor Speciale îşi folosiseră stilul amestecat de tactică şi nebunie pentru a întîmpina primele nave pe măsură ce aterizau, aruncînd cu rachete şi grenade în ecluze imediat ce acestea îşi deschideau porţile. Rraey au trimis şi mai multe nave şi au reuşit să-şi debarce trupele fără a mai fi aruncate în aer din prima clipă. În vreme ce majoritatea trupelor noastre apăra centrul de comandă şi premiul Consu pe care acesta îl ascundea, plutonul nostru se deplasase la periferie, sîcîindu-i pe rraey şi făcîndu-le înaintarea dificilă. Ăsta este motivul pentru care eu şi Jane ne aflam în stîncăria aia, la cîteva sute de metri de centrul de comandă.

Imediat sub poziţia noastră, un alt grup de rraey a început să urce. Venise vremea să ne mişcăm. Am lansat două rachete către rraey pentru a-i încetini, apoi am luat-o pe Jane şi am aruncat-o pe umăr. Jane a gemut, dar n-aveam timp să mă îngrijorez pentru ea. Am observat un bolovan după care ne ascunsesem pe la venire încoace şi am luat-o la fugă spre el. În spatele meu, rraey au început să tragă. Gloanţele muşcau pămîntul în jurul meu. O bucată de piatră mi-a lovit faţa. M-am ascuns după bolovan, am pus-o pe Jane jos şi am aruncat o grenadă înspre grupul de rraey. Pe cînd exploda, am părăsit ascunzătoarea şi m-am repezit către ei cu salturi mari. Rraey au început să scoată strigăte confuze – nu ştiau cum să procedeze cu umanul care se lansase direct spre ei. Mi-am comutat MF-ul pe foc automat şi i-am împuşcat de aproape, fără a le lăsa timp să se organizeze. M-am grăbit înapoi la Jane şi i-am accesat BrainPal. Era încă acolo. Era încă în viaţă.

Următoarea etapă a călătoriei noastre urma să fie dificilă. Erau vreo sută de metri de spaţiu deschis între locul în care ne aflam şi micul hambar la care aş fi vrut să ajung. Liniile infanteriei rraey mărgineau cîmpul. O navă rraey se îndrepta în aceeaşi direcţie ca şi mine, căutînd la sol umani pe care să-i ucidă. Am accesat Găoază pentru a afla poziţia soldaţilor lui Jane şi am găsit trei în apropierea mea, doi în partea mea de cîmp, la vreo treizeci de metri, iar celălalt în partea opusă. Le-am ordonat să vină la mine, am apucat-o pe Jane şi m-am lansat către hambar.

Aerul a erupt în împuşcături. Gloanţele se îngropau în sol în urma şi înaintea paşilor mei, aruncîndu-mi în faţă bucăţi de iarbă şi pămînt. Am încasat un glonte în şoldul stîng. Jumătatea inferioară a corpului s-a răsucit involuntar, răspunzînd durerii atroce. Asta urma să lase o cicatrice frumoasă. Am reuşit să-mi coordonez paşii şi am continuat să alerg. În urma mea auzeam bubuitul sonor al rachetelor care loveau poziţiile rraey. Sosise *cavaleria.*

Nava rraey s-a poziţionat pentru a trage în mine, apoi şi-a

schimbat cursul pentru a evita o rachetă trasă de ai noştri. A reuşit, dar n-a avut noroc cu următoarele două rachete trase din direcţia opusă. Prima i-a distrus motorul, iar a doua parbrizul. Nava a început să cadă, dar a rămas în aer destulă vreme pentru a primi sărutul final al unei rachete care a intrat prin parbrizul spart şi a explodat în cabina pilotului. Nava s-a prăbuşit cu un zgomot asurzitor chiar în momentul în care ajungeam la hambar. În spatele meu, trupa de rraey care mă urmărise şi-a îndreptat atenţia către soldaţii lui Jane, care îi pricinuiau mult mai multe necazuri decît mine. Am deschis uşa şi am intrat cu Jane înăuntru.

Profitînd de calmul relativ, am reevaluat semnele vitale ale lui Jane. Rana din cap era complet acoperită de SmartBlood. Îmi era imposibil să văd cît era de întinsă sau cît de adînc îi pătrunseseră fragmentele de rocă în creier. Pulsul era puternic, dar respiraţia era superficială şi neregulată. Aici putea fi de ajutor capacitatea SmartBlood de a transporta un surplus de oxigen. Nu mai eram aşa de sigur că va muri, dar nici nu ştiam cum să o ajut de unul singur.

Am accesat Găoază, căutînd soluţii, şi mi-a furnizat una: centrul de comandă avea în dotare o mică infirmerie, modestă, dar care dispunea de o cuvă de stază portabilă. Asta ar fi ţinut-o pe Jane într-o stare stabilă pînă ce ar fi ajuns pe una dintre nave şi apoi pe Phoenix. Mi-am amintit cum Jane şi oamenii săi mă îndesaseră într-o astfel de cuvă de stază după prima mea călătorie pe Coral. Venise vremea să face acelaşi lucru pentru ea.

O serie de gloanţe au şuierat printr-o fereastră, pe deasupra mea. Cineva pesemne îşi amintise că eram înăuntru. Era timpul s-o iau din loc. Mi-am planificat următoarele mişcări, pînă la tranşeea aflată la vreo cincizeci de metri în faţă, săpată de rraey dar ocupată acum de Forţele Speciale. Le-am transmis că vin. Au oprit focul cît am alergat şchiopătînd către ei. Acum mă aflam iarăşi în spatele liniilor Forţelor Speciale. Restul călătoriei către centrul de comandă s-a desfăşurat fără incidente.

Am ajuns chiar în momentul în care rraey începuseră să bombardeze centrul cu obuze. Se pare că nu mai erau interesaţi în recuperarea staţiei. Acum aveau de gînd să o distrugă. Am privit spre cer. Cu toată strălucirea cerului dimineţii, puteam zări sclipiri metalice punctînd albastrul. Sosise flota Colonială.

N-avea să dureze mult pînă ce rraey vor fi distrus centrul de comandă şi staţia deopotrivă. N-aveam mult timp la dispoziţie. M-am năpustit în clădire, fugind spre infirmerie, în vreme ce toţi ceilalţi se năpusteau afară.

În infirmeria centrului de comandă se găsea ceva mare şi complicat. Era sistemul Consu de detecţie a salturilor. Dumnezeu ştie

de ce rraey îl puseseră tocmai aici. Dar iată-l… Drept urmare, infirmeria era singura încăpere din tot centrul care nu fusese încă atinsă de gloanţe. Forţele Speciale aveau ordin să preia sistemul, întreg şi nevătămat. Oamenii noştri îi atacaseră pe acei rraey care se aflau în această cameră doar cu grenade şi cuţite. Rraey înjunghiaţi zăceau şi acum împrăştiaţi pe podea.

Sistemul de detecţie bîzîia, parcă mulţumit, plat şi fără o formă distinctivă, lipit de un perete. Singurele periferice vizibile erau un monitor şi un terminal pentru o unitate de memorie rraey, aflate alături, pe o măsuţă de spital. Sistemul de detecţie nu avea habar că în cîteva minute urma să se transforme într-un morman de fiare contorsionate şi de fire încîlcite, mulţumită următorului obuz tras de rraey. Toată strădania noastră de a proteja drăcia asta urma să se ducă pe apa sîmbetei.

Centrul de comandă s-a cutremurat. Am încetat să mă gîndesc la sistemul de detecţie şi am plasat-o pe Jane cu blîndeţe pe un pat din infirmerie, apoi am pornit să caut cuva de stază. Am găsit-o într-o debara alăturată. Arăta ca un scaun cu rotile încastrat într-o jumătate de cilindru făcut din plastic. Pe un raft am găsit două surse de energie portabile. Am conectat una dintre ele la cuvă şi i-am verificat afişajul. Urma să ţină două ore. Am luat-o şi pe cealaltă. Ca să fiu sigur.

Am dus cuva lîngă Jane. Un alt obuz a lovit, clădirea s-a zguduit puternic, iar curentul a căzut. Lovitura m-a dezechilibrat, am alunecat pe leşul unui rraey şi am căzut, lovindu-mă cu capul de perete. O flacără de lumină mi-a ţîşnit în faţa ochilor, apoi o durere puternică mi-a pulsat în tot corpul. Am blestemat, încercînd să mă ridic. Dintr-o rană la tîmplă, SmartBlood mi se scurgea pe faţă.

Lumina a pîlpîit vreme de cîteva secunde, iar între clipiri Jane mi-a transmis o cascadă de informaţie emoţională atît de intensă, încît a trebuit să mă sprijin de perete. Jane se trezise, era conştientă, iar în cele cîteva secunde am văzut totul din punctul ei de vedere. Mai era o persoană în aceeaşi cameră cu ea, o persoană care îi semăna, ale cărei mîini îi cuprinseseră faţa, zîmbindu-i. Un pîlpîit şi ea arăta aşa cum o văzusem ultima oară. Lumina a clipit din nou, becurile s-au aprins, iar halucinaţia a dispărut.

Jane a tresărit. M-am dus lîngă ea. Avea ochii deschişi şi mă privea ţintă. I-am accesat BrainPal – era conştientă, dar o pierdeam.

– Hei, i-am spus încetişor, şi am prins-o de mînă. Jane, ai fost rănită. Eşti bine acum, dar trebuie să te pun în cuva asta de stază pînă ajungem la un spital. M-ai salvat o dată, ţi-aminteşti? Deci după asta vom fi chit. Rezistă, te rog.

Jane mi-a strîns mîna, uşor, pentru a mă face atent.

– Am văzut-o, a şoptit. Am văzut-o pe Kathy. Mi-a vorbit.

– Ce ţi-a spus?

– Mi-a spus, a început Jane, a privit într-o parte, apoi s-a întors iarăşi spre mine. Mi-a spus că ar trebui să trăiesc la ţară cu tine.

– Şi tu ce i-ai răspuns?

– Am zis că bine.

– Bine, atunci.

– Bine, a mai spus Jane, pierzîndu-şi din nou cunoştinţa. BrainPal îmi transmitea o activitate cerebrală dezordonată. Am luat-o în braţe şi am pus-o uşurel în cuva de stază. Am sărutat-o şi am pornit camera. Aceasta s-a închis şi a început să zumzăie. Indicii neurali şi fiziologici ai lui Jane au slăbit puternic. Era gata. Am pornit cu camera spre ieşire, atent ca roţile să nu calce pe trupul celui de care mă împiedicasem mai devreme, cînd am prins cu coada ochiului modulul de memorie care îi ieşea din buzunarul de la piept.

Clădirea s-a clătinat sub o nouă lovitură. În mod iraţional, am luat modulul de memorie şi l-am înfipt în terminalul de acces. Monitorul s-a trezit la viaţă şi a afişat o listă de fişiere cu denumiri rraey. Am deschis unul la întîmplare. Era o schemă. L-am închis şi am deschis altul. Tot o schemă. M-am întors la lista de început şi m-am uitat la interfaţa grafică, să văd dacă există o categorie de acces de nivel superior. Exista. Am intrat şi l-am pus pe Găoază să-mi traducă.

Era manualul de operare a sistemului Consu de detecţie tahionică. Scheme, instrucţiuni de operare, setări tehnice, proceduri de depanare. Toate erau acolo. Era cel mai bun cadou, doar dacă n-aş fi reuşit să iau staţia însăşi.

Următorul obuz a demolat o parte din clădire, m-a aruncat pe jos şi a împrăştiat o ploaie de şrapnel în toată infirmeria. O bucată s-a înfipt în monitor, alta în maşinărie. Sistemul s-a oprit din bîzîit şi a început să scoată sunete de agonie. Am înşfăcat modulul de memorie, l-am smuls din terminal, am apucat cuva de stază şi am şters-o. Mă găseam la distanţă sigură cînd obuzul final a nimerit în plin, făcînd clădirea să se prăbuşească.

În faţa noastră, rraey se retrăgeau, staţia de detecţie nu îi mai interesa. Deasupra capetelor, zeci de puncte întunecate semnalau navete pline cu soldaţi FCA nerăbdători să preia controlul asupra planetei. Eram bucuros să-l predau. Eram dornic să scap de pe pietroiul ăla cît mai repede.

În apropiere, maiorul Crick tocmai vorbea ceva cu cîţiva dintre oamenii săi. Cînd m-a văzut, a venit către mine. Am împins camera de stază spre el. A privit înăuntru, apoi la mine.

– Mi-au spus că ai fugit vreun kilometru cu ea în spinare şi că apoi ai intrat în centrul de comandă exact cînd a început bombardamentul rraey. Parcă-mi aduc aminte că ziceai că *noi* sîntem nebuni.

– Nu sînt nebun, domnule. Doar că am o înţelegere proprie a ceea ce înseamnă risc acceptabil.

– Cum se simte? a întrebat Crick arătînd spre Jane.

– E stabilă, dar are o rană gravă la cap. Trebuie să o ducem într-un spital cît mai repede.

Crick dădu din cap spre o navetă care tocmai ateriza.

– Iată primul transport. Voi doi veţi fi în el.

– Mulţumesc, domnule.

– Eu îţi mulţumesc, Perry. Sagan este unul dintre cei mai buni ofiţeri pe care îi am. Îţi sînt recunoscător că ai salvat-o. Dacă ai fi reuşit să salvezi şi afurisitul de sistem de detecţie, m-ai fi făcut fericit. Aşa, toată strădania noastră de a proteja drăcia aia a fost în zadar.

– Apropo de asta, domnule, am ceva care vi s-ar putea părea interesant.

I-am întins modulul de memorie. Crick s-a holbat la el, apoi s-a întors încruntat către mine.

– Nimănui nu-i plac oamenii care reuşesc în toate, căpitane.

– Nu domnule, cred că nu, dar să ştiţi că eu sînt doar locotenent.

– Mai vedem noi, mi-a spus.

Jane a luat prima navetă. Eu am mai fost reţinut la sol pentru o vreme.

OPTSPREZECE

M-au făcut căpitan, iar pe Jane n-am mai văzut-o niciodată.

Cel mai dramatic dintre acestea două a fost să ajung căpitan. Faptul că am cărat-o în spate cîteva sute de metri în cîmp deschis şi că am pus-o într-o cuvă de stază, pe cînd se trăgea asupra noastră, ar fi fost destul pentru a-mi aduce o citare pe ordinea de zi. Faptul că am adus şi schemele tehnice ale sistemul de detecţie Consu, părea deja cam mult, după cum spusese şi maiorul Crick. Dar asta este. În urma celei de-a Doua Bătălii pentru Coral am mai căpătat vreo două medalii şi promovarea asta rapidă. Dacă a fost vreunul care să observe că avansasem de la caporal la căpitan în mai puţin de o lună, a ţinut-o pentru el. Nici eu n-am comentat. Cîteva luni după aceea, toţi pe care îi întîlneam îmi făceau cinste cu una mică. Bineînţeles, în FCA băutura e gratuită. Dar gestul contează.

Manualul tehnic Consu a fost trimis direct către Divizia de Cercetare Militară. Harry mi-a spus mai tîrziu că traducerea ar fi fost la fel de dificilă ca descifrarea scrisului de mînă al lui Dumnezeu. Rraey ştiau să folosească sistemul, dar nu aveau nici cea mai mică idee despre cum funcţionează. Chiar şi dacă ar fi avut întreaga schemă, e dificil de crezut că ar fi putut să-i dea de cap. Nu dispuneau de capacitatea de construcţie necesară. Ştiam asta pentru că nici măcar *noi* nu dispuneam de capacitatea de construcţie necesară. Teoria care stătea la baza dispozitivului deschidea noi ramuri în fizică şi a determinat coloniile să revizuiască întreaga tehnologie de salt.

Harry a fost numit în echipa desemnată să extragă noi aplicaţii

practice din tehnologia asta. Era încîntat de noua sa muncă. Jesse se plîngea însă că devenise imposibil de suportat în viaţa de zi cu zi. Vechea zicală, dragă lui Harry, care spunea că „nu dispui de cunoştinţele matematice necesare” devenise un truism, pentru că nimeni nu avea cunoştinţele necesare. Oricum, a devenit clar că era bine să stăm în banca noastră şi să nu-i călcăm pe Consu pe bătături.

La cîteva luni după A Doua Bătălie pentru Coral s-a zvonit că rraey s-au întors în spaţiul Consu, cerşind iarăşi tehnologie. Consu au răspuns făcîndu-le nava să implodeze şi trimiţînd-o în cea mai apropiată gaură neagră. Mi s-a părut, iarăşi, o reacţie exagerată. Dar oricum era doar un zvon.

După Coral, FCA mi-au dat o serie de însărcinări foarte plăcute, prima dintre ele fiind să fac un tur de onoare al coloniilor, în calitate de proaspăt erou, şi să le explic cum Forţele Coloniale de Apărare Luptă Pentru Voi Toţi! Urma să iau parte la nişte parade militare şi să fac pe arbitrul în concursuri de bucătari amatori. După cîteva luni, m-am simţit gata să revin la viaţa militară, deşi fusese reconfortant să vizitez atîtea planete fără să am ordinul de a împuşca tot ce mişcă.

După ce steaua gloriei mele a pălit, FCA m-au trimis să mîn hoardele de noi recruţi. Am devenit tipul care stătea în faţa a o mie de oameni abia mutaţi în noile corpuri, care îi îndemna să se distreze, ca după numai o săptămînă să le spună că în zece ani, trei sferturi dintre ei vor fi murit. Această parte a muncii mele era şi dulce, şi amară. Mă duceam în sala de mese, vedeam grupuri de oameni împrietenindu-se, creînd noi legături, întocmai cum făcuserăm eu, Harry, şi Jesse, Alan şi Maggie, Tom şi Susan. Mă întrebam cîţi dintre ei vor reuşi. Speram că toţi. Ştiam că cei mai mulţi n-o vor face. După cîteva luni, am cerut să fiu mutat. Nu a comentat nimeni. Era genul de muncă pe care nimeni n-o putea face prea mult timp.

În cele din urmă, am cerut să fiu trimis înapoi în luptă. Nu că mi-ar plăcea din cale-afară, deşi sînt foarte bun la asta. Numai că în această viaţă, eu sînt soldat. Asta am acceptat să fiu şi să fac. Aveam în minte să renunţ cîndva, dar pînă venea vremea, doream să fiu în linia întîi. Mi s-a dat o companie şi am fost repartizaţi pe *Taos.* Aici sînt acum. E o navă bună. Am în subordine oameni buni. În această viaţă nu poţi cere mai mult.

Faptul că n-am mai văzut-o pe Jane a fost mai puţin dramatic. În definitiv, ce mare lucru să nu mai vezi pe cineva… Jane a fost trimisă cu prima navetă spre *Amarillo.* Medicul navei a citit indicativul ei: Forţele Speciale, apoi a depozitat-o într-un colţ al infirmeriei, să aştepte în stază întoarcerea pe Phoenix, unde urma să fie pusă pe picioare de tehnicieni specializaţi. La un moment dat am ajuns şi eu pe Phoenix, la bordul lui *Bakersfield.* Jane se afla în cuvele din spitalul militar, dar un biet muritor ca mine nu avea acces acolo, chiar dacă

era un erou recunoscut.

La scurtă vreme am fost decorat, promovat şi trimis în turneul de relaxare prin colonii. Am primit un mesaj de la maiorul Crick, cum că Jane se recuperase şi primise o nouă misiune, alături de supravieţuitorii de pe *Sparrowhawk,* pe o navă nouă, *Kite.* Ar fi fost nelalocul lui să-i trimit un mesaj. În definitiv, făcea parte din Forţele Speciale. Ei erau Brigăzile Fantomă. N-ai voie să ştii unde se duc sau ce fac, nici chiar dacă-ţi suflă în faţă.

Dar eu ştiu că ei sînt acolo. De cîte ori întîlnesc pe vreunul din Forţele Speciale, mă sună pe BrainPal, scurte bip-uri emoţionale, semn de respect. Sînt singurul adevărat-născut care a luptat vreodată în Forţele Speciale; am salvat pe unul dintre ei; am îndeplinit scopul principal al misiunii, chiar cînd nu mai părea posibil. Le răspund cu un bip, semn că am primit salutul, dar nu le transmit altceva, pentru a nu-i da de gol. Forţele Speciale preferă asta. N-am mai văzut-o pe Jane. Nici pe Phoenix, nici în altă parte.

Dar am auzit de ea. Imediat după ce am fost repartizat pe *Taos,* Găoază m-a informat că am un mesaj, trimis de un anonim. Asta era o noutate, nu mai primisem mesaje anonime. L-am deschis. Am văzut imaginea unui lan de grîu, o fermă în depărtare, răsăritul soarelui. Poate să fi fost apusul, dar nu ăsta e sentimentul pe care l-am avut. Am priceput într-un tîrziu că era o carte poştală. Apoi i-am auzit vocea, o voce pe care o ştiam de o viaţă întreagă, vocea a două femei diferite.

M-ai întrebat odată ce se întîmplă cu Forţele Speciale cînd trec în rezervă şi ţi-am spus că nu ştiu. Adevărul este că ştiu. Există un loc unde putem merge, dacă vrem, şi putem învăţa cum este să fii om. Cînd va veni vremea, cred că mă voi duce acolo. Cred că aş vrea să mă însoţeşti. Nu eşti obligat. Dar dacă vrei să vii, vino. Doar eşti unul dintre noi.

Am făcut o pauză de un minut. Am reluat lectura cînd m-am simţit în stare.

O parte din mine a fost cineva drag ţie. Cred că acea parte din mine doreşte să fie iubită de tine din nou, şi doreşte ca eu să te iubesc, de asemenea. Nu pot fi ea. Nu pot decît să fiu eu. Dar cred că m-ai putea iubi dacă ai vrea. Eu vreau să mă iubeşti. Vino la mine cînd poţi. Voi fi aici.

Asta era totul.

Mi-am amintit de ziua în care am stat pentru ultima dată la mormîntul soţiei mele. Plecasem de acolo fără regrete, pentru că ştiam că ea nu se afla în groapa aceea. Am intrat într-o viaţă nouă şi am regăsit-o, într-o femeie care era altcineva. Cînd viaţa aceasta se va sfîrşi, voi pleca iarăşi fără regrete, pentru că ştiu că ea mă aşteaptă, într-o altă viaţă.

Nu am revăzut-o, dar ştiu că se va întîmpla. Curînd. Foarte curînd.

Omenirea a ajuns la stele. Dar planetele capabile să susţină viaţa sînt puţine, iar rasele de extratereştri care se opun colonizării lor sînt numeroase. Prin urmare, pămîntenii trebuie să lupte pentru spaţiul vital. Războiul – brutal, sîngeros şi parcă fără sfîrşit – se poartă de decenii întregi, departe de Pămînt.

Terra e subordonată Forţelor Coloniale şi toată lumea ştie că, de la o anumită vîrstă, oricine se poate alătura acestora. Dar nu e nevoie de soldaţi tineri, ci de oameni care poartă povara cunoştinţelor şi experienţei unei vieţi. Voluntarii părăsesc pentru totdeauna Pămîntul, avînd în faţă minimum doi ani în zonele de conflict. Supravieţuitorii sînt răsplătiţi cu o viaţă nouă, pe una dintre planetele colonizate cu atîtea sacrificii.

John Perry acceptă acest tîrg. Crede că ştie la ce să se aştepte. Dar bătăliile care se poartă la ani-lumină de casă sînt mult mai cumplite decît şi-ar putea el imagina... iar ceea ce va deveni e mult, mult mai straniu.

Ilustraţia copertei: MIHAI TITOIU

ISBN 978-973-88585-5-8

http://taz23.cgsociety.org/gallery/